

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Má píseň.

Znám, Jezu, písně na tísť,
v nich smějí se a pláčí,
když veselím se chvěje líč,
když slza tvář mi smáčí.

Mám ale jednu pro Tebe,
ji zpívám bez slov, bez not:
„Mám rádš Tě, Pane, nad nebe,
Tys štěstí mé, můj mir a klenot.“

S tou písní chci jít životem.
s ní na rtech rád bych skončil,
pomoz mi zpívat, každýr
bych vždy ji obnovoval.

Proč budeš čistí?

V Belgii zemřel před lety andělsky hodný chlapec Karel Algost. Ve 12 letech vstoupil do ústavu Otců Benediktinů v Lovani, aby tam studoval. S počátku bylo na něm pozorovati lehkomyšlnost a nedbalost. Nejraději měl hru a zábavu. Asi jako mnoho našich dětiček.

Ale, hleďte, jak ho změnilo sv. přijímání a láska k Pánu Ježíši v nejsvětější Svátosti. Karel poznal, že se může Pánu Ježíši jen tehdy líbiti, bude-li vykonávati jeho vůli. A jeho vůlí bylo, aby ve škole dával pozor, pilně se učil a pěkně vážně si

počínal. Nyní též porozuměl, proč doporučuje církev sv. květiny kolem svatostánku a krásná roucha a zpěv. Snažil se též co nejlépe naladiti svůj hlas. Dalo mu to velkou práci, poněvadž zpíval chraplavě a falešně. Ale pomalu se vycvičil, až se z něho stal nejlepší zpěvák. Nyní si již nehrál v prázdných chvílích, nýbrž nejraději dlel před Nejsv. Svátostí. Jeho láska k Pánu Ježíši prozářila i jeho zevnějšek, že se jeho obličej skvěl jako lilijový květ ve sluneční záři. Místo zábavných knih četl krásné knihy o Nejsv. Svátosti. To ovšem mohl pouze Karel dělati, poněvadž

uměl francouzsky a Francouzi mají mnoho krásných knížek o Nejsv. Svátosti, takových knížek máme málo. Ale snažíme se dáti dětičkám aspoň každý měsíc 8 stránek pěkného čtení.

A co máte si vzít z toho čtení? Máte si z něho vzít stále pevnější přesvědčení, že ve svatostánku na oltáři jest naše všecka naděje, radost a síla. Že stanete se nejlepšími lidmi, budete-li s láskou držeti se Pána Ježíše.

V městě Derry v Irsku o svátku Božího těla šlo se loňského roku toto: Když biskup s velebnou Svátostí vyšel z kostela, starosta města poklekl před velebnou Svátostí a silným hlasem se modlil: „Buď vítán, drahý Pane, do ulic města Derry. Jménem tohoto města, veškerý Bože, svrchovaný Pane nebes i země, vrhám se před Tebou. Klaním se Tobě se všemi anděly a svatými. Uznávám, že jsi můj Stvořitel a svrchovaný pán. Vzdávám Tobě chválu. Podrobuji se Tvé svaté vůli a zasvěcuji se Tvé službě, Bože, dnes a navždy.“ Tak starosta, kleče v prachu, pozdvihuje rozpiaté ruce, zasvěcoval Pánu Ježíši město, jež dosud, po tři sta let, bylo v rukou protestantů.

A tak, dětičky moje, chceme, byste vy zasvětily se službě a oddanosti Pánu Ježíši. Budete čísti, čím jest nám nejsv. Svátost, co tam pro nás uloženo. Budete čísti o dítkách, které měly rády Spasitele ve Svátosti. Po čtení řekněte si vždycky: Jak to dělám já? Jak budu budoucně se chovati?

Pozorně též čtete Měsíčkovy pohádky, které vám bude slečna učitelka letos vypravovati. V nich uvidíte, jaké má býti srdečko dítky, by je měl Ježíšek rád a chránil je.

Tak, moji zlatí čtenáři. Žehnej vám a vašemu čtení Pán Ježíš v novém ročníku.

MARIA ALFONSA.

Rajský květ.

Slyšely již všechny naše dětičky o ráji, který Bůh připravil prvním lidem, že ano?

Nikdo z nás nedovede si ani představit, jak to tam bylo pěkné! Všechnu krásu a něhu snesli andělé s nebe, šťastný, útulný pobyt zařídili člověku. Květy lásky byly rudé a tak silnou vůni měly, že by ji bylo těžko snést, kdyby láskovný větřík ji nerozháněl na všechny strany. Tygr a lev si pohrávali s holubičkou, nikdo neznal nenávisti, hněvu.

Ano, tak Bůh člověka miloval, pánem všeho učinil. Prvním rodičům našim v ráji nescházelo nic. O hladu, žízní, ba ani o chlebenkách a cukřenkách ničeho nevěděli. Ptáčci v houštinách

zpívali nejkrásnější písně, naučili se jich od andělů, a všechno, co v tom ráji bylo, snažilo se prospěti, učiniti radost člověku a sloužiti mu.

Měli se tedy moc dobře, Pánu Bohu vděční byli, milovali Jej a když se k nim blížil, natrhali květů lásky plné náruče, posypali jimi všechny cesty, kudy se vznášel . . . Věděli, že za lásku musí dáti zas jen lásku, které si Bůh v míře nejvyšší zaslouží.

Jednou se ptali, čím se Mu odmění, a víte, jak odpověděl?

„Buďte čisti a pokorní srdcem, bojte se hříchu! Nejezte se stromu zapovězeného uprostřed ráje.“ Dokud nezapomněli na ta slova, bylo dobře. Jednou zahlédli na onom stromě hada, který se jich úlisně ptal, proč neutrhnou si také tohoto ovoce, když jsou v ráji pány, mohou jísti všechno, co vidí a co zraje tam?

Adam si hada ani nevšíml, napadlo mu asi, je v něm duch zlého anděla, kterého Bůh zavrhl pro velkou pýchu jeho, a ten že člověku závidí onu věčnou blaženost. Ale Eva byla zvědavá, co je to za hada, co mluví lidskou řečí, a těšila se, že se doví více. Vypτάvala se a na otázku, proč aspoň ona neokusí z toho stromu, řekla:

„Zhřešili bychom, lásku Boží a celý ráj ztratili a, kdo hřeší, nenávidí Boha.

Had se zasmál:

„Jste bláhoví, že Bohu věříte, On ví, kdo jí s toho stromu, že bude mocný jako On, a toho si nepřeje, chce stále vládnouti a poroučeti sám, jen zkuste, utrhnete jedno jablko a snězte a hned uvidíte.“

Adam nechtěl, dlouho se rozmyšlel, ale Eva již se těšila, jak to bude pěkné, až se stane velkou paní.

„Pomysli, jak to bude pěkné; budeme jako Bůh, já si mohu nejenom v ráji ale také v nebi poroučeti, jak chci.“

Adam nevěřil, váhal a rozmyšlel se, ale když Eva stále tvrdila, že je to pravda, poslechl, šel s ní ku stromu zapovězenému utrhnouti jablko. Had tam ještě byl, pěkně pobízel a, když je utrhli, Eva honem chtěla celé snísti sama, aby ji Adam stále a ve všem poslouchal jako vše ostatní, by byla největší paní na světě. Potom jí ho bylo líto, nechala kousek na ohryzku a podala tvrdíc, jak je chutné a, jakmile to sní, že se stanou většími, než je Bůh. Vtom se had zasmál tak hlasitě a ďábelsky, že se oba po něm ustrašeně ohlédli. Neviděli více hada, ale seznali, že Bůh se blíží k nim. Uvědomili si, co učinili, jak nevďečnými byli. Honem, honem se schovali do houštiny, mysli, že jich neuvidí, nepotrestá.

„Adame, kde jsi?“ zavolal Bůh, ale on se dlouho neozýval, musil však přece vyjít ven, Eva také a vyslechnouti hrozná slova.

„Odejděte, zlořečení. Hříchem ztratili jste ráj a nyní těžce, v potu tváře si musíte chléb svůj vydělávati. Pýcha vás zničila!“

Moc a moc prosili, také na kolena klekli, myslili že jim Bůh odpustí hned, že se budou mít dále dobře, ale mýlili se: Bůh je miloval, dokud byli hodni, potom stal se neúprosným Soudcem, jako bude nám všem, až před jeho věčný soud po smrti předstoupíme. Nechal je zahanbené stát, odcházejí ani se neohlédli.

Ach, jak jim bylo hrozně bez lásky Boží! Rukama zalomili, zaplakali, prosili o smilování, On toho nedbal, jen z daleka již zaslechli hlas:

„Také jsem k vám volal, mluvil, ale vy jste neslyšeli!“ Ohlíželi se po hadovi, chtěli mu zlořečiti, že je svedl a Bohy neučinil, žádati od něho pomoci, ale po něm nebylo nikde ani památky. Pojednou vykřikli, ještě hlasitěji zaplakali, chytili se stromu, aby je nikdo nemohl odtud vypudit. Spatřili anděla s mečem ohnivým, který přísným pohledem jim poručil, aby odešli.

Stále, až ku bráně ohlíželi se, volali o smilování, ale marně. Brána se zavřela, ráj pro ně byl ztracen: . . . Vrátili se, anděl je od ní odehnal zas, volaje:

„Největší urážkou Boha je hřích — odejděte zlořečení! Mohli jste věčně žít, ale hřích zavinil smrt!“

Prchli a vrátili se zas!

„Ach, to je hrozné! Už nikdy nesmíme vidět Boha, nebude nás objímat jako v ráji? Oh, běda nám, běda hříchu! Běda, třikrát běda těm, kteří pohoršují, k hříchu svádí!“ Obešli ráj nyní nepřístupný, prosit chtěli lva a tygra, by jim pomohli, aspoň do koutku schouliti se chtěli, aby častěji Boha viděli, nemusili v potu tváře pracovati, umírat. Myslíte, že si jich zvířata povšímla? Když se přiblížili, holubička před nimi ulétla daleko, slavíček přestal zpívat, lev a tygr vycenili zuby a volali:

„Jak se k nám přiblížíte, roztrháme vás!“ Ulekli se a prchli a, když se potom ohlédli, ráje neviděli, na vždy byl ztracený. Stáli uprostřed pole plného bodláků, kamení a pojednou pocítili hlad a žízeň a chtělo se jim spát. Začalo pršet, studený vítr foukal, zima jim bylo. Poznali, že celý život musí činiti pokání, trpět za to.

V potu tváře musili potom pracovati, velmi se namáhat, aby sobě a svým dětem chleba dali. Jen těšila je naděje, že Bůh bude milosrdný, zeslabí anebo zhubí něčím lidský hřích, vykoupí duše a do srdcí vrátí aspoň kousek ráje ztraceného. Stále si opakovali slova, která pronesl k hadu, prchajícímu před Ním s místa hříchu: „že nepřítelství položí mezi ním a ženou a ona potře hlavu jeho — totiž hřích.“

Stále čekali, těšili se a po letech, když zemřeli, jejich děti čekaly, kdy na svět přijde ona žena, která napraví, co hříchem zničili první rodičové, kdy vykoupěny budou lidské duše od věčného zatracení.

Myslíte si, dětičky, že Pánu Bohu bylo jedno, je-li Adam s Evou v ráji nebo ne? Oh, ne! Litoval, moc litoval, že Jej ztratili hříchem, tak jak je mu líto i dnes, když hřešíte, nejste hodné. Smuten byl, když je odtud vypudil, vrátil se k místu, kde spáchána první urážka, hřích. Pak oznámil andělům, že nechce nechat člověka v záhulbě, že pošle dívku na svět. Její Syn napraví zase hřích prvních rodičů. Andělé zajásali, neboť i jim bylo člověka líto. Zajásali a vroucně zpívali:

„Zdravas Maria, Matko Spasitele, která lidstvu zas navrátíš ztracený ráj. Dáš duším lidským Vykupitele — Rajský květ!“

Ilneď jí Bůh neposlal na svět, ale teprve za několik tisíc let a porodila nám v Betlemě v chudém chlívě Spasitele světa. Bůh Otec poslal Jej, ale mnozí lidé milovali více hřích nežli Jeho učení, jež zlé zapovídá, a proto Jej ukřižovali. Kristus to věděl ještě dříve, nežli na zem sestoupil, člověkem se stal, aby dílo spásy dokončil. A zas mu bylo líto duší, které Jej milovaly, že musel od nich odloučen býti, po zmrtvýchvstání vstoupiti na nebesa. Kdo je bude těšiti, slíti na cestě k věčnosti?

Ustanovil tedy při poslední večeři Páně nejsvětější Svátost oltářní, řka přítomným apoštolům: „Vezměte a jezte, toto jest tělo mé, které za vás vydáno bude. Totof jest krev má, která za vás a za mnohé vylita bude na odpuštění hříchů. To čiňte na mou památku. Kdo bude jísti tělo mé a píti krev mou, mne přijme, neumře na věky!“

Apoštolové uvěřili a stali se svatými kromě Jidáše. Věří a milují Krista dnes po dvou tisících letech miliony duší, hledají jej ve svaté Hostii, nazývají rajským květem, rády přijímají do srdce. Nejen proto, že se Mu žádný pozemský květ nevyrovná, ale hlavně, že každému, kdo jej hodně a pokorně — jsa hříchu prostý — přijme, vrací se do duše svatý pokoj a mír, kterého svět nemůže dáti, neboť pochází ze ztraceného ráje.

Přemýšlejte, dětičky, jak dlouho lidé čekali, trpěli, než na svět přišel Spasitel. Vy Jej ten rajský květ ve svaté Hostii máte tak blízko, ve svatostánku.

MARIA ALFONSA:

Měsíčkovy pohádky.

Byl tichý letní večer, takový, kdy se dětem nechce spáti, myslí, že by lépe bylo honiti se, venku hráti do půl noci, a smělejší z nich se ani metly nebojí. Konečně maminky svolaly už všechny domů, do postýlek uložily, po modlení udělaly na

čelech křížky a doporučily ochraně Strážného andělíčka. Některé dítky se měly modlití samy, ale myslily, když je nikdo nevidí, že nemusí, jako by Pán Bůh nebyl vševědoucí. Nepovšimly si, že jako na nočním nebi vychází Měsíček, do oken se dívá, tak že Bůh dobrý pozor dává, jsou-li všechny hodné a modlí se, anebo jen se schoulí, skutoulí na postýlku jak housátko či kuřátko pod křídla a spí a nemá snad ani ručky, nožky umyté.

Vidí Měsíček na celou zemi, do každé i nejmenší chaloupky a co se v ní děje. Pán Bůh jej neposlal jenom svítit, ale také proto, aby lidem o Ném vyprávěl, jak je hodným nebeským Otcem, jenž i ve tmě noci stará se o světlo. Aby také ukázal všem cestu do nebe, aby hleděli k němu nahoru, hledali jen to, co je pěkné a blízko nebe, a k Bohu šli.

A tak si jednou vyšel Měsíček na procházku, chtěl svítit zlým i dobrým, když po celou noc je tma. Bylo to začátkem léta, v červnu; stromy již byly odkvetlé, zato v zahrádkách na zahonech i na lučinách mnoho vonných květin. Spaly také, neboť horko celého dne unavilo je. Teď trochu občerstvila chladivá rosa, která do kalíšků napadla a chvěla se v nich a třpytila jako perličky. Než usnuly, stulily hlavičky k sobě a naslouchaly večerní modlitbě ptáček v hnízdech a na stromech i v houštinách zahrad sousedních. Ach, moc a moc se jim ten zpěv líbil a jak by ne, vždyť Pánu Bohu děkovaly za všechna dobrodíní a krásy přírody, kterými se těšily po celý den.

Chvilími větřík rozšuměl všechny listy stromů, jako by na varhany hrál. Také modré Zvonky a Lilie bílé rozhoupal a Tulipánka vzal kolem krku a tancoval a tancoval s ním, každé květinice něco směšného do ouška zašeptal a pak se tomu smál a smál, až se ohýbal.

Když už celá zahrada dřímala, schoulil se větřík na vršek velkého stromu a chtěl si odpočinouti, ale pojednou zas vyletěl, jako divoký zamával křídly a květiny se až k zemi ohýbaly. Rozhněvaly se, že je ze spánku budí, ale hned musily zavřít očka, jak se polekaly velké záře blížící se k nim. Zahrádka byla plná, ano, plnička světla jako v pravé poledne, když sluníčko svítí.

Konečně uvykly tomu jasu, podívaly se, kdo to k nim přichází, a poznaly pana Měsíčka, který přišel k nim na besedu. Byla mu asi dlouhá chvíle. Větřík honem zametal všechny cesty a pěšinky, aby nikde lístečků ani smetí nebylo, květiny se umývaly rosou, šaty hladily, rovnaly. Královna jejich Růže na vysokém keři uprostřed hned jej vítala uctivě.

„Má poklona, pane Měsíčku, to je pro naši zahrádku velká čest a vyznamenání, že jste k nám přišel. Jistě si od nás květiněk něčeho přejete a my vám rády posloužíme.“

„Oh, děkuji, paní Královno, povím hned, proč přicházím.“

Za ty tisíce let, co chodím po nebičku, nasbíral jsem si moc a moc pohádek pro děti; ony již ale spí, tedy jsem některé dal Strážným andělům, aby z nich udělali pěkné sny, ostatní povím vám. Neškodí, že zde není dětiček, vždyť srdéčko dětské má se podobati také zahrádce, plné vonných květiněk ctností!“

„Paní Královno, kdopak to k nám přišel?“ zapískal, křičel zvědavý Tulipánek.

„To je pan Měsíček, co nám v noci pěkně svítí,“ šeptaly mu květinčky a napomínaly, aby tolik nekřičel, nedělal jim ostudy.

Pokračování.

O vladaři a jeho mudrci.

Před vladaře mocného a zbožného předstoupil jednou muž učený a pravil: Není Boha nad zlatými hvězdami. V tisících a tisících nocí že mudrc přemýšlel a badal, až jasně poznal tajemství světa. Není Boha, jenž by řídil hvězdy a osudy lidí. Vše jen samo že se vyvíjí v nezměnitelných zákonech. Ať král zavře všechny chrámy a lidu ať dá moudré muže, kteří by světlem vědy zapudili tmu staré pověry.

Vladař odpověděl: Učiním, co žádáš. Jen za dva měsíce musíš před veškerým lidem vykonati, co ti uložím. Podaří-li se ti to, poznám, že máš pravdu, a vyhovím tvému přání.

Za dva měsíce uvedl král učence na prostranství, kolem něhož byli shromážděni zástupci veškerého národa. Pravil: Hle, zde jsem dal připravit mramorovou dlažbu. Na ní je sto koulí bílých a sto červených. Vezmeš jednu po druhé a uvedeš je do pohybu po mramorové dlažbě kolem zlatého sloupu prostřed dlažby. Všechny koule musí běžeti, ale jen svojí drahou. Žádná nesmí se zastaviti, nesmí jedna druhé se dotknouti. Tys vypočítal i poznal dráhy hvězd a znáš zákony, jimiž ony se řídí. Bude to tedy snadno pro tebe, mudrce, když hvězdy nerozumné samy, bez Boha to dovedou. —

A mudrc zbledl, padl na kolena: „Pane můj, toho nedovedu.“

Děti milé, lidé naší doby také poznávají přírodu stále více a praví, že to vše samo povstalo, že není Boha. Nevěřte jim! Víme, že všechno řídí se přesnými zákony, jež ani nejučenější člověk nemůže změnit. Ale kde jsou zákony, tam přece musí býti někdo, jenž ty zákony ustanovil, že? A ten „někdo“ není příroda, protože by si je mohla změnit. Ona však nemůže, od počátku světa musí se jimi říditi. Lidé také jich nemohou měnit, mohou je pouze pozorovati. Tedy jest někdo větší než všichni lidé, mocnější než celá příroda — Bůh náš, Stvořitel a Pán světa! —

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Kytička pro Ježíška.

Ó, pojď přec, Ježíšku, již,
hle, chvátám Tobě vstříc
a v svitu zlatých svíc
Tě vedu ve svoji skrýš!

Snad hledáš růžičky tam?
Mám jednu v srdci svém,
tu sobě, Pane, vem;
jak rád ji Tobě dám!

Má láska v srdéčku žhne,
toť ona růžička,
pro mého Ježíška,
on si ji utrhne!

Na památku.

Když loučí se věrní přátelé, dávají si něco na památku. Čím větší bylo jejich přátelství, tím lepší a milejší věci dají si na památku. Čteme o slovanských národech, že vyměňovali si jejich muži krůpěj vlastní krve, aby naznačili, že jejich přátelství překoná všechny překážky, že je největší.

Víš, dítě milé, že Pán Ježíš měl rád všechny, kteří v něho uvěřili. Nazval je také svými přáteli. Nadešla pak hodina loučení. Byla večeře velikonoční, při níž chtěl se Pán Ježíš rozloučiti se svými. Měla to být poslední jeho velikonoční večeře s přáteli jeho.

Velikonoční večeři slavili Židé na památku vysvobození z moci Egypťanů. Dle slavných, přesně předepsaných obřadů řídil tu večeři otec rodiny nebo pán domu. Byl připraven roční beránek, přichystány nekvašené chleby, malé, kulaté, bílé — takové jako velké hostie, jenže větší. Do tří pohárů nalito bylo víno smíšené s vodou. Beránek značil oběť, která byla přinesena Bohu na poděkování. Bílý chléb, který nazývali „chléb čistý“, znamenal čistotu od hříchu. Vše bylo připraveno, otec vzal nekvašený chléb, modlil se nad ním, lámal jej na malé kousky a podával každému. Pak nad vínem rovněž modlil se a podával je všem.

Pán Ježíš též velikonoční večeři slavil se svými učedníky. Sv. Pavel o tom stručně podává zprávu: „Pán Ježíš v té noci, ve které byl zrazen, vzal chléb a učiniv díky, rozlámal jej, řka: Toto jest tělo mé, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku. Taktéž vzal i kalich po jídle a řekl: Tento kalich jest nová úmluva v mé krvi.“ Čili, jak vypravuje sv. Matouš, řekl Pán: „Pijte z toho všichni, neboť toto jest krev má Nového zákona, která se vylévá za mnohé na odpuštění hříchů.“

Vidíš, co učinil tvůj dobrý Spasitel? Oběť přinesl Bohu touto posvátnou hostinou, jako ostatní Židé. A přece oběť novou, docela jinou, než oni. Dal zároveň dar na památku svým věrným.

Jaký dar? Pán Ježíš řekl nad chlebem-hostií: Toto jest tělo mé, a nad kalichem vína pravil: Toto jest krev má. — Co se stalo v tu chvíli?

Když umělec, řezbář, ukáže na veliký kus dřeva a řekne: „Toto jest socha“ — řekneš mu: „To bude socha; bude-li tvoje dovedná ruka na tom pracovat, suchý kmen stromu promění se v sochu.“

Pán Ježíš však jest nejschopnější umělec, protože jest Bůh nejvyšší. Nepotřebuje se dlouho namáhati. Jen řekne slovo, a již jest hotovo, o čem mluvil. Když přivedli k Pánu Ježíši člověka malomocného, jemuž nemoc zničila celé kusy těla, řekl Pán:

„Buď čist“ — a hned, v okamžiku narostlo, co scházelo na jeho těle, a byl zdrav jako ostatní lidé. A tak nyní, když nad chlebem-hostií řekl: „Toto jest tělo mé“, hned přestal to být chléb, místo chleba nepochopitelným, tajemným způsobem bylo tam tělo Pána Ježíše.

Pak řekl apoštolům: „To čiňte na mou památku.“ A tím dal jim moc konati, co On sám vykonal: proměňovati chléb a víno v tělo a v krev Pána Ježíše, kdykoli budou slaviti památku na poslední večeři, t. j. mši svatou. —

To dal Pán Ježíš nám všem na památku své nesmírné lásky k nám. Dal nám Nejsvětější Svátost. Dal nám sebe samého, skrytého pod rouškou, která vypadá zvenku jako chléb.

Jak musíš vážit si této památky lásky Ježíšovy, dítko dobré! Máš za to rádo Pána svého, že byl tak hodný? —

MARIA ALFONSA:

Měsíčkovy pohádky.

„Že pěkně svítí? Hm! Někdy je tma jak v pytli, nechce se mu!“ volal zas. Karafiát jej za to žduchl do zád a sedmikrásky zašeptaly, že ho ráno vyhodí ze zahrady za plot mezi kopřivy.

„Kdo tam o mně hovoří?“ vzácný host se ptal.

„To jsem já, pane Měsíčku, hezký Tulipánek, žlutý a někdy mně říkají lilie žlutá, ona však, ta bílá, nevoní jako já, ani se lidem nelíbí,“ vyprávěl pyšně jako svému kamarádovi. „A proč, pane Měsíčku, nesvítíte každou noc?“

„Milý Tulipánku, povím ti to, ale zvědaví brzy umřou. Kdybych svítil každou noc, lidé by se na Pána Boha hněvali, že dává mnoho světla, tak jsem aspoň vzácnější. Dnes je mnoho těch, kteří mají raději tmu.“

Květinky měly radost, když viděly, jak je Tulipán zahanbený. Na prostředním záhonu zatím nastal shon a ruch. Větrík honem strásal lístky růží, pěkné sedátko z nich udělal pro vzácného pana hostě. Když bylo po uvítání, občerstvil se rosou podanou mu kalíšky květin, usedl a počal hovořiti:

„Tak, milé květinky, mám vás rád, jako by přede mnou byla dětská srdečka. v každém nějaká ctnost nebo dobrý skutek. Vidím, že jste spokojeny s udělem růsti a kvěsti lidem pro radost, necháte se rády utrhnouti na věnce a kytice pro kříže i oltáře a příbytky lidské, tedy vám za to všechno něco pěkného povím

„Ach, pane Měsíčku, já nejsem spokojený s nikým, ani s Pánem Bohem, proč mne raději neudělal Růží, abych mohl nad všemi květinami vládnouti,“ přerušil jej Tulipánek. Teď se host již rozhněval, až se květinky polekaly a řekly si, že ráno Tulipánka jistě vyhodí ven.

„Kdyby mně to řekla některá hvězdička, hned bych ji shodil dolů, nesměla by svítit, což pak nevíš, že pro pýchu zavrhl Bůh pyšné anděly a za neposlušnost vyhnal Adama i Evu z ráje? Tak si to pamatuj a hleď prospěti tam, kde ti Pán Bůh pobyt určil.“

Konečně Tulipánek ztichl a schoulil se a chtěl býti hodný, ale nedovedl, protože se tomu nikdy neučil. Již se Měsíček rozhlížel, o které květině má vyprávěti, když se pojednou rozkýchal a kýchal a kýchal, až mu tekly slzičky.

„Pšík a pšík a pšík a pší - í - í - k!“ ještě jednou si ulevil. „To zde máte, milé květinky, plno vůně, prosím vás, která tak pěkně voní?“

Mlčely, žádná z nich nechtěla si přisvojiti vůni Fialky, která se opozdila, pod lístky úkryta rozkvetla teprve teď.

„To voním já, Tulipánek,“ volal, ale nikdo si ho nevšímal, „Ach to je Fialka, skromné dítě, pojď blíže, nakloň hlavičku, aby tě všichni viděli,“ volal ji, ale nechtěla, byla pod lístky spokojena.

„Ach, ta je hloupá!“ vzdychl si Tulipánek, „já býti na místě jejím, vylezl bych na vršek plotu a volal: Pojďte všichni a podívejte se na mne, já jsem pan Tulipán, co tak pěkně voní.“

Nikdo ho neposlouchal a pan Měsíček započal první pohádku.

O Fialce.

Narodila se, když měla již pět bratříčků, a podobala se kvítku fialky mezi lístky ukryté. Říkali jí Slávinka, tomu děvčátku, co o něm chce vyprávěti, víte? Když v kolébce po prvé se ozvala, měli z ní všichni velikou radost, maminka však největší a stále říkala, jak si bude dcerku strojit.

„Konečně jsme se dočkali děvčátka,“ zvolal tatínek. „Hoši křičí, zlobí, ona však bude zpívat jako slaviček. Oni odejdou do světa, ona zůstane u nás, těšit ve stáří a žalosti.“

„Ach, jak jsem ráda, že nám ji poslal Pán Bůh! Je mně smutno, když vidím, jak jiné maminky své dcery strojí, a já nemám žádné,“ řekla matka. „Peněz na její strojení máme dost.“

Všichni měli Slávinku rádi i tehdy, když musila jít na dětskou postýlku, ponechat si svoji kolébku novému bratříčkovi. Mamince pro ni teď mnoho času nezbylo. většinou ji chovala služebná. Děvčátko rostlo a rostlo, sílilo a štěbetalo, krůčky děl lo jako všechny malé děti a každý je měl rád. Když už nejmladší bratříček chodil, počal mluvit, byly Slávince tři roky, ona však byla mnohem slabší a menší než ostatní dívky v jejím stáří.

Maminka pořád přemýšlela proč a, když si nevěděla rady, šla k panu doktorovi a víte, co on jí řekl?

„Milá paní, tomu vašemu pěknému děvčátku roste hrbeček na zádech. Je jí velika škoda, má tak pěkná očička, jistě je také hodná, zdá se mně i rozumná.“

Maminka s pláčem přisvědčila.

Radil tedy pan doktor, co dělati, kdy má k němu zas přijít, ať věděl, že je to marné. Maminka však chtěla, tedy vyhověl, aby jí to nebylo tak moc líto. Když od něho odešla, zamyslel se a potom sám k sobě řekl:

„Co Pán Bůh řídí, dobře řídí; někdy také sešle neštěstí pro dobro duše. Zdá se mi, že toto děvčátko má vzácnou dušičku. On se o ni bál, tedy dopustil, aby tělo bylo nevzhledné, by duše zůstala krásná. Jemu se líbí jen ten, kdo má v srdci hojné ctnosti, a ty je nutno opatrovat, jak vzácné květiny ve skleníku pěstiti. Bohatství mají, kdyby vyrostla v krásnou dívku, mohla by se státi pyšnou, domýšlivou a takové lidi nemá Pán Bůh rád a lidé také ne. Svět by ji mohl odvrátit od Boha, o duši, její zušlechtění by se nestarala . . .

Může z ní býti skromná milá fialinka, každému pro radost. Vždyť již nyní jakési zvláštní světlo se jí v očkách odráží a je teprve dítětem.“

Pan doktor byl vážný, zkušený, měl pravdu. Slávince nic nepomohlo, tělíčko zůstávalo nepatrné, jenom hrbeček rostl . . . Když chodila do školy, měla ji slečna učitelka nejraději, protože vždycky všechno uměla. byla nejtišší, nikdy nezlobila. A což teprve při náboženství! Zdálo se jí, že dušička dostává křídla a letí a letí do nebička k Ježíškovi, za andělíčky. Stále se na něco ptala a, když vyprávěl o umučení Pána Ježíše, rozplakala se tak, že nedovedla přestat. Velebný pán jí musil dát několik pěkných obrázků, aby se uklidnila, a dle toho také poznal, že shrbené tělíčko ukrývá dva velké poklady: dušičku a srdečko, které celé

náleží milému Ježíškovi. Už to bylo v jejích pěkných očkách viděti!

A hlásek pěkný měla, jako když se slavíček v houštině z jara rozezpívá, v kostele znala všechny písničky zpaměti. Maminka ještě někdy přišla k tomu panu doktorovi na poradu, jestli by přece pomoci nebylo, že jiné maminky mají ze svých děvčátek velikou radost, pěkně je strojí, všude s sebou vodí . .

„Nezapomínejte, milá paní, že nám nic neprospěje, kdybychom celý svět získali, duši však ztratili. Tělo zhyne, v hrobě zetlí, duše bude věčně žít. Teprve tam na věčnosti poznáte, jaký poklad vám Pán Bůh v tom děvčátku dal.“

Přestala naříkati, ano i na bolest zapomněla, když Slávinka si udělala na židli nebo pohovce z obrázků oltářiček Panny Marie a zpívala nejlepší písničky, které znala. Když přišla domů od svatého přijímání, kde Ježíšek do její duše po prvé sestoupil, vzala ji maminka do náruče, s pláčem objímala, šeptajíc:

„Ach, jak by mně líto bylo, kdybys svoje tělíčko měla krásné, dušička pro věčnost však ztracena, já se s ní neshledala. Ovšem, i pěkné, zdravé dítky mohou mít šlechetné srdce, dušičku jako ty — a mají takovými býti — ale dnes jako by mně Ježíšek tvůj šepotal, že ty bys nezůstala vždy tak hodnou, jako nyní jsi.“

Slávince přibývalo let, byla stále hodnější, Bohu i všem lidem milejší. Zůstala stále skromnou Fialinkou, vděčná Ježíškovi za to, že tak divným způsobem její dušičku připoutal k sobě. Když osaměla, práci neměla, vzala si schránku s obrázky, které tam již od první třídy ukládala, prohlížela je zpívajíc svou nejmilejší píseň:

„Ze všech srdcí, která v prsou bila a dále ještě budou bít,
mé city k jednomu se nesou, a proto jen si přeji žít!
Toť Srdce mého Spasitele, jež chová lásky v sobě víc,
než srdce otce, matky celé,
než srdcí zlatých na tisíc.“

„A co dělá teď to děvčátko, které jste nazval pro jeho tichost a skromnost Fialinkou?“ ptal se zvědavý Tulipánek.

„Ošetřuje nemocného tatínka, který se již několik roků nemůže pohnouti, jenom v lenošce sedí, denně se slzami v očích Pánu Bohu za hodnou dcerku děkuje.“

SILVESTER.

Ministranti, slyšíte?

Jistý pan farář podává krásné řádky o svém jedenáctiletém hodném ministrantovi, jehož právě pochoval. „Ještě před 10 dny ministroval při slavné mši sv. a při požehnání a za 10 dní

odpočívá ve chladné zemi. Byl to pro něho bolestný týden plný utrpení, ale též plný štěstí. V deseti letech byl po prvé u sv. přijímání. Od té doby chodíval obyčejně dvakrát měsíčně ke stolu Páně. Kdysi chtěl jsem mu podati sv. přijímání přede mší sv., ale Metod mi odpověděl: Půjdu až po mši sv. ke sv. přijímání. Napřed musím ještě P. Ježíši něco poříkati. Před nedávném začal choditi každý první pátek ke sv. přijímání ku počtě Nejsv. Srdce Páně. Když jsem ho po prvé navštívil v jeho těžké nemoci, řekli mi, že leží v bezvědomí. Když jsem však přišel k jeho postýlce, poznal mne ihned a jmenoval jménem. Proto jsem ho vyzpovídal a večer podal jsem mu sv. přijímání. Bylo dojemné, když při sv. přijímání a posledním pomazání sám pěkně a zřetelně latinsky odpovídal. Brzo nato byl převezen do nemocnice. Zde ještě nějaký čas ležel ve velkých bolestech. Krátce před smrtí vrátilo se mu vědomí. První jeho slovo bylo: „Chtěl bych jít ke sv. přijímání!“ Hleděli ho upokojiti a slibovali, že mu druhého dne vyplní jeho prosbu. Ale hošík stále úpěnlivě prosil, až se odhodlali telefonovati pro nemocničního velebného pána, jenž bydlil mimo nemocnici.

Poslali mu automobil a tak velebný pán brzo přijel se sv. přijímáním. Po sv. přijímání děkoval vroucně velebnému pánu a s radostí mu sděloval, že mu též doma kdysi ministroval. Druhého dne časně ráno zemřel hezký hošík andělskou smrtí ...“

Draží ministranti, kteří čtete tyto řádky, milujete i vy podobně P. Ježíše anebo ministrujete jen proto, abyste si „přivydělali“? To by bylo velmi ošklivé. Pak bych skoro věřil tomu, jak vás p. Řehulka pomluvil ve svých „Ministrantech“, ačkoliv sám jako „vysloužilý ministrant“ jsem byl proto na něho zlý.

Obloha.

Jsou na světě lidé, kteří nechtějí věřiti, že Bůh jest pánem naším. Prý ho nikdo neviděl a nevidí. Minule četly pozorné hlavičky cosi o králi a jeho mudrci. Pamatují se ještě na to? Ten král dal mudrci jen 200 malých kuliček, aby je přivedl do spořádaného pohybu. Moudrý učenec toho nedovedl, a kuličky stály nepohnutě, protože nikdo je neuvedl v pohyb.

Vladař onen chtěl obrátiti pozornost učencovu na oblohu, kde pohybují se obrovská tělesa velikou rychlostí, jedno kolem druhého přesně ve své dráze. Tu oblohu si dnes na chvilku prohlédne. Ale kdo neumí dobře počítati, ať si k tomu přibere dobrého počtáře.

Napřed povíme si, jak veliká je obloha. Viděli jste někdy ujížděti rychlík po železniční trati? Ani jste se pořádně ne-

podívali, a již byl pryč, že ano? Kdyby takový rychlík bez ustání jel na slunce, dojel by tam za 337 let. Tak daleko je slunce od nás. Dále je hvězda zvaná Centaurus; ten rychlík potřeboval by přes 21 milion let, aby tam dojel. Jiné hvězdy jsou desetkrát až dvacetkrát dále od naší země. V nejlepších dalekohledech jest viděti hvězdičky jako slabé plaménky. Ty jsou dva tisíce třistakrát vzdálenější od země, než onen Centaurus. A víte, co je na obloze „mléčná dráha“? To jsou samé hvězdy, ale jsou tak daleko od nás, že zdají se nám jen jako mlha. Jak daleko jsou tyto hvězdy? Dejte hezky pozor: Světlo slunce potřebuje 8 minut, aby dotklo se naší země. Letí tedy nevýslovně rychleji než rychlík. Avšak světlo z těchto hvězd by potřebovalo dvacet tisíc let, než by k nám doletělo. Proto u mnohých dosud nevidíme světla. Vidíte, jak obrovských rozměrů jest obloha.

A jak veliká jsou ta tělesa, která v ní se pohybují! Kdyby se dalo asi půl druhého milionu našich zemí dohromady, bylo by to těleso tak veliké, jako je slunce. Známe však „hvězdy“ jež jsou až stokrát větší nežli slunce. A tak těles jako slunce velikých je asi tisíc pět set milionů! —

Hlavičky milé, je mi vás již líto. Odpočiňte si trošinku od těch hrozných číslíc, a pak teprve čtěte dál. Přijde ještě úžasnější věc.

Tato tělesa obrovská všechna se pohybují. Pohybují se — vlastně létají tak nesmírnou rychlostí, že si to ani nedovedeme dobře představití. Jen naše země letí šedesátkrát rychleji než dělová koule. A jiné ještě rychleji. Kam letí, kudy letí? Kdyby to těleso jedno jen vybočilo ze své dráhy, nastala by strašná spousta, vše by se rozbilo. Ale to se dosud nestalo. Jsou seřízena všechna ta tělesa jako stroj.

Musí tedy někdo býti, jenž umělý ten stroj sestavil a opatruje. Kdo je to? Nejvyšší Pán, jemuž říkáme Pán Bůh!

Vidíš, jak mocný je Bůh? Vidíš, jak máš jej míti v úctě?

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Kytička pro Ježíška.

NARCIS.

Uprostřed bílých obláček
žluté se slunečko dívá,
jak nebe bílé, bez mráčků,
narcis mi z oltáře kývá.

Narciskem bílým ty jsi též,
slunečko moje i nebe,
budu tvou vázou, Pane, chceš?
Věčně jen budu mít Tebe!

Bílá Hostie.

Dětské hlavičky prý jsou hrozně moudré a proto také hodně zvědavé. Rády by hned věděly, proč tak jest a ne jinak — ať vidí cokoli. A v jedné takové hlavičce objevila se otázka: Proč Pán Ježíš chtěl býti na oltáři zahalen způsobami chleba — takže nevidíme než bílou Hostii? Zdálo se té hlavičce, že by lépe bylo, kdybychom viděli skutečně Pána Ježíše. Tak jako jej vídali, když chodil po Palestině.

Jeden moudrý a svatý muž odpověděl již dávno na ten nápad. Svatý Ludvík, král francouzský, pravil kdysi: „Kdyby mi řekli, že v našem svatostánku místo bílé Hostie viděti jest Pána Ježíše, nešel bych se tam podívat, abych neměl pro svoji víru důkazu jiného než slovo jeho, že je tam tělo jeho.“ Vidíte, svatý Ludvík myslil jinak, než ta dětská hlavička. On myslil, že lépe jest, když Pán Ježíš zůstal skryt bílou Hostií, než kdyby se nám ukazoval ve své skutečné podobě.

Pán Ježíš také tak smýšlel a proto zůstal ukryt bílou Hostií. Proč chtěl zůstat skryt?

Náš dobrý Vykupitel nikdy nikoho nenutil. Chtěl, aby jej všichni měli rádi, aby z lásky jej poslouchali. Koho máme rádi, tomu věříme, že ano? Tak chtěl Pán, abychom dokázali, že z lásky za ním jdeme a ne z donucení — a zůstal ukryt. Jenom řekl: „Toto jest tělo mé.“ Kdyby všichni Pána Ježíše na oltáři viděli, museli by všichni věřiti — donucení pohledem. Ale Pán dobrý nechce nutiti. Zůstal ukryt, bychom říci mohli: Věřím, Pane, žeš tu skutečně přítomen.

Spasitel náš rád vyučoval. Již ve svém dvanáctém roce octl se mezi učenci israelskými a všichni žasli, jak moudře mluvil, že ani sami tak nedovedli. Tu bílou Hostii vybral si zase, by nás poučovala. Poslouvejte, co vám praví, kdykoli na ni pohlédnete.

Při velikonoční večeři Židé obětovali Bohu beránka, bílé hostie; božský Spasitel sebe zakryl bílou Hostií, abychom si vzpomněli, že on jest Beránkem, jenž obětoval se za hříchy světa. Židé měli jediné pravé náboženství, než přišel na svět Syn Boží, a obětováním beránka a chleba vyprošovali si od Boha odpuštění hříchů, pomoc Boží. A bílá Hostie dětem i velkým praví, že nám to odpuštění a tu pomoc dává Ježíš, jenž jest jí zahalen.

Bílá Hostie jest jako chléb, byla chlebem, než stala se jako záclonou, zahalující Pána zrakům našim. Chleba požíváme, bychom nabyli síly. Proto zvolil si Pán tento způsob přítomnosti mezi námi, aby nám řekl: Jako bez pokrmu byli byste slabí, zemřeli byste — tak potřebujete mne, abyste byli silnými dušemi, jež neklesnou v boji proti hříchu. Chcete-li býti silnými v dobrém, musíte se mnou se často spojovati.

Svatý Petr viděl, jak Pán Ježíš způsobil zázračně velikou kořist apoštolům při lovení ryb. I padl k nohám Ježíšovým a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný.“ — Tak by nám bylo, kdybychom viděli na oltáři skutečně Pána Ježíše. Báli bychom se ho, báli bychom se vzhlednouti k němu. Nemohli bychom snést záře jeho krásy a slávy, tak jako nemůžeme hledět do slunce. Bílá Hostie však neleká nás. Vidíme jen, jak nás má rád Syn Boží, že všechnu svoji krásu skryl, aby nás přivedl k sobě, aby nám mohl pomáhati.

Na to si vzpomeňte, když hledíte na bílou svatou Hostii. A mějte v lásce tak moudrého a dobrého Pána Ježíše.

M. ALFONSA.

Měsíčkovy pohádky.

Čekanka.

Měsíček se ptal: „Znáte modrou květinku rostoucí na mezích a podle cest? Většinou roste jen tam a při cestičkách, jako by na někoho čekala. Neuhne, ani když jí vychřice zmítá sem a tam na všechny strany. Vím ale ještě o jedné Čekance! Najdete ji

podle lidských cest, čeká na umdlené duše, toužící po Bohu a po nebi. Bydlí ve chrámech, ve svatostánku skryta, někdy v kalichu nebo v monstranci zlaté.

Nehledá nádheru světa, není jenom ve velkých svatyních města: bydlí i v nejchudších chrámech vesniček zapadlých, kde snad nikdo jiný nedovede lidem dáti útěchy. Nevšimá si, má-li někdo bohatý či chudý šat, čeká jen na bílé, čisté duše a srdce zbožná, ušlechtilá. Ano, čeká a čeká a raduje se, když k Ní někdo přijde, hledá cestu k věčnosti.

Když v noci putuji po nebi, na zemi vysílám bledé světlo, tu celý kraj pode mnou zdá se jak pohádka. Tajemné ticho s nočními stíny pojí se, doplňují kouzlo noci. Často zastavím se, hledím dolů a pozoruji, co se děje, kdo spí nebo bdí . . A vidím tak mnohé věci, o nichž někdo myslí, že jsou neznámé. Všeho si nevšímám, ale když jdu nad kostelem, kde oknem kmitá věčné světélko před oltářem rozžaté, vždycky se zastavím, pokloním se Čekance, Hostii svaté.

Často jsem se zahleděl na starý, vetší kostelík uprostřed vsí. Snad nejchudší z chudých kostelíků, neboť vesničané ničeho neměli, nemohli zdobiti oltáře, kupovati na ně drahá roucha. Ale přece měl větší cenu než královský palác, neboť v něm přebývá Král nebe a země, kterého pro jeho ponížení do sv. Hostie a čekání nazývám svatou Čekankou.

Vesničané, chudí jsou, chtěli mít aspoň nadpozemských statků hojně, proto chodili hodně často do chrámu ku svatostánku. Tam hledali a také nacházeli pro svá srdce poklady, kterých nikdo vzít nemůže a za které na věčnosti možno blaženost si koupiti. Ale, pojednou jejich zbožnost chladla, přestali svatostánek navštěvovati, zapomněli, že Ježíšek ve sv. Hostii skrytý stále na ně čeká. Někdo přišel mezi ně a řekl, aby v Boha nevěřili, že jim nic nedá, raději aby drželi se toho, kdo jim dá ráj na zemi, totiž hodně peněz, jídla a pití. Nemají prý duše, netřeba čekati na věčnost a blaženost její.

Mnozí těm slovům uvěřili, přestali nejen choditi do kostela, ale ještě si dělali smíchy z Ježíška ve svátosti. Zapomněli jeho velkého ponížení, že, jsa Bohem, stal se člověkem, nechal se z lásky ukřižovati. Tak ta svatá Čekanka marně čekala, málokdo kromě kněze, který denně na jejím oltáři mši svatou sloužil, pak přišel Ji navštívit. Smutno Ji bylo, někdy až k pláči, když viděla ten velký nevděk lidstva. Ale neodešla, trpělivě dále čekala, neboť i tehdy, kdy o Ni nestáli, milovala je.

Nejčastěji k Ní chodily dívky, velebný pán je vždycky přivedl. Modlily se a zpívaly tak pěkně, že je slyšeli až v nebi svatí a měli z nich velikou radost. Několik dětí však nesmělo chodit, tatínci jim zakázali. Ty moc plakaly, ptaly se, proč nesmí

za Ježíškem-Čekankou, když měl dítky tolik rád a volal je k sobě, na klín bral a hladil, dokud byl na světě, pěkně jim vypravoval. Zvláště jeden tatínek nenáviděl Ježíška, smál se Mu, když Jej kněz k nemocnému nesl, když ministrant zvonil a mimojdoucí klekali. Na své dítky byl velmi zlý, když některé vzpomnělo, jak On ve svatostánku trpělivě a pokorně čeká, když po něm zatoužilo, uteklo do kostela, aby o tom tatínek nevěděl.

Nedbal, že On čeká také na něho, neboť velkým lidem je třeba větší božské pomoci k tomu, aby prospívali, dovedli své dítky dobře vychovati, všechna přikázání plniti. Ale dlouho se Bohu neposmíval. Najednou těžce onemocněl a cítil, že umře. Věčnost, které se tolik posmíval, zdála se mu hroznou. Přišlo mu na mysl, že tam na něho bude čekati přísný Soudce, který ve svatostánku v podobě sv. Hostie se skrývá, stále a stále na duše čeká, zve je ku sv. hostině. Často i v nehodná srdce sestoupí a jen si přeje, aby hodnými se stala, byla na věčnost připravena. Tak ten tatínek, který se nikdy ničeho nebál a myslel, že přemůže všechno svou silou a rozumem, chvěl se před sv. Hostií. Báł se kněze o ni požádati. Snad by umřel bez zaopatření, kdyby jeho zbožná, hodná dceruška jej nepřemlouvala, aby se nebál, že Ježíšek je dobrý, soucitný a přišel na svět, ve svatostánku se skrývá proto, aby nejen sílil duše, těšil je a povzbuzoval, ale také hříšníky spasil. Tak, právě tak jim to velebný pán vyprávěl.

Nečekala, než se maminka obleče, neřbala, že venku prší, je vichřice. Utíkala sama, zatloukla na dveře fary — na zvonek nedosáhla — a když jí otevřeli, velebuého pána prosila, aby honem šel, že tatínek umírá. Spěchal tedy kněz, jak mohl, do kostela, ku svatostánku.

Vidíte, milé květiny, kdyby vás někdo potupil, hněvaly byste se, třeba do smrti k němu nemluvily a Ježíšek odpouští všechno. Dokud žijeme, dává nám času k polepšení. Když kněz otevřel svatostánek a šeptal modlitbu za těžce nemocného hříšníka, čekal již Pán Ježíš, nechal se do rukou vzít, k nemocnému nésti. Nemocný hleděl ku dveřím, bál se, že ta svatá Čekanka jej zavrhne. Smrtný pot mu vyvstal na čele, neboť cítil blížící se konec života . . . A viděl hroznou věčnost, kde Bůh již nepopřeje času k pokání. Usmál se, vida kněze vcházeti.

Pokorně se vyznal z hříchů, v očích měl slzy, když Krista ve svátosti přijímal . . . Potom vzal kněze za ruku, jako by ji vděčně políbit chtěl, neměl však již potřebné síly. Jenom ještě zašeptal :

„Pán Bůh vám zaplať, že jste moje . . . dítko naučil ve . . . škole dokud jsem to dovolil věřit v Boha . . . milovat Je . . . ono moji . . . ubohou . . . duši . . . za . . . chrá . . . ni lo a učinilo . . .!“ Chtěl říci, že učinilo šťastnou duši jeho.

Avšak nedomluvil, dokonal! Duše od vin očištěná, vznášela se za vichřice a deště k branám věčnosti.

Druhý den, opět k půlnoci, vešel kdosi do kostela. Svata Čekanka zachvěla se radostí, že opět někdo přichází, hledá cestu do věčnosti. Ale mylila se, zlý člověk vloupal se, všechna roucha s oltářů i mešní sbalil, odnesl, sv. Hostie z kalicha rozházel po oltáři, ukradl všechno, co se dalo, a uprchl.

Itáno, když kostelník otevřel, vešel hned za ním velebný pán a s ním šlo několik školních dítek na mši svatou. Když viděly, co se stalo, začaly křičet lítostí, plakat a po kolenou plížily se ke stupním oltářním, hleděly na rozházené sv. Hostie, volajíce:

„Ach, kdo byl tak zlý a opět týral Ježíška, jako tehdy na kříži? To má za lásku k nám, že nás volá, stále čeká, kdy přijdeme!“

Uslyšeli o tom velcí a šli se podívat a s nimi také ti, kteří Krista nemilovali, posmívali se Mu. Teď to přišlo moc líto, plakali s ostatními a slíbili, že nenechají tu sv. Čekanku ve svatostánku nikdy tak dlouho marně čekat, přijmou do srdcí a pohostí láskou. Nebudou-li moci sami, pošlou dítky, aby věděly, až dospějí, kde hledati léků, až onemocní duše.“

Měsíček domluvil, dosti dlouho mlčel, potom řekl:

„Kdykoliv uvidím čekanku modrou, léčivou státi podle cesty, vždy si vzpomenu také na Onu svatou Čekanku ve svatostánku.“

Květinkám se to moc líbilo a, když od nich odešel, aby na nebi dále svítil dobrým i zlým, zašeptaly:

„Ach, jak rády bychom dětmi byly, abychom denně mohly jíti do kostela Čekanku svatou navštívit!“

Nenecháváte svatou Čekanku nadarmo čekat, milé dětičky? Čeká na vás!

FR. SMÍREK.

Komedianti.

Na konci vesnice prohlíží si děti přepodivný domeček. Kůň ho táhne, má pěkná okna, z komína se kouří. A uvnitř, jaká krása! Samé zlato! Dětské zraky optjejí se jeho leskem. Málo jim vadí, že je to zlato papírové a že vzácné „koberce“ svorně leží vedle kuchyňského nádobí. Vrchol údivu vzbuzuje bílé kůzle: Ale to není obyčejné kůzle! Kdepak! Dnes večer účinkuje též při představení.

Ve voze prochází se vysoký, štíhlý muž zahrádkářské tváře a špinavých rukou, jenž dle všeho vypověděl boj na život a na smrt vodě a mýdlu. S hřebenem nebyl asi též velmi spřátelen.

Za vozem prala ve velkých neckách mladá žena. Vedle ní se válejí v prachu vzrostlejší černooký klouček a dvě otrhané

děti. Muž ve voze hrozně kleje. Žena se pokaždé zachvěje při hrozných rouháních svého muže.

Děti se pomalu blíží k vozu. Vše se jim zamlouvá. Chtěly by též spáti v takovém voze, hrát si s kozou.

Komediantův chlapec slyší jejich přání a trpce se usmívá. Pak přiblíží se k mladé ženě a šeptá jí: „Víš, maminko, co bych chtěl? Měl bych rád knihy jako tyto děti a chodit s nimi do školy.“

„Fanouši, buď raději potichu! Kdyby tě tatínek slyšel, ten by tě zase zbil. Musíš přece chodit po provaze, sbírat peníze a pomáhat otcí. Ale počkej, v zimě se budeš moci učit.“

Fanda si povzdechl. Závistivě pohlížel na knihy vesnických dětí. On neměl ani pořádný slabikář.

„Ach, jak je dobře být takovým malým komediantem! Nemusí chodit do školy, pan učitel ho neklepe přes prsty, může si celý den hrát a ležet ve trávě,“ hořekoval kterýsi malý Šalomoun.

„Nó, a bubnovat může a na provaze chodit a na koni jezdit,“ prozrazoval druhý své city a touhy.

K večeru táhnou komedianti s muzikou vesnicí. Lidé přidávali se víc a více k průvodu, až se před komediantskou boudou shromáždil tak velký zástup, že nemohli ani všichni dovnitř.

Starý dýchavičný kolovrátek žalostně kvičí nějakou „píseň“.

Vysoko ve vzduchu na provaze provádí „starý komediant“ krkolomné přemety. Lidé tleskají s nadšením. Nyní vstupuje na provaz Fanda.

Jednou, dvakrát přejde přes provaz. Lidé dole tají dech. Je jim pojednou líto ubohého dítěte. Kolovrátek vrzá píseň: „U té naší lípy, u těch našich vrat.“ Ještě jednou se chystá hoch přejít provaz. V dálce houká sýček.

Dvě oči, věrné oči matčiny upírají se úzkostlivě na dítě. „Zaplať Pán Bůh už je konec!“ šeptají její bledé rty.

Všecky ruce dole mohutně tleskají. Fanouš se nahoře usmívá a uklání. Vtom ztratil rovnováhu.

Výkřik a — ticho! Dole leží malé tělko. Zmítá se křečovitě v bolestech. Zoufalá, plačící matka drží umírající dítě na svém klíně a plna bolesti vyčítá muži: „Proč jsi se štítil práce, proč jsi zanechal řemesla a učinil nás tak všechny nešťastné?“

Hrubý muž se zamračil a máchnul rukou.

Hlošik se ještě zachvěl, přivinul se blíže k matičce a zašeptal slabnoucím hláskem: „Mami, maminko!“ Pak zavřel černá očka a vydechl naposledy.

Vůdce ptáků.

Obloha vypravuje o mocném a moudrém Bohu. Ale i země hlásá jeho nevýslovnou moudrost. Dětičky mohly si toho všim-

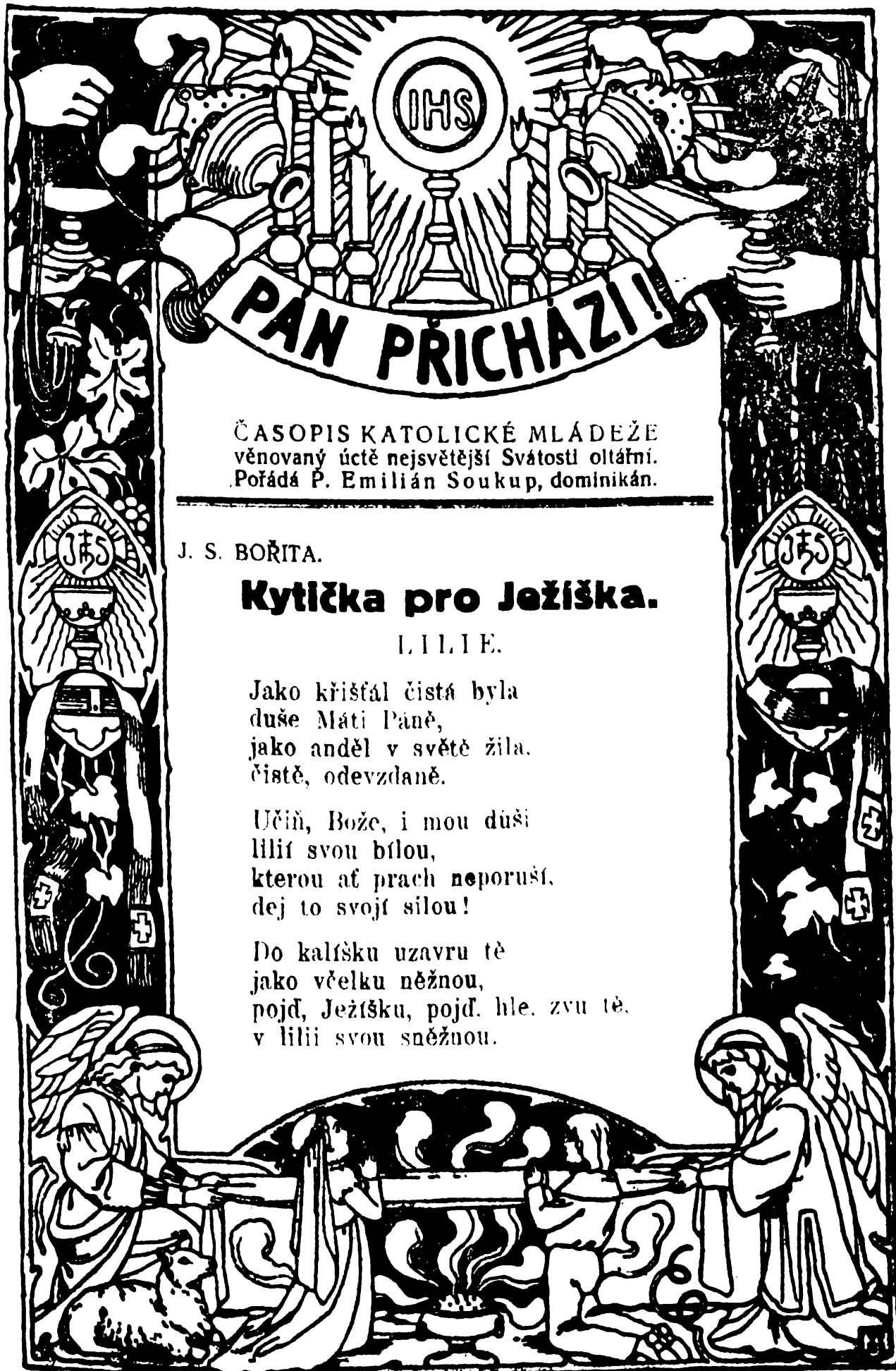
nouti právě nyní v podzimu. Byly ještě teplé dny a již viděli jsme hejna ptáků, špačků, vlaštovic a jiných chystati se na cestu od nás. Proč letí tito stěhovaví ptáci na zimu pryč od nás? Jejich potravou je hmyz. Toho u nás v zimě není. Proto se stěhují, by u nás nezemřeli hladem. Jak to ptáci vědí, že u nás v zimě není hmyzu? Vždyť u nás nikdy v zimě nebyli, nevědí, jak je u nás v zimě. Někdo je musí učit a vésti, někdo moudrý. Kdo? Pán Ježíš pravil: Ptactvo neseje, nežne a váš nebeský Otec živí je. Vede je Bůh, dal jim nepřekonatelnou sílu, která v určitý čas táhne je pryč.

Kam je táhne? Jak naleznou cestu do teplých krajů? Letí v takové výšce, že není možno okem viděti na cestu; mnozí z nich letí jen v noci, na př. kukačka. Naši letci v noci nemohou létat, ve dne potřebují kompasu, aby doletěli k cíli. Jsou ptáci chytřejší než člověk? Nejsou, avšak vede je kdosi moudřejší než všichni lidé, nejmoudřejší Bůh.

Na jaře vrátí se vždy k nám tito stěhovaví ptáci. Proč se vracejí? Když lidé jsou nuceni opustiti místo, kde nemohli se uživiti, a naleznou místo, kde stále se jim dobře daří, zůstanou tam, kde je jim lépe. Proč ptáci nezůstanou v teplých krajinách, kde mají hojnost hmyzu po celý rok? Proto se vracejí, že mají u nás v létě veliký a nutný úkol. Když probudí se na jaře příroda, začne se též množiti úžasně hmyz. Zničil by vše v přírodě, kdyby nebylo postaráno o zmenšování jeho množství. To mají obstarati právě stěhovaví ptáci. Vyšší moc poslala je na zimu do teplých krajů, by nezahynuli; na jaře zase je volá k nám, aby celý den neunavně poletovali, chytajíce hmyz všeho druhu.

Když vidíme hráz postavenou, by voda nezaplavila kraj, řekneme: tu hráz postavil moudrý člověk, jenž předem již pečoval o krajinu. Stěhovaví ptáčci jsou též taková hráz proti zničení přírody hmyzem. I tu musíme říci: Stěhování ptáků dokazuje, že je kdosi, jenž moudřejší jest než všichni lidé. Co dá člověku práce, než jednoho ptáčka vycvičit! Rok a ještě déle musí hráti si s takovým jedním ptáčkem. A hleďte: Každý rok jsou miliony vycvičených ptáček na zachránění sebe před zimou a na návrat k ničení škodlivého hmyzu. To mohl býti jen Bůh, jenž je tak rychle vycvičil. Bez všeho cvičení to ptáčci dovedou, jen jim dal tu sílu, která je nutí stěhovati se. Toho nedovedou všichni lidé dohromady.

Vidíte, jak dobře je řečeno ve svatém Písmě: „Blázen řekl v srdci svém: Není Boha.“ — Že není Boha, to může skutečně říci jen člověk, který je slepý, nehledí kolem sebe a nepozoruje, jak vše kolem hlásá: Pán Bůh nás učinil a vyučil.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Kytlička pro Ježíška.

LILIE.

Jako křišťál čistá byla
duše Máti Páně,
jako anděl v světě žila.
čistě, odevzdaně.

Učiň, Bože, i mou duši
lilí svou bílou,
kterou ať prach neporuší,
dej to svojí silou!

Do kalíšku uzavru tě
jako včelku něžnou,
pojď, Ježíšku, pojď. hle. zvu tě.
v lilii svou sněžnou.

Místo Betlema . . .

Stará vánoční píseň zpívá: „Místo Betlema pospěšme k oltáři a na kolena padejme s pastýři.“ Chce ta píseň říci, že máme na oltáři totéž, co měli pastýři v jesličkách. Vlastně je u oltáře krásněji, než bylo u jesliček.

Krásně bylo u jesliček, když noc tmavá se proměnila v světlo denní. Krásně bylo tam pro zrak Marie Panny, sv. Josefa, pastýřů — neboť viděli milounek Jezulátko, viděli nebeskou záři, patřili na zjevy andělské. Krásně bylo pro sluch jejich, když poslouchali andělské zpěvy. Krásně bylo pro srdce jejich, neboť poznali, že tu v jesličkách jest položeno budoucí štěstí jejich. — Ale to také bylo vše.

Místo Betlema my pospícháme k oltáři, protože tam je krásněji, tam je pro nás připraveno více, než měli pastýři u jesliček. Kdyby tak pastýři byli směli Jezulátko pochovati, kdyby jim byla Matička dovolila políbiti ručky jeho — jak by se byli radovali! Později to bylo dovoleno starci Simeonovi ve chrámě, a on radostí byl téměř bez sebe. Jal se zpívat píseň, že nyní chce umřít, protože zažil největší radost ve svém životě, a jiné radosti že již nebude mít.

Avšak, to nic není proti tomu, co je připraveno pro nás na oltáři. Nejenom na ruce smíme vzít Pána Ježíše, nejenom ruce smíme jemu políbiti; Pán Ježíš sestupuje do našeho srdce. Tak úzce spojí se s námi, že jsme skoro jedno s ním. Sv. Pavel o tom radostném a velikém tajemství napsal: „Již nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“ — Děti moje, dejte nyní pozor!

Pravíme, že požíváme Tělo Pána Ježíše. A jsou lidé povrchní, nerozumní, kteří se nad tím pozastavují, smějí se nám, že jsme svého Boha. Kdo však tak si myslí, myslí si velikou, skutečnou hloupost. Když Pán Ježíš po prvé řekl svým posluchačům, že musí být jejich pokrmem Tělo jeho, tu se oni právě tak nad tím pozastavovali. Myslili, že opravdu budou jísti toto Tělo, jako se jí třeba chléb. Ale Pán Ježíš jim řekl: Nebudete jísti mé Tělo, jako požíváte jiných věcí; tento pokrm bude tajemný pokrm, ale přece to bude mé Tělo.

Ve svaté Hostii je týž Pán Ježíš, který byl v jesličkách, který byl v Palestině. Ale ve svaté Hostii je jinak, než byl v jesličkách. Tam skutečně mohli dotknouti se Pána Ježíše, mohli jej poraniti, mohli mu ublížiti. Ale na oltáři je docela jinak, třebaže je tam opravdu a skutečně živý a celý Pán Ježíš. Ve sv. Hostii nemůže jej nikdo poraniti, ani jemu ublížiti. Když požíváme sv. Hostii, vstoupí k nám Ježíšek. Jak ale? To je právě tajemství vznešené, děti milé. Víme, že Spasitele svého nejíme, víme, že vstupuje k nám, protože on řekl: „Toto jest Tělo mé.“

A chtěl, bychom svoji lásku k němu dokázali tím, že uvěříme jeho slovům. Až budeme jednou v nebi, dovíme se toto tajemství. Zatím však musíme věřit, že ač nejíme svého Spasitele, přece on vstupuje k nám, on, jenž v jesličkách byl radostí všech.

Děti zlaté, i vy místo Betlema přistupte k oltáři, přijměte Ježíška do srdečka očištěného svatou zpovědí. To budou nejkrásnější vánoce. A ty vánoce si můžete připravit nejenom 25. prosince, ale každého měsíce, i častěji.

M. ALFONSA.

Měsíčkovy pohádky.

O Růži.

„Že tak pěkně tiše posloucháte, když mezi vás, milé květiny, přijdu, povím vám o Růži. Nemyslete, že je to pohádka; ne, vše, co o ní řeknu, je veliká, svatá pravda a mohu na každé slovo přísahat,“ hovořil Měsíček, když na besedu zase přišel do zahrady.

„Víte, že Růže je vaší královnou, a také víte, že, když máme někoho moc rádi, dáváme mu na důkaz lásky — růži a s ní také srdečko, do něhož Pán Bůh lásku skryl. Takový dar je vzácný, máme si ho velice vážit, neboť mnohý jen jednou za celý život ho dostane. Kdykoliv pohlédnu na keře plné růží, vždy vzpomenu si na Lásku, objímající celý svět, a na ono Srdce, v němž veliká láska byla nejkrásnější Růží, neboť to byla svatá láska, seslaná s nebes. Jenom se bojím, že mně, milé květiny, neporozumíte všechny.“

„Ach, pane Měsíčku, jenom povídejte, já všemu rozumím; jsem přece nejchytřejší ze všech květin a nejlépe voním!“ pobízel Tulipánek. Ale host si ho nevšímal, zamýšleně k zemi hleděl.

„Ona svatá Růže, o níž hovořím, jest již dva tisíce let na světě a dosud neuvadla, neumřela. Ano, čím dále, tím krásněji se rozvíjí, k sobě vábí a každou duši, blížící se k ní, naplní vůní nebeskou. A proto, že je svatá, vznešená, jen čistí mohou se jí dotknouti, je nenáviděna těmi, kteří milují nízké radosti země.“

Každý člověk se musil narodit, býti dítětem, Růže zase byla poupětem. Pamatuji se — jako by to včera bylo — na onu noc, kdy v chudém chlévě betlemském zrodil se Bůh. Lidé nyní o vánocích radostně zpívají: Z růže kvítek vykvet nám . . . Takový kvítek růžový byl Ježíšek, svaté Poupátko z nejbělejšího květu lidského, neporušené, svaté Panny. Všimněte si za chladné noci, jak celý keř lístky zelenými poupata chrání. Tak ono svaté Poupátko pečlivě ošetřovala svatá Maria, Ježíškova Matička.

Viděl jsem mnoho pěkných a hodných dětiček, poupátek a růžiček, ale ještě ne tak pěkného, jakým bylo betlemské dítě. Chtěl jsem o něm všechno vědět. Ptal jsem se hvězdy půlnoční, která nikdy před tím tak jasně nezářila, proč jest kolem jeslí tolik plesu, nebeského jasu?

„Přišla na svět největší, nejčistější Láska,“ zašeptala hvězda. „Svaté Dítě v srdci svém ji duším k spáse nese. Nyní, kdy lokty Matičky Je hýčkají, podobá se poupátku, ale po letech vzroste v Růži lásky největší, obejmeme celý svět.“

Hvězda domluvila a spěchala svítit mudrcům z východních krajů, vedla je k Betlemu, osvětlila chlév, kde dřímalo Poupátko — nebeský Král. Hleděl jsem dovnitř všemi skulinkami, ale nedovedl jsem cele pochopiti tu velkou Lásku nebeskou, ač vím mnohé, co je lidem tajemstvím. Proto se nyní nedivím, že mnozí nemohou, nebo nechtějí pochopiti oné Lásky. Však si hvězdičky vedle mne povídaly, kdyby Ježíškem byly, z pěkného nebe za nic a za nic na zem by nesestoupily. Jen Bůh dovede tak velikou lásku projevit — a k tomu ještě pro duše hříšné, často nevděčné.

Jak již tisíce let chodím v noci po obloze svítit lidem a pozorovat, jestli se všechny dětičky před spaním pěkně modlí, tak jsem si denně všiml svatého Poupátka — Ježíška. Hodný a poslušný byl jako ještě žádné dítě na světě. Měl z Něho radost nejen Otec v nebesích, který jej na svět poslal, ale i čistá Matička a svatý pěstoun Josef, který oběma svou prací chleba vydělával.

Ježíšek pracoval, pomáhal, ač ručky jeho ještě byly slabé. Věděl od zrození, že Jeho Srdečko musí podati největší důkazy lásky, býti Růží, která nikdy neuvadne. Nejraději měl malé dětičky kolem sebe, hrál si s nimi, je k sobě volal i když velký již byl, často říkával:

„Nechte maličkých přijíti ke mně, neboť jejich je království nebeské“

Leta ubíhala, nastala doba, kdy Růže lásky, jeho svaté Srdce, mělo zahořeti žárem, rozkvésti a obejmouti rukama, na kříži rozpřaženými, celý svět s jeho hříšníky.

Mnozí uvěřili, proč přišel, stali se křesťany, když viděli jeho svatý život a zázraky, ale židé počali jej nenáviděti, když zapovídal hřích. Pronásledovali jej, jak mohli, volajíce:

„Nestačí nám, že jsi se zrodil, ani to, co nám vyprávíš, chceme více důkazů lásky. Nech se, Kriste, bičovat, trním korunovat, usmrtit.“ Dost lidí připojilo se k nim.

Svolil! Pokorně hlavu sklonil, nechal do ní zabodati ostré trny, až mu krev potůčky se řinula. Tělo ranami bylo poseto. že nezůstalo ani mstečka zdravého. Trtínu do rukou mu dali, plivali po něm, rouhali se mu a tupili jej jako největšího zločince.

Potom těžký, ach, tak těžký kříž na ramena mu dali, musil jej nésti až na Golgotu. Ach, milé květinky, ani nechci vzpomínati toho velkého utrpení Srdce Kristova a těla zmučeného.

„Dokaž nám svou lásku, nech se ukřižovati!“ volali zase. Poslechlo jeho tiché a pokorné srdce, které nás tolik milovalo, spasit chtělo. Nechal se přibít, postavit s křížem mezi lotry a vytrval, i když Jej Otec nebeský nechal opuštěna volati:

„Bože můj, proč jsi mne opustil!“

Konečně v hrozných bolestech dokonal Beránek Boží, který hříchy světa sňal a v té chvíli, kdy vykřikl hlasem velikým: „Dokonáno jest!“ jeho Srdce přesvaté vzrostlo v nádhernou Růži lásky. Aby se o tom přesvědčili, kopím Je probodli.

I to dovolil, před smrtí to již tušil. Jen ještě před smrtí největší důkaz lásky dal. Věděl, až vstane z mrtvých, na nebesa vstoupí, že ti, kteří jeho Srdce, Růži lásky vroucně milovali, budou o Něho lkáti. Tedy při poslední večeři, před umučením, ustanovil nejsvětější Svátost Oltářní, chtěl s těmi, po něm toužícími, zůstat po všechny dny do skonání světa.

Víte, co chce od našich dětiček ten hodný Ježíšek za tolik bolesti svých a za takové důkazy lásky? Jen poupátko, růžičku chce, jejich srdcečka malá, aby čistá, zbožná byla. Jako Růže je královnou květin, vládne nad nimi, tak to svaté Srdce, Růže Božské lásky má panovati v srdcích lidských a v rodinách. Teprve, až se tak stane, až všichni uvěří, šťasten bude svět.

Pamatujte si, květinky, tedy: „Nejkrásnější Růží lásky je Srdce Ježíšovo,“ a říkejte všechny se mnou za spící dětičky:

„Ó, Srdce nejsvětější, Růže svatá, lásky Chráme, Tobě věčnou věrnost přísaháme!“

Když Měsíček vracel se domů na nebičko, hvězdičky již bledly, usínaly, zastavil se nad městy a vesničkami, sám sebe se ptal:

„Zdali pak jsou srdce všech dětiček vonnými růžičkami, hořícími láskou k Ježíškovi? Jsou ochotny v každé době Jemu je za důkaz lásky dáti?“

Řekněte mu odpověď samy, ano?

A. G.

Naše děti.

Kdo by neměl děti rád? Krásná je duše dětská. Čistá, nevinná, bez starosti, do zpěvu každou chvíli naladěná, hravá. To dítě skotačí a hraje si s malichernou věcí, v ní vidí všechno. Taková „Babuška“ rozmlouvá se svojí panenkou, zpívá jí, kolíbá ke spánku a zas pečlivě probouzí. Takový „Jaroš“ má celé hospodářství třeba někde za studní, zmobilisuje pár kluků a táhne na lov nebo do války. Zajděte si někam na pokraj lesa nebo na pastviny a uvidíte tu malou drobotinu v největší čilosti.

Slovácké dítě zvlášť rádo si hraje. A zanotí-li mu nějakou písničku, třeba i „Jano, kdo ta rúbal“, každou umí. Slovácko je krajem zpěvu. Proto i v těch kostelích našich je veseleji nežli jinde. Vedle pestrých krojů má na živosti veliký podíl i jadrný dětský zpěv. Čilá mládež ráda zpívá. Zvláště ve všední den, kdy starší jsou v poli, má dětský zpěv v kostele převahu. Děti před školním vyučováním neopomenou v kostele se zastavit. Tu si zazpívají, pomodlí se a jdou odtud do školy. Ale i v prázdniny navštěvovaly děti kostel pilně. Jožka Žárků s Karlíkem nebo Hedvička Machova skoro denně v prázdniny pospíchali před oltář Páně, aby mu ranní pozdrav přinesli. A v neděli jsou to zas děti, které čile zpívají.

„Děti, když tak rády zpíváte a do kostela chodíte, naučím vás novou píseň.“ Chtěl jsem jim způsobiti radost.

„Pěknou novou písničku? To je dobře. A kerú?“

Mládež jásala. I vážná Hedvička, jindy zadumaná, tentokrát vyjasnila své modré oči.

Napsal jsem na papír mariánskou píseň. Božka ji pak hlasitě přečetla a vzala si ji na opisování a učení.

„Zítra, děti, přijďte všechny. Budeme se tu píseň učit při harmoniu.“ To bylo radosti. Dětem ani domů se nechtělo.

„Rači hned“ — prozradila Mařka svou nedočkavost.

Chlapci se to dověděli. Taky přijdou. Jožka zavolá Jana, staví se pro Francka, ten vezme jiného a celá ulice se domluví až večer, kolik jich přijde.

Na druhý den po poledni již o jedné hodině měli strýček Čech mnoho hostů. Děti plná světnice. Přišli zpívat. Maličci, z obecní i z měšťanky. Chlapci stáli dychtiví „až to bude hrát“. — Jeden už natahuje prst, jako by chtěl také hrát. Prozatím to zkouší druhému na rameně. Děvčátka pěkně ustrojená s kapesníčkama v ruce stočenýma. Všichni se jadrně tvařili. Slova již znají. Učili se na pastvě i doma hned včera.

Začalo cvičení s doprovodem harmonia. Děti tak rychle chápaly, že po několikerém opakování zpívaly samy. Byla to radost společná, když děti v srpnové hřejivé odpoledne posílaly Matičce Boží svoji novou píseň. Zpívaly ji pak všude a podařilo se jim ji zpívat i v bzeneckou pout i v kostele. Starší bratr skončil své písně a děti začaly „svoju mariánskou“. —

Je radostno takové zpěvné děti učit písním. Potěší se jimi ve volných chvílích a společně v kostele. Děti, zpívejte, dokud jste mladé. Krásná jest duše vaše, čistá jak ranní rosa, kéž je vždy zbožná a milá.

Matička Boží obětuj
milosti své vám zář

Maminčin dopis.

Mám hošíka, který již mnoho prodělal nemocí. Je to hodný hošík, ač někdy též trochu dozlobí; ale je pořád nezdravý, slabý. Ač má hodný kousek do školy, přece obyčejně nemá chuti k snídani. Vezme si něco s sebou, což z polovice rozdá, a přijde celý slabý domů. V ostatky vzala jsem své děti k sv. přijímání všechny tři dni. A tu, když přišel ze školy — aniž by byl svačinu snědl, úplně bez jídla do 1 hod., přiběhl ke mně a řekl: „Maminko, hleď, tak mně to sv. přijímání posilnilo, že nejsem ani trochu slabý a přece jsem ještě nic nejedl.“ — To mne tak dojalo, že jsem si umínila, že Vás poprosím, abyste to napsal do „Pán přichází“, aby též jiné děti rozhorlily se více a častěji přistupovali k sv. přijímání.

Člověk.

Hvězdy na nebi, ptáci v oblacích hlásají, že jest Bůh, jenž je stvořil a jenž je řídí. A podobně každá květinka pozornému poví, jaké ona jest umělecké dílo, jak vše je v ní moudře spořádáno a určeno k jistému účelu. Ale není třeba hleděti nad sebe ani kolem sebe. Sám každý člověk jest důkazem, že jest dílem největší moudrosti a moci, že jest dílem Božím.

Co dalo lidem práce, než vynalezen byl první fotografický přístroj. Přes osmnáct set let na to potřebovali. Ale již tisíce a tisíce let před tím nosilo každé dítě malý fotografický přístroj, který pracuje sám, bez všech vodiček a papírů. A ještě k tomu dělá barevné fotografie, které dodnes lidé dobře neumějí dělati. Ten fotografický přístroj je tvoje oko.

Učení inženýři dnes poznávají, že kosti v lidském těle jsou sestaveny podle nejmodernějších pravidel, dle kterých oni staví smělé a pevné oblouky mostů.

Ruka naše je tak uměle sestavena, že nám nahradí kleště všeho druhu, kladivo, páku, slepému dokonce i zrak nahradí.

Oběh krve je uspořádán docela po obchodnicku. V krvi jako malé, nepatrné lodičky plovou červená tělíska. Na jemných konečcích plic jsou jako v přístavu tato tělíska. Dýcháním dostanou náklad kyslíku, potřebného k udržování zdravé krve a tím zdravého těla. Když mají svůj náklad, jedou do velikého společného přístavu, do srdce. Srdce, zařízené jako důmyslně sestavená pumpa, silou svojí žene je soustavou žil do celého těla, až do konečků prstů. Tam zbavena jsou červená tělíska svého nákladu; aby nejela zpět na prázdno, naberou si jedovaté kyseliny uhličitě, která povstala proměnami v těle, a vezou ji ven, by člověk neonemocněl, kdyby ten jed se v něm nahromadil. S tímto nákladem jedou žilami jako řekami zpět do srdce. Síla pumpy-srdce žene je pak zase do plic. Tam odloží svůj jedovatý náklad, plíce přijmou jej a vydechováním jej vyženou z těla ven. Prázdným lodičkám zase naloží nový náklad zdravého kyslíku. A tak jde to stále, tisíckrát a tisíckrát denně, dokud je člověk živ.

Není to neobyčejně moudré zařízení? Jako nejpodivuhodnější stroj je lidské tělo ve všech svých částech. Kdo je vymyslíl? Povstalo jen tak samo, náhodou? Kdyby vám někdo řekl, že hodinky za tisíc let samy povstaly z prachu, vysmáli byste se mu, že vás má za hloupé. A tak důmyslný stroj jako lidské tělo musel též vymyslíti a sestaviti umělec nejmoudřejší-Bůh. O tom vám však příště ještě cosi povím.

DÍTKO MARIÁNSKÉ Poslíček dětských Družin

Mojí milí přátelé, čtenářové i čtenářky, sodálové i sodálky Mariánské!

Nejprve se vám musím představit. Jsem „Dítko mariánské“, váš družinský poslíček. Mnozí z vás už mne znají. Po dvě leta vyprávěl jsem vám jinde o Matičce Boží, o Ježíškovi, o hodných i nehodných dětech. Chci vám zase vyprávět. Mám toho mnoho na srdci. Mimo to ještě vám budu přinášeti zprávy ze všech dětských družin v Čechách, na Moravě a snad i z jiných zemí. Mariánských družin dětských jest již mnoho u nás i v cizině. Než — zapomněl jsem, že někteří z mých milých čtenářů a čtenářek nevědí snad dosud, co Družiny mariánské jsou. Musím vám tedy krátce vysvětliti.

Mariánská družina, to jest shor dítek, které stojí pod zvláštní ochranou Matičky Boží. Slavnostně se jí zasvětily před jejím oltářem. Milují ji, zbožně ji uctívají, ve všech potřebách jí vzývají a snaží se býti tak hodné a dobré, jako byla ona. Za tím účelem přistupují častěji než jiné děti k sv. přijímání, vroucněji a zbožněji se modlí, rodiče své milují a jich poslouchají, ve škole pilně se učí a všem svým spolužákům a spolužačkám předcházejí krásným příkladem. Právě dítko mariánské jest radostí svých rodičů a učitelů. Vždyť Matička Boží stále nad ním bdí, je opatruje a chrání od zlého na těle i na duši. Proto je šťastné a veselé, a radost a štěstí září mu z očí.

Dítky v Mariánských družinách řídí se zvláštními, t. zv. družinskými pravidly a nosí při společných svých pobožnostech a schůzích jako družinský odznak — medailku Matičky Boží na bílémodré stužce.

Když by se vám to líbilo, můžete se také státi dítkami Panny Marie. Ona má vždy z toho velkou radost, když jí nové dítky přibudou.

Mojí milí přátelé! Kdybyste se mne chtěli na něco otázati anebo vy, sodálové a sodálky, kdybyste mi chtěli něco sdělit o své družině, tak mi pište. Adresa na mne jest: Dítko mariánské, poslíček dětských Družin, Praha II, Ječná 2. Těším se na vaše zprávy. Buďte hodné a milujte Matičku Boží i Ježíška. Pro dnes končím naším družinským pozdravem.

S božským dítkem, Máti,
rač nám požehnati!

Družinské zprávy. Kolik je dětských Mariánských družin u nás? — Chlapecké družiny jsou v Praze u sv. Ignáce a na Velehradě, pro děvčata v Praze u sv. Ignáce, u sv. Voršily, u sv. Kajetána, ve škole Milosrdných sester v Úvoze; v Českých Budějovicích u B. Srdce Páně, na Velehradě a v Zašové. — Mimo to jsou při družinách dospělých t. zv. dětské odbory, v nichž jsou chlapi i děvčata: v Chrasti u Chrudimě (na 90 dětí, v Kojetíně (na 160) v Přerově na Mor. (na 80), ve Frenštátě p/R. — Jak vidíte, je nás už mnoho! —

Nezapomínejte se modliti sodálskou povinnou modlitbu ráno 3krát Zdravas Maria a jednou Zdravas Královno a večer: 3krát Zdravas Maria a jednou Pod ochranu tvou!

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Kytička pro Ježíška.

SNĚŽENKA.

Zimy ještě ničt skřek,
dále vítr chladný duje,
sněhem květ však prokukuje
běloučký jak andělek.

Kývá vážně hlavinkou,
níž a níž ji k zemi kloní,
spícími nové jitro zvoní,
směje v pláň se dalekou.

Sněžeakou by srdce mé
v světa bylo v zimě chladné,
dej — ať květ můj neuvadne
a probouzí ospalé.

Život v malém domečku.

Malý domeček byla betlemská jeskyně, v níž přišel na svět Ježíšek. A sotva přišel — hle, jaký život krásný se tam rozproudil! Přiletěli andělíčci a zpívali a jásali a chválili Jezulátko — Boha svého. Přišli prostí pastýři s láskou v srdcích, přišli učení a vznešení mudrci a klaněli se, podávajíce dary.

Malý domeček byl domek svaté rodiny v Nazaretě — a jaký krásný život byl v něm! Maria Panna u svého božského dítěte, sv. Josef, pečující o život a pokoj obou svých vzácných svěřenců. A zase andělé svatí byli u Božího Syna, jemu sloužili, s ním rozmlouvali, ač neviděli, ani neslyšeli toho druhí.

Malý domeček jest na našem oltáři. Větší byla betlemská jeskyně, větší byl domek nazaretský — ale nebylo v nich života krásnějšího než v nejmenším domečku na oltáři s nejsvětější Svátostí.

Když Pán Ježíš chodil mezi lidmi v Palestině, pravil svým apoštolům a posluchačům, že Otec jeho nebeský a on jedno jsou. Že tedy, kde jest Ježíš, tam jest i Bůh Otec. Jindy zase pravil, že po své smrti pošle apoštolům Ducha sv., o němž řekl, že jest jeho, tedy, že vždy Duch sv. je s Ježíšem. Když sv. Petr chtěl mečem brániti Pána svého proti vojákům, pravil Kristus Pán: „Myslíš, že nemohu prositi Otce svého, a dá mi nyní více než dvanáct pluků andělů?“ Kde byl Pán Ježíš, tam byli andělé: v Betlemě, na poušti jemu sloužili, v zahradě gethsemanské jej anděl těšil. Kde byl Pán Ježíš, byla i nejsladší matička jeho, Maria Panna.

A nyní, dušinko milá, pověz mi: Myslíš, že je mrtvé ticho v tom maličkém domečku na oltáři našem? Kde byl Pán Ježíš, tam bylo vždy živo, jak jsem ti právě napsal; a kdo byl jednou u Pána Ježíše, ten by byl nešťasten bez něho. Proto v malém domečku na oltáři jest nebe a život nebe. Je Pán Ježíš živý, pomáhající. Jest kol malého domečku zástup andělů, kteří klanějí se svému králi Ježíši. Jest tu Otec nebeský a Duch svatý; milé oko Matičky Boží hledí na všechny, kteří poklekají před svatostánkem, její vlídný úsměv prosí za ně, když vidí jejich úctu a sepnaté ruce. Svě anděly posílá Pán Ježíš ku pomoci lidem, kteří kolem svatostánku a chrámu mají své přibytky.

Nám ovšem zdá se mrtvo a ticho, když nikdo není před malým domečkem svatostánku. Ale to je proto, že máme slabé oči. Víra svatá však ukazuje tak nádherné divadlo, že člověku až dech se zatají.

Děti moje, vzpomeňte si na to v kostele. A snadno zapomenete na vše ostatní. Snadno sepnou se vaše ručky a zašeptáte: „Pane Ježíši — pohleď na mne laskavě. Pošli svého andělíčka, bys měl ve mně hodné dítě.“ — A rádo půjde hodné dítě a často půjde do tak vznešené společnosti.

Nápis na medailonku.

Povídka. Vypravuje P. František Finn T. J.

Byl jsem v prvním spánku, když mne vzbudilo zvonění zvonku u domovních dveří. Vyskočil jsem z lože, oblekl se rychle a běžel otevřít.

Byla krutá lednová noc a venku šel měste svým bledým světlem sinou zasněženou krajinu. Řezavý vítr, který při otevření dveří zafícel do předsíně, vzbudil ve mně útrpnost s útlým děvčátkem, které stálo na prahu.

Vlasy mu zářily v měsíčním světle zvláštním, neobyčejným jasným; byly to dlouhé, zlaté vlasy, jež mu padaly v půvabných kadeřích na ramena. Bylo lehce oblečeno a dívalo se mi přímo a upřímně do očí s výrazem tak krásným a při tom tak klidným a vážným, že na něj nikdy nezapomenu. Tvářičku mělo velmi bledou, pleť neobyčejně čistou. Jas, vycházející z vlasů, se zdál, že mu září jakýmsi tajuplným, nepopsatelným způsobem i z celé tváře.

Ještě jsem si ani řádně neuvědomil těchto podrobností, když mne oslovilo: „Důstojný pane, mohl byste hned jít se mnou? Maminka umírá a je ve velkých úzkostech.“

„Pojď dovnitř, holčičko, a ohřej se. Jsi asi polozmrzlá.“

„Ba ne, důstojný pane, mně není pranic zima.“ Zatím co odpovídala, oblekl jsem si kabát a nasadil klobouk.

„Jak se jmenuje maminka, dítě?“

„Kateřina Morganová, důstojný pane; je vdova a žila jako světice. Ale teď, když umírá, je ve velkých úzkostech. Onemocněla náhle před několika hodinami.“

„A kde bydlí?“

„Něco přes půl hodiny odsud na okraji Velkých močálů; je tu cizí a sama. Já znám cestu zcela dobře, nemusíte se bát, že zabloudíte.“

O několik minut později jsme již šlapali sněhem, nebo vlastně já jsem šlapal; neboť dítě po mém boku kráčelo tak lehce a vzdušně, že kdybychom byli místo sněhových vloček měli pod nohama květiny, myslím, že by tam, kam tak měkce dopadaly její vlní krůčky, nebylo bývalo rozmáčkuto ani lístečku.

Ruku držela v mé s důvěřivým tisknutím dětství. V tváři měla přes všecku strast, která doléhala doma, vážně klidný výraz, jak jej bývá zřídka kdy viděti v letech živé, mladistvé nevinnosti.

Jak krásně vypadala! Spíše jako bytost, která právě vyšla z tvůrčích rukou samého Boha, než jako někdo, kdo putuje údolím hříchu, bolesti, starosti a smrti.

Na prsou jsem u ní zpozoroval zlatý medailonek srdcovitého tvaru.

Postřehla můj pohled a rychlým pohybem prstů sňala medailon a podala mi jej.

„Srdce,“ řekl jsem.

„Přečtete si, důstojný pane, co je na něm.“

„Nemohu, dívkenko; mám sice velmi dobré oči, ale na to, abych četl nápisy na zlatých medailoncích při měsíčku, přece nestačí.“

„Já vám jej podržím, důstojný pane teď se podívejte.“

Jak to udělala, nedovedu říci: ale to vím, že najednou, když podržela medailonek v jistém úhlu, bylo na něm jasně viděti vypoukle vyražený nápis:

„Stůj! Srdce Ježíšovo je se mnou.“

„Maminka mi to dala na prsa před rokem, když jsem byla velice nemocna, důstojný paně.“ A políbivši medailonek, dala jej na dřívější místo.

Nějakou dobu jsme šli mlčky. Nesl jsem nejsvětější Svátost, a zdálo se, že dívka, třebaš je tak mladá, to úplně chápe. Kdykoliv jsem na ni pohlédl, pozoroval jsem, že se jí rty pohybují jako v modlitbě, a oči se zdála míti v pravém smyslu upřeny tam, kde byl pod svátostnou rouškou skryt Pán života a smrti.

Náhle se mi dívka jemně dotkla rukávu.

„Tu je to, důstojný pane,“ řekla mírným hlasem, který mne tajemně rozechvěl, když zazněl tichem: a ukázala k malé chaloupce, stojící opodál v pochmurném stínu tří borovic.

Strčil jsem zlehka do dveří, které byly jen přivřeny a čekal jsem, až vstoupí. Ale byla ta tam. Překvapen hleděl jsem po ní do blede noci, když zasténání mne zavolalo k loži umírající.

Pohled mne poučil, že není ani okamžiku nazbyt. Žena, která ležela ve světničce, byla teprv sotva v nejlepším věku, ale ruka smrti se jí byla dotkla čela, na němž stály krůpěje potu, a v tváři se jí zračila velká úzkost.

V okamžiku jsem byl u ní a, Bohu díky, brzy jsem ubohou trpitelku uklidnil a ukonejšil. Vyzpovídala se a přijala s věrou a láskou, jaké jsem zřídka uviděl, poslední svátostné posily církve svaté.

Stoje u ní, předříkával jsem jí po chvilkách modlitbičky a vzdechy, které tak těší a uklidňují v poslední hodině. Čas míjel a já jsem pozoroval, že se její pohled často obracel k malé skřínce na druhém konci světničky.

„Mám vám přinést skřínku?“ tázal jsem se. Přikývla.

Když jsem ji položil vedle ní, otevřela ji třesoucíma rukama a vyňala dívčí šatičky.

„Šaty vaší dcerušky?“ řekl jsem. „Mé Editky, zašeptala s láskou v hlase.

„Znám ji,“ dodal jsem. „Vždyť mne sem přivedla.“

Zarazil jsem se a dech se mi zastavil. Žena se na loži napolo posadila a hleděla na mne s nepopsatelným úžasem. A já jsem hleděl s nemenším ustrnutím na zlatý srdcovitý medailonek, připevněný na prsa šatiček, které ta žena držela v rukou.

„Paní,“ zvolal jsem, „pro Boha, řekněte mi, kde je vaše dceruška? Čí je to medailonek?“

„To je Editčín. Přispendlila jsem jí jej sem na prsa, když před rokem umírala. Poslední, co má dceruška udělala, bylo, že přitiskla medailonek ke rtům a řekla:

„Stůj! Srdce Ježíšovo je se mnou.“

Umírela, je tomu rok.“

A tu matčina tvař zněžněla a zazářila. Držíc medailonek v rukou, upřela pohled přímo před sebe.

„Editko, má milá Editko, konečně budeme spolu u Největějšího Srdce. Já tě vidím, drahoušku: Stůj! Srdce Ježíšovo je se mnou.“

Poslední slabiku zašeptala již skoro neslyšitelně.

Editka a ona byly opět pospolu.

Dopis nastávajícího kněze.

Ačkoliv vás neznám, přece, milé dítě, mám vás všechny velice rád. Víte proč? Protože máte ještě čisté srdcečko. Tím čistým srdcečkem dovedete Pána Boha lépe milovat než starší lidé; ti Pána Boha často a těžce zarmucují a urážejí. Pravda, že chcete i později Pána Boha právě tak, ba ještě více milovati než nyní? Jsem přesvědčen, že všechny mi přisvědčíte, že ano.

Povím vám teď, jak ukážete Pánu Bohu svou lásku. Zajisté již vykládal vám velebný pán o Pánu Ježíši, že z lásky k nám přebývá bez ustání ve svatostánku a rád vidí, když mu lidé lásku tu oplácejí aspoň tím, že Ho přijdou někdy navštívit. Víte zajisté dobře, kdo je Pán Ježíš? Je Syn Boží, který přišel na svět, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil. Tento Pán Ježíš přeje si co nejvroucněji, aby již malé děti k Němu často a rády do chrámu pospíchaly a zde před Ním nábožně se modlivaly.

Dnes chci vám poraditi, zač máte vroucně Pána Ježíše prositi. Nuže, kdykoliv vstoupíte do chrámu, kde Pán Ježíš přebývá, hezky si klekněte, sepněte ručky a modlete se vroucně: „Ó dobrý Ježíšku, Ty jsi měl vždy tak rád hodně děti kolem sebe!“

I já chci býti a zůstatí takovým hodným dítětem, chci Tě navštěvovati ve Tvé opuštěnosti a Tebe, až mi to jen bude možno, s láskou do svého srdcečka přijímati. Pošli nám proto hodně kněží, kteří by Tebe z celého srdce milovali a také nás, malé děti, rádi vodili k Tobě.“

Tuto prosbu předněte Pánu Ježíši také potom, kdykoliv zavítá do vašeho srdcečka, čistého jako právě napadlý snížek v zimě; On bude mít radost z vás a splní vaše vroucí přání, o tom buďte přesvědčeny. Také já se budu za vás modliti, abyste si zachovaly až do smrti čisté srdcečko a tak se zalíbili Ježíškovi a Jeho Matičce.

Co je člověk?

Bylinka i ptáček, všechno v přírodě hlásá, že je dšlem nejmodřejšího a nejmodnějšího Pána Boha. Samo tělo člověka ukazuje podivuhodnou modrost, jak jsme si posledně pověděli. To se ale mnohým lidem nechce líbiti, protože by jim bylo nejmilejší. kdyby bylo pravda, že není Pána Boha. Proto praví, že prvního člověka nestvořil Pán Bůh, nýbrž že zvolna první člověk se vyvinul z opice. To prý učení lidé vy- pátrali a dokázali.

Jenže podle pravdy nedokázali nic. Hlavní z těchto „učených“ jménem Haeckel (Hekl) sestavil celý postup, jak z jakési hmoty vyvinuly se opice a z nich člověk. Ale brzo mu dokázali opravdoví učenci, že se dopustil sprostého podvodu; vymyslel si jednoduše ty nejhlavnější věci, přemaloval fotografie — aby mohl říci: takhle se vyvinul člověk z opice. — Jiný zase, jménem Dubois (Dyboa) vykopal na ostrově Jávě prastaré kosti, složil z nich kostru a řekl: Tohle je živočich, který je na polo opice a na polo člověk, a z něho pak byl celý člověk. Ale i jemu dokázali, že dal dohromady kosti z úplné opice a z úplného člověka, z takového, jako jsme my. A tak se vedlo všem — nedokázali nic. Vždy se ukázalo, i před tisíci let byla nepřeklenuta propast mezi opicí a člověkem.

Před málo měsíci měli učení přírodopytci sjezd ve Frýburku švýcarském. Na takovém sjezdu jen lidé nejučenější smějí mluvit. Mluvili též o této věci — a museli doznati, že zkrátka věda nic neví o původu člověka prvního, ani že nemůže dokázat, že se vyvinul z opice.

Kdo tedy tvrdí, že se člověk vyvinul sám, náhodou, z opice, ten buď lže, anebo není dosti vzdělaný v této věci. A to si pomyslete o každém, kdo vám to řekne.

Kdyby se byl člověk vyvinul z opice — pročpak již aspoň 5000 let to přestalo? Proč od tak dávná nepovstal žádný člověk z opice? To by musel někdo mocný tento vývoj zarazit — a to by zase mohl jen nejvyšší Pán přírody — Bůh. Neboť dnes jsou opice přece jen pořád hloupé, ani mluvit, ani čísti je nemohou naučiti.

Ve svatém Písmě je napsáno, že učinil Pán Bůh prvního člověka z hlíny země. A „chytří“ lidé se smějí, že prý Pán Bůh udělal z opravdové hlíny člověka hliněného, a potom jej učinil živým. Avšak takovou, „chytrou“ řečí dokazují, že vůbec neumějí čísti ve svatém Písmě. Pán Bůh je příliš vznešený, než aby mohl mít porušitelné tělo — a proto také nedělal člověka z hlíny. Písmo svaté praví toliko, že Bůh řekl: „Budiž na zemi člověk s tělem, které je složeno z takových částek, z jakých je složeno vše ostatní na zemi.“ A jak všemohoucí Bůh řekl, tak se stalo. Svaté Písmo nepraví, zdali se najednou objevilo na zemi lidské tělo, nebo zdali Pán Bůh chtěl, aby zvolna se vyvíjelo. Jen zase praví, že když bylo na zemi lidské tělo, dal mu Bůh nesmrtelnou duši — jaké nemá žádné zvíře. A tak byl stvořen první člověk. — Děti milé, nic si nedejte namluviti. Člověka stvořil Pán Bůh. Jak jej stvořil, to neví nikdo. Ale sv. Písmo a samo tělo i duše člověka ukazují, že musí býti dšlem nejmodřejšího a nejmodnějšího Pána.

Vášův sen v den sv. přijímání.

Velikou, překrásnou zahradou nebeskou ubírá se průvod. Ubírá se květinovými záhony, jež vydechují rozkošnou vůni; lilie, růže, fialky, macešky a. t. d., všechno v takovém souladu, že při pohledu téměř slyší i ty květinky zpívat: „Svatý, svatý, svatý. Vpředu průvodu lehce se vznášejí přerozkošní andělé, maličci, buclatí; jsou to pacholátka betlemská, která dal zavraždit Herodes. Jest jich veliký zástup, neboť jsou s nimi i děti, zemřelé po křtu sv., které nepoznaly hříchu. Svatá radost a veselí září jim z očí, laškují mezi sebou.

Za nimi, obklopen anděly, kráčí zástup dítek, bíle oděných, se svíčkami v rukou, oči planou jim radostí a nadšením; jsou to dítky, které byly dnes u sv. přijímání, mezi nimi jest i Váša. Oči mu přecházejí a neví, kam, se má dívat. Zní překrásná hudba a zpěv; Váša pro krásu té hudby nic neviděl na chvíli.

Vtom však štípl ho do tváře jeden z těch krásných, veselých andělků a Váša v něm poznává svého tříletého zemřelého bratříčka. Bylo to radostné shledání a vítání nebylo ani konce, až musel anděl Gabriel ho napomínat, že musí nejprve ke trůnu Královny, jež je pak předvede k Beránkovi. Než andělek již Vaši neopustil, vykládal mu o matičce, již brzy uvidí, o radostech nebeských, takže Vášovi zvlhly oči při vzpomínce na domov, na zlou nevlastní matku, jež ho bije, hladem trápí a tatínek se ho nezastane.

Dlouho neplakal. Oslnila je veliká záře, přicházející od trůnu Královny, jež zde stála v rouchu bělejší nad sněh, kolem hlavy dvanáct hvězdiček. Váša zůstal jako omráčen. Královna kynula dítkám, by přistoupily, andělek musel Vášu téměř násilím dotáhnouti.

S novým jásotem andělé hráli překrásné hymny a Maria vinula dítky k svému srdci a podávala jim líbe se slovy: „Zachovej ji neporušenou až do smrti!“ Přišla řada na Vášu. Provázen bratříčkem jde nesměle, Královna se usmívá, Váša myslí, že blažeností musí zemřít. Pokleká před Marií, zastírá si očka před září. Svatá Panna podává mu lilii s červenou růží se slovy: „Já jsem tvou matkou; růže znamená útrapy, jež ještě vytrpíš, buď trpělivý!“ Andělek patří na nejsv. Pannu, jak vyznamenává bratříčka, ale nelíbí se mu, se musí trpět, hned se vrhá na kolena a úpěnlivě ji prosí, by od Vašíčka odvrátila utrpení. Svatá Panna se usmívá, žehná mu a propouští ho.

Zástupy andělů se rozestoupily a Královna vede dítky k Beránkovi. Když kráčeli řadami všech svatých, kteří se uctivě ukláněli, spatřil Váša mezi svatými paními a vdovami maminku. Andělek ho uchopil a nedbaje pořádku táhl ho k matce. Jaké to shledání! Vášík jenom vzlyká, nemůže mluvit pro radost, jen, ma—tič—ko, vydralo se mu z hrdla.

Vtom jej probudil přísný hlas macechy: „Vstávej, lenochu, do práce!“ Smutně se rozhlédl a upamatoval se na pěkný sen, na matičku, na bratříčka, na nejsv. Pannu a její růží a od té doby trpělivě nesl svůj osud, těše se na shledání po smrti.

DÍTKO MARIÁNSKÉ

Poslůvek dětských Družin

Sodálové a sodálky mariánské!

Chcete se zúčastniti práce ve prospěch misí ve slovanských zemích? Nuže, sbírejte upotřebené poštovní známky, staniol, odpadky cennějších kovů, staré mince a pod. Znamky neodlepujte, nýbrž vystřihněte, ponechajíce kolem okraj papíru asi 1 cm široký. Znamky natržené nebo s poškozenými vroubky jsou bez ceny; rovněž vystřižené tištěné známky (z korespondenčních lístků) nemají ceny. Až budete mít větší množství nasbíráno, zašlete v balíku „Apoštolskému ústavu sv. Cyrila a Metoděje“ na Velehradě u I. her. Hradiště.

Nechť v každé družině vezme si někdo tuto práci na starost!

Sodál — mučedník.

Tricetiletá válka (1618–1648) byla pro naši vlast dobou hrozných útrap. Protestantské vojsko z Německa, podporované nekatolíky Čechy, kruté sužovalo katolíky u nás. Katolíci kněží byli vyháněni, katolíkům se bránilo žítí podle víry. Než katolíci raději snášeli pronásledování, než by byli zradili víru. Byli ochotni za ni prolít i krev. A Pán Bůh mnohým té milosti dopřál. Mezi jinými byl to mladistvý sodál z družiny studující v Jičíně, Jan Rokyta rodem z Tábora.

Po žních r. 1629 doprovázel Jan jako ministrant misionáře P. Matěje Burnatého do městečka Rovenska. Měla se tam konati misie. Katolíci se na ni těšili. Jinověrci však proti misionáři bouřili a štvali. Podařilo se jim vskutku rozjitřit obyvatelstvo. Misionář se zastavil v Libuni a sloužil mši sv., Jan mu ministroval. Poštvaní rovenští mezitím se přihnali do Libuně a hledali misionáře. Ten se pokusil utéci, ale byl dopaden a zabit. Jan zůstal ve vesnici. Byl však poznán. Protestanti ho vzali mezi sebe a strašlivě klnouce vyzvali ho, aby odpadl od své víry. Hoch však se poznamenal sv. křížem a pevně odpověděl: „Neodpadnu.“ I vlekli ho k hnojišti, stále ho tlukouce. Zasadili mu 12 těžkých ran. Nevinný hoch vše trpělivě snášel, tiše vzýval sv. jména a obětoval svůj život nebeské Matce.

Tato trpělivost rozzuřila ještě více vrahy. I potopili mu hlavu do jámy, naplněné smrdutou tekutinou, až se zalkl.

S nebe se snášel anděl s palmou mučednickou a odnáší duši věrného sodála k nebi, odkud s milým úsměvem mu kyne jeho Paní a Matka.

Bleskem se roznesla zpráva, co se přihodilo. Zvoní se na poplách. Obyvatelé Libuně se sbíhají a zaženou buřiče. Berou aktivě tělo mučednickovo, umyjí je a zanesou do kostela.

Také družina v Jičíně se brzo dověděla a slavné smrti svého sodála. Nemeškají, přivezou si ho domů a vystrojí mu pohřeb, který byl více vítězoslavným průvodem. Celé město se ho zúčastnilo. Zvony slavně znějí, hudba a zpěv, nesčíslná světla, každý by rád nesl tělo mučednickovo. Průvod pochodí celé město a vrátí se do chrámu, kde je mladistvý mučedník pohřben v kryptě. Pak celá družina podle zvyku modlila se zásvětnou modlitbou a na konec přidali slavný slib: K tomu dnes připovídáme víru svatou zachovati a, bude-li v tom vůle Páně, za ni i život dáti, jako jej dal náš spolusodál Jan Rokyta. Amen.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Kytlička pro Ježíška.

F I A L K A.

Fialky se v trávě skrývá květ,
jenom slunečko jej zná,
když mu něžně požehná,
aby vůni lilo v chmurný svět.

Jedno kvítko nosím v srdíčku
a jen Ty je, Pane, znáš,
neb je sám mi vždycky dáš,
lásku k Tobě, Ježíšku!

Jenom ty, mé drahé Slunečko,
lásku mou mít samo smíš,
když mne tiše políbíš
při Návštěvě svaté na líčko.

Půst.

Neboj se, dušinko, že ti budu ukládati půst. Jenom ti chci povědět něco o dvojím postu.

Postiti se, znamená nejísti, to víš, že ano. Také víš, že se postíme, když chceme jít ke stolu Páně, bychom přijali Pána Ježíše. Neboť jsme přesvědčeni, že není žádná pozemská věc tak vzácná jako Pán Ježíš. Proto chceme svojí lačností naznačiti, jak vážíme si svého Spasitele. Chceme i naznačiti, že lačníme, že zrovna hlad máme na spojení s Pánem Ježíšem.

Čteme o svatých, že celé tři dny nejedli před sv. přijímáním. Čteme o sv. Kateřině Sienské řádu Dominikánského, že po celou postní dobu nepožila leč chleba a vody, za to však denně chodila k sv. přijímání. A tak musíš i ty s radostí snášeti obtíže lačnosti před sv. přijímáním. Tu lásku uctívou Pán Ježíš ti svojí láskou odmění.

Pak je druhý půst. Víš ještě, co minule psal ti strýček o životě v malém domečku? A nyní ti ještě něco poví: Pán Ježíš ve svatostánku také se postí. Dokud byl viditelně na zemi, rád se postil, rád odřikal se pokrmu, by ukázal lásku svému nebeskému Otci. Nyní nepotřebuje pokrmu, ani nepožívá pokrmu — ale jinak se postí, jiný hlad má. Má hlad na lidskou lásku, touží, by jej lidé měli rádi — a hlavně hodné dětičky. A kdo si poklekne před svatostánek a řekne: „Ježíšku, má tě rádo mé srdéčko, proto zde klečím a budu se modliti“ — ten jako by nasýtil Pána Ježíše pokrmem nejvzácnějším.

Dušinko milá, vzpomeň si na to, vzpomínej na to nyní v postní dobu, že má Pán Ježíš hlad — a ukoj ten hlad jeho svojí návštěvou pobožnou, otevři jemu své srdéčko.

M. ALFONSA.

Ježíškova radost.

Víte, dětičky milé, kdy způsobíme radost někomu — kdo jí ovšem zaslouží? Nevíte-li, povím vám: když jej máte rády. To nezuamená říkati stále: tatínku a maminko, máme vás rádi. Láska se musí skutkem dokázati, poslušností, obětavostí, potom je pravou. Představte si, jak by vám bylo, kdyby vás najednou přestali mít rodičové rádi? Hrozně — ani si nedovedete představit. Ztratit velkou, upřímnou lásku, je pro člověka — neštěstím.

Ale, může se státi, až dospějete, srdéčko vaše větším se stane, schopno bude větší lásky než v dětství, někomu je darujete, vezme je, ale potom odhodí, pošlape, na vaše výčitky řekne:

„Mohl jsi ji sobě nechat, my o tvoji lásku nestáli!“

A to by vás bolelo, moc bolelo, jak onu včeličku, když viděla málo dětiček na průvodě o Božím těle, snad by vám i srdíčko lítostí puklo, umřely byste. Ve světě je nevděku mnoho, ach tak mnoho a ten tolik bolí, bolí.

Teď vám, dětičky, něco povím, aby vás vaše srdečko nikdy, nikdy nebolelo, by netrpělo, nestýskalo si.

„Milujte Ježíška ve svátosti vši silou, celou duší, dělejte jemu radost. On nikdy nevděčným nebude. Bojte se hříchu, který by vás o jeho lásku připravil!“

Myslím, že vám to již dávno řekl váš hodný velebný pán ve škole, nečekáte, až to napíše. Jedny dětičky před několika týdny se domluvily, že udělají Ježíškovi společnou, velikou radost. Někdo by mně snad nevěřil, myslil by, že jsem to vymyslela, já vám však pší vždy jen pravdu. Řeknu vám tedy, kde to bylo.

V Brně, velikém městě — třeba jste o něm někdy slyšely, byly tam, snad anebo súčasnilly se také oné velké radosti chystané Ježíškovi. Když jsem o tom četla, přemýšlela jsem mám-li se jít do toho Brna podívat, třeba je to od nás moc a moc daleko.

Šla jsem, však mne bolely nohy, musila jsem stále odpocívat a u samé stanice ujel vlak a, když jsem konečně do města přišla, ani elektrika mne vzít nechtěla, řidič vyvěsil tabulku: „Obsazeno“ Nedbala jsem ničeho, jen abych ony hodné dítky viděla, jak působí Ježíškovi radost. Spěchala jsem radostně do kostela minoritského, ale, ač mělo býti hned sedm hodin, po dětech ani památky. Usedla jsem do lavičky, chtěla plakati, že marnou byla moje cesta, nebude zde žádné pěkné dětské slavnosti. Teď mne napadlo, jestli se neřadí někde k původu.

Vyšla jsem ven a viděla několik družiček a hošíčků vcházeti do síně kláštera Minoritů. Vtom ozvaly se zvony a při jasném blaholení jejich vyšly dítky ven. Vpředu hoši nesli kříž jako na znamení, že nás má Spasitel vždy a všude vésti abychom šli cestou pravou, dobrou, nezbloodili.

Přes ramena pod paže všichni měli široké, bílé stuhy, v rukou palmy, na prsou bílou květinu. Za nimi děvčátka podle stář jako družičky, věnečky na hlavách, kytičky v rukou a na šatech. Některé měly také závoje. Uprostřed na ověncených nosítkách nesly sošku Jezulátka, jak se usmívá, dětem uděluje požehnání. Před nimi dvě děvčátka, dva hoši nesli na poduškách růžová srdíčka, na nichž nakreslen plamen jako znamení, že srdečka jejich planou, hoří láskou k Ježíškovi.

Přední dítky stály již v kostele u hlavního oltáře a po konci ani památky, ač je kostel od klášterní síně hodně daleko. S počátku jsem je počítala, kolik set, přes tisíc a zas kolik set, až jsem počítati už nemohla. Jen vím, že jich bylo velice mnoho,

a čekala jsem, že Ježíšek bude mít tak velkou radost, jaké mu ještě žádné dítky nepřipravily.

Konečně byly všechny v kostele, mše svatá započala. S výše nad oltářem se na ně usmívala soška, podoba Královny máje, před níž se po celý květen konají večerní pobožnosti, ze zlaté monstrance hleděl Ježíšek a zdálo se mi, že jako slunce září a ta záře jest znamením, že z dětiček má velkou radost.

Nejenom přišly, ale také zpívaly, modlily se a po pěkné promluvě, kterou k nim měl misionář, dítci zde na májových kázáních, zasvětily srdečka svá Ježíškovi. Slíbily, že vždycky jenom jej chtějí milovati, hříchem těžkým nikdy neuraziti. Po zasvěcování větších dítky přistoupily ku svatému přijímání, pěknými písněmi a modlitbami pohostily svého Přítele, vědouce, že jeho láska je nejvzácnějším darem jehož se může dostat srdci lidskému.

 Važte si této lásky, dětičky milé. Je to veliká milost: celou duší, ze všech sil milovati Ježíška ve svátosti, jeho přítomnost mít v srdci svém. Často mu činite radost, přistupujte s čistým srdcem, ručkami spjatými ku svatostánku.

Až budete u vás chystati takovou radost Ježíškovi, přijdu se také podívat.

„Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, smiluj se nad námi všemi! My, dětičky tvoje, chceme Ti vždy jenom radost působiti!“

Mladý pokrytec.

„Sem, důstojný pane,“ řekla sestra Ambrožka, když mne s úklonou uváděla do jednoho ze sálů v nemocnici sv. Vincence.

Rozhlédl jsem se místností a nepotřeboval jsem již slov nebo představení, abych našel toho, k vůli němuž jsem přišel. Bylo mi toho dne ráno vzkázáno, že velmi malý hoch s velmi velikou hlavou je nebezpečně nemocen a že si velice přeje, aby k němu přišel kněz. V té místnosti však byl jen jeden hoch, a třeba jsem byl mladý a nezkušený, dovedl jsem přece rozpoznati hochu ve skupině mužů i bez velmi velké hlavy jakožto rozlišující značky.

Byl to malý osmiletý hošík; ležel na postýlce naznak, jeho bledá tvářička byla hezká, jemná, plná živosti a výraznosti. Měl modro pod očima, a když jsem se k němu přiblížil, odložil červenou knížечku a zakašlal. Znal jsem ten kašel. Jak je to smutné, když jej člověk slyší od někoho, jemuž by měly všechny údy a žilky hrát a kypět životem šťastného mládí!

Podal mi útlou, vychrtlou ručku a oči mu zazářily radostí a uctivostí. Rychlým pohybem mu červená knížka upadla na zem. Zdvihl jsem ji a kladu mu ji vedle podušky viděl jsem, že jsou to P. Fabera „Povídky o andělech“.

„No vida, hošíku,“ řekl jsem, „to tedy není tak zlé s tvou nemocí, když můžeš čísti.“

„Ne, velebný pane,“ odpověděl hlasem tak slabým a dutým, že mi ho bylo líto.

„To je o svatých andělech, velebný pane. Já si rád o nich čítávám, zvláště nyní.“

„Proč nyní?“ tázal jsem se.

„Protože, velebný pane, říkají, že možná umru. A to bych pak přece rád — se cítil doma, kdybych přišel“ — Hošík se tu zakašlal a dokončil větu tím, že ukázal prstem k obloze.

Posadil jsem se k němu a dal jsem mu několik otázek, abych poznal, kolik umí z katechismu. — Byl jsem pln údivu nad jeho odpověďmi.

„Vilímku,“ řekl jsem po několika jiných otázkách, „umřeš-li, víš, kdo tě bude soudit?“

„Ježíš Kristus.“ Hlas mu ztlchl v uctivý šepot.

„A nebylo by to krásné, kdybys ho nyní, dokud jsi ještě na světě, přijal do svého srdce — ne jako soudce, nýbrž jako nejdražšího přítele, který tě nejsrdčněji miluje, který je původce všech milostí?“

Vilímek se posadil přímo jako svíce a tvář se mu zarděla radostnou červení zdraví.

„Ó, velebný pane, snad nemíníte, že mohu jíti k prvnímu svatému přijímání?“

„To právě míním, Vilímku.“

„Já, když je mne jen kousíček a mám teprv osm let?“

„Právě proto. Kdybys byl zdrav, bylo by to něco jiného. Ale Pán Ježíš je velice dobrý a má děti rád, mnohem raději než my si dovedeme představit: a když ony nemohou dorůst, aby ho přijaly, přichází k nim s radostí dříve. On je může učiniti velmi šťastnými; a tak se tedy, Vilímku, můžeš nyní připravovati na nejšťastnější den svého dosavadního života.“

„A kdy to bude, velebný pane?“

„No, počítejme, dnes je pondělí. Řekněme, tento pátek. Je to první pátek, den to v měsíci, na který božské Srdce bývá nejštědřejší.“

Hošík klesl zpět na podušku a na jeho bledé tvářičce, ještě poněkud zardělé, se zračila nesmírná radost.

„Tu máš,“ dodal jsem, podávaje mu medailku božského Srdce, „nos to, milý hochu.“ Vzal medailku, přitiskl ji něžně ke rtům a pak se zarděl nad svou otevřeností. Co se týká pobožností, jsou američtí hoši mlčenliví: o tom by bylo mnoho historek a způsobilo to mnohé smutné nedorozumění.

„Tak tedy, Vilímku,“ pokračoval jsem, „nos to na prsou a pros božské Srdce, aby tě uzdravilo.“

„Radši ne, velebný pane; teď ještě ne, velebný pane. Prosím, velebný pane, teď ještě ne!“

„Proč pak ne? Chtěl bys umřít?“

„To neříkám, velebný pane; ale já se nechci uzdraviti, já chci jíti k prvnímu sv. přijímání.“

Tu jsme to měli! Báł se, a ne úplně bez důvodu, že, uzdraví-li se, bude musiti ještě dosti dlouho počkati, než bude směti přijmouti Pána Ježíše. Zadržel jsem úsměv, dal jsem mu požehnání a odcšel jsem.

V úterý, ve středu, ve čtvrtek jsem navštívil vždy na půl hodiny svého dychtivého přítele a vysvětloval jsem mu velkou Svátost lásky. Byl učenlivým žákem a jeho tvář byla tak něžná a uctívá, že, zatím co jsem mluvil, cítil jsem, jak mně samému srdce plane láskou k tomu, který tak něžně si získal lásky tohoto nevinného dítěte.

Jednou nebo dvakrát se mi zdálo, že je Vilímkovi lépe. Řekl jsem mu to ve čtvrtek. Vilímek se ihned nesmírně poděsil.

„Velebný pane, je nebezpečí, že se uzdravím?“

„Není bezprostředního nebezpečí,“ odpověděl jsem vážně. Pak jsem hošíka vyzpovídal, a když jsem odcházel z místnosti, bylo mi, jako kdybych se byl procházel v zahradě Boží.

V pátek ráno jsem přišel s nejsvětější Svátostí. Vilímek vypadal znepokojen a přestrašen, když si klekal u lůžka.

„Velebný pane, já nemohu.“

„Proč?“

„Já — já jsem pokrytec, velebný pane; už to nemohu zapírat.“ A hoch měl oči plné slz.

„Co je ti, Vilímku?“

„Velebný pane, všechno je pokaženo. Mně je lépe — já to vím, že je. Věděl jsem to již včera. Pan doktor řekl, že jsem už vyvázl z nebezpečí; a já — já jsem vám to nemohl říci. Ctihodná sestra říkala, že nemusím. Ach, je zle! Kdybych raději umíral!“

„Poslechni, Vilímku,“ řekl jsem přísně. „Možná jsi vyvázl z nebezpečí, ale jisté to není. Lékař si není tak jist, jak dělá; sám jsem s ním mluvil. Teď se kratince pomodli. Já ti pravím ve jménu Pána Ježíše, že on si přeje teď k tobě přijíti.“

Vilímek poslechl. V tom okamžiku bylo po jeho úzkosti a za několik minut měl oči zavřené, ručky sepjaté a blaženou dušinku v nejlíbeznější rozmluvě, které bylo smrtelnému člověku dopráno.

Vilímkovy obavy byly správné; opravdu se zotavil a snášel tu nehodu zcela vesele. Vždyť on se od té doby, co byl u prvního sv. přijímání, i za to modlil.

Dnes má Vilímek tvář tak růžové a je tak buclatý, jak jen hoch býti má. Nyní je náčelníkem „Klubu Letounů“ v gymnasiu u Sv. Josefa.

Kdykoliv ho potkám, pozdravím ho: „Halo! malý pokrytče!“

Vilímek se vesele zasměje; a hoši, kteří ho ctí jako malého světce, se diví, co tím míním.

„Chci jít tam, kde jest Ježíš!“

Londýnský kardinál Vaughan vyprávěl kdysi tuto zaručenou událost: Jistý protestantský pastor, který již delší dobu cítil v sobě mocnou náklonnost ke katolické víře, jíž však stále přemáhal, navštívil Londýn se svou pětiletou dceruškou. Nejdříve vedl dítě do katolického kostela. Dívence bylo tu vše nové, vše ji zajímalo a budilo její obdiv. Především ale povšimla si věčné lampy před oltářem. „Tati, proč zde hoří ve dne lampa?“ „Dítě! to znamená, že je zde přítomen Ježíš a sice za malými, pozlacenými dveřmi, které vidíš na oltáři.“ Dítě hledělo udiveně a živě zvolalo: „Tatínku, já bych tak ráda viděla Ježíška!“ „To nelze, milé dítě!“ odvětil pastor, „dveře jsou zamčeny a Ježíš jest ještě zahalen závojem, neviděla bys ho.“

Ale dítě stálo na svém: „Já bych ráda spatřila Ježíška!“ — Později navštívili oba protestantský chrám, kde nebylo ani lampy ani svatostánku. „Ale, tatínku, proč zde nehoří světlo?“ „Protože tu není Ježíš, mé dítě.“ Dívka pohlédla tázavě na otce, pak ztichla a zabrala se do myšlenek. A od té chvíle vzpírala se chodit do protestantského kostela. „Chci jít tam, kde jest Ježíš!“ vždy říkala. Tato žádost malého dítěte působila mocným dojmem na otce. Víc a víc cítil, že Ježíš a pravá církev musí býti pospolu, a že jen tam kvete štěstí a spokojenost, kde kraluje Ježíš. Aby však se stal katolíkem, musel blud odpřisáhnouti a veřejně přestoupiti. To ho však připravovalo o časné statky, především o roční příjem 1000 liber šterlingů (tehdy 24.000 K), z kterého žila jeho rodina. Přinesl však tuto obět se souhlasem své paní. Otec i matka obrátili se k pravému náboženství a řekli se svým jedináčkem: „Půjdeme tam, kde jest Ježíš.“

DÍTRO MARIÁNSKÉ Poslůvek dětských Družin

Nebylo dlouho do vánoc. Kde kdo těšil se na krásné svátky plné tajemného kouzla, každý chystal dárky pro své drahé.

I v V. třídě v Ž. je živo. Co tu ruchu, co šeptání! A co umlouvají si stále hodné ty žáčky, co starostí plní dětská jich srdcečka? Lásky k bližním je rozechřívá, soucit se spolužačkami, jež nebudou o Štědrém dnu obdarovány. — Jak jen jim pomoci, jak je potěšiti? Hlavičky jejich rozmýšlejí, útlocitná dušinka napovídá: Budeme strádati nym peníze, jež obdržíme pro sebe, budeme stranou dávat různé mlsky, přineseme obnošené šatstvo, nepotřebné knihy, hračky. Ujednáno — vykonáno. S dovolením učitelky ukládají své poklady do kabinetu a za ustrádané peníze kupují různé dárky. Konečně i pěkný smrček koupen a hotoveny papírové ozdoby.

V poslední odpoledne před vánočními prázdninami zůstanou po vyučování ve škole, aby vše připravily. A jaké to překvapení ráno! Na umývacím stolku stojí vkusně ozdobený stromek vánoční, pod ním roztomilé jesličky a po stupínku rozloženy jsou balíčky označené jménem dívek, pro něž jsou určeny. Po 10hodinové přestávce rozsvíceny svíčky na stromku, žáčky povstávají a zvuknými hlásky pějí malému Ježíškovi koledy. Nato vystoupí drobná, milá dívka, jež je duší tohoto překvapení, promlouvá ke svým spolužačkám několik sesterských slov, načež volá ty, pro něž připravena tu nadílka. S jak radostnou tváří a s jak pohnutým srdcečkem přistupují k milým svým družkám, jež nyní podobají se andílům, rozdávajícím dárky v záři vánočního stromku. Na každou účelně vzpomenu. Jedna z nich, dívka velice chudá, náruživá to čtenářka, má tu připravenou „Babičku“ od Boženy Němcové, jiná, osiřelá, obdržela pokrývku k vyšívání, aby nemusila v hodině ručních prací zahálet; dívka pak, již před nedávnem zemřela matička, potěší se pěknou loutkou. Různými drobnými hračkami poděleny chudé děti z nižších tříd, rovněž i šaty. Ozdobený stromek pak nesou do příbytku jedné ze svých spolužaček, jež žije ve velice neutěšených poměrech a jež by jistě stromečku nebyla obdržela. Konečně ještě košíčky naplněné ovocem, ořechy a cukrovinkami donášejí od lavice k lavici, nabízejíc všem, aby všechny podíl měly na štědrovečerní nadílce.

Těm, kdož přítomni byli dojemné této dětské slavnosti, živě na mysl připadla slova Ježíšova: „Cožkoliv jste učinili jednomu z maličkých, mně jste učinili.“ Jak usmívalo se Jezulátko v jesličkách na štědré, hodné dívky, jež dětským vzácným svým nápadem jemu radost způsobily! Kéž patří na ně s úsměvem po celé jich žití, aby kdysi s radostí je uvítati mohlo v nebeském Betlemě!

Družinské zprávy.

Mar. druž. Školních dívek u sv. Voršily v Praze uspořádala pěknou mikulášskou slavnost dne 12. prosince 1920. Přednášely krásné básně, zpívaly, zahrály roztomilé divadélko „Jak je možno černocho proměnit v bělocha“ a činohru „Popelka“. Pak zavedly přítomné hosty do bazaru, který si samy v horlivé práci připravily a nabízely různé krásné věci na prodej. Výtěžek byl stkvělý. 700 Kč bylo dáno Vincentinu, 600 Kč Družině sv. Petra Klavera pro podporu misí a 100 Kč nemocnici Alžbětinek na Slupi.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Kytička pro Ježíška.

CHUDOBKA.

Jdou mocní kolem suše
a nevšimnou si jít,
jen prosté, čisté duše
z ní kytku uvijí.
Tak krásná je jak ony
svým rouchem chudoby.
Vsiť, duše na záhony
ten květ své podoby!
By prosté srdce bylo
a krásné nevinou,
by se Ti zalíbilo
až přijdeš v chyšku mou!

Viděli jsme Pána.

Kdo viděl Pána Ježíše? Když vstal z mrtvých o prvních křesťanských svátcích velikonočních, viděla jej Marie Magdalena, viděli jej apoštolové. Radostnou novinou byla pro ně ta slova: Viděli jsme Pána. Poznali z nich, že nebylo nepřátelům Pána Ježíše nic platno, že jej mučili a ukřižovali. On vstal z hrobu živ a zdrav. Od té chvíle ukazoval svoji moc a slávu. Přicházel zavřenými dveřmi, chodil po vlnách jezera. A zase jedl s apoštoly, aby poznali, že je to skutečně jejich Mistr milovaný, v něhož důvěřovali celým srdcem.

„Viděli jsme Pána,“ jásali věrní učedníci a již nikoho se nebáli. Nikdo nic nezmůže proti Kristu Pánu. To věděli a dále v něho věřili, za něho i život obětovali. Proč? Proto, že poznali, že věrnost k Pánu Ježíši zajistí jim také nesmrtelnost a po smrti těla nesmírné štěstí.

Dušinko milá, ty můžeš také radostně zaplesati: Viděl jsem Pána! Viděla jsem Pána! Můžeš tak zaplesati vždycky, kdykoliv pohlédneš na svatou Hostii, jež skrývá Pána Ježíše tvým zrakům.

Neboť ta svatá hostie i tobě zaručuje, co svatým apoštolům zaručovalo zmrtvýchvstání Pána Ježíše o prvních velikonočních. Dává ti jistotu, že Pán Ježíš je stále živ, že je nesmrtelný. Moudří učenci praví, že ve svaté Hostii je totéž tělo Pána Ježíše, jaké měl po svém vzkříšení. Bylo viditelné, když Pán Ježíš chtěl se ukázati — stalo se neviditelným, když nechtěl býti viděn. Bylo možno se ho dotknouti, jako to dovolil nedůvěřujícímu apoštolu Tomáši — a zase bylo tak jemným, že mohlo jako duch proniknouti dveřmi zavřenými; jako by žádnou tíži nemělo, nepotopilo se ve vlnách jezera.

Tak se dušinka nediví, když nevidí ve svaté Hostii Pána Ježíše. On zatím nechce býti viděn. Ale posiluje nás, tak jako všechny své věrné o prvních velikonočních.

Druhou však jistotu dává ti svatá Hostie, zakrývající Pána Ježíše. Dává ti jistotu, že nesmrtelnými jsou všichni, kteří věrně drží se Pána Ježíše ve svaté Hostii.

Hleď, dítě moje, nyní je tolik lidí, kteří nemají rádi dobrého Pána Krista. Je tolik lidí, kteří jeho věrné pronásledují a nejraději by chtěli je všechny odstraniti s povrchu země. A tu musíš ty vždy si vzpomenouti na radost svatých apoštolů o prvních velikonočních. Ti přes všechna pronásledování zůstali věrni Pánu Ježíši ve svaté Hostii a zvítězili nade všemi. Kdo pronásledovali svatou církev katolickou, všichni dávno zemřeli. Ona však zůstala, protože v ní je nesmrtelný Pán Ježíš, který nesmrtelným činí všechno, co je jeho, co je mu věrné.

O velikonoctech jistě, ale jistě, jdi k sv. přijímání. A po sv. přijímání řekni: Pane Ježíši, já chci také mít nesmrtelnost. Proto chci být tobě věrným dítětem ve svaté církvi katolické. Víím, že jen tam jsi ty, nesmrtelný dárce nesmrtelnosti. —

M. ALFONSA :

Měsíčkovy pohádky.

O Zvonečku.

„Zaslechl jsem Zvoneček už v dáli, jak vám oznamoval, že přicházím,“ pokračoval Měsíček v noci příští. „Myslte, že nemá význam, když nevoni, málokdo si povšíme jeho skloněných, modrých zvonků? Nebýti Zvonečku, byla by umřela jedna sirota, hodné děvčátko, hladem.“

Tatínka neměla již dávno, maminka jí umřela. Rakev její spustili do černé země, hrob zasypali, odešli a zbyla u něho jenom sirota. Mohla si oči vyplakati, matičku neprobudila ani nejpěknějšími jmény. Poznala, jak je opuštěna, nikdo se jí neujal, nenasytil, milosrdným nebyl a myslila, že pro ni bude nejlépe, když na tom hrobě také umře. Aby jí hlídač večer při zamykání nevypudil, schovala se za smuteční, veliký keř a čekala až se setmí. Potom šla, zas usedla na hrob, chvíli plakala, schoulila se na místě, kde pod hlínou odpočívala matčina hlava.

„Ach, mámo, mamičko, promluvte slovíčko!“ šeptala. Když setmělo se úplně, na nebe vyskočily hvězdičky, aby se snad nebála, ale mohly být bez starosti, vždyť byla u maminky, která jí před smrtí slíbila, že její duše bude nad ní stále bdít, povede k dobrému, poslechne-li jejího vnučení.

Noc byla teplá, vzduch plný vůně květin, kvetoucích na hrobech. Všude posvátné ticho, jenom smuteční cypřiše a vrby šuměly, jako by zpívaly ukolébavku všem, kteří ve hrobě spali, snad nerádi umírali. Pojednou jí hlavička klesala níže a níže, očka se zavírala, teplý větřík přinesl spánek na víčka ...

Pocítila však, že se k ní někdo sklání, zvedla hlavičku, poznala svoji matičku. Ale ne smutnou a bledou jako za živa, kdy stále říkala: „Ach, Lidunko milá, vždyť nemáme co jísti!“

Nyní se usmívala, jako by s nebe přišla, její šat nebyl zalátaný, ale jako padlý sníh bělounký, jemný jak dech a tak průsvitný, že přes něj bylo vidět. Na čele — také průsvitném — nebylo vrásek, místo nich zářila hvězda, jako ty na nebi. Sklonila se k dívence, k teplé hrudi ji láskyplně přitulila a vyprávěly si: Ona, jak jí bylo smutno po dítěti — sirotě a Bůh dovolil, aby v této noci na zem sestoupila její duše, potěšila se s ní. Sirota zas, jaký zlý měla sen, zdálo se jí, že maminku zahrabali do země, ona opuštěna zůstala na hřbitově.

„Nikdo mé čelo nelíbal, nehladil vlásy,“ šeptala.

Matčina duše ji vzala za ruku a vedla cestami, kraji neznámými sirotě a když šeptala, kam ji vede, odpovíděla:

„Jdeme hledat milosrdenství!“

A šly a dlouho šly, ale všude, kde zaklepaly, o soucit a slitování prosily, odmítli je, ani kousku chleba nepodali a tvrdě řekli:

„Milosrdenství neznáme, ani je nikde nenajdete!“

Když již dlouho bloudily a bály se, že je nenajdou a duše matčina sirotě ničím neprospěje, musel se k Bohu vrátit, až pohasnou světla hvězd, smíloval jsem se nad nimi. Věděl jsem o královně Milosrdenství, ale ona spala, zakleta byla v zemi, kde vládla Nenávist a Lakota, ve hradě Závisti. Nesměl k ní vejti nikdo, střežili ji zlí draci, mající huby plné ohně.

Polekaly se toho, ptaly se, jak by ji mohly probudit, vysvobodit ještě této noci? Nevěděl jsem všechno, musil se hvězdiček, andělíčků, letících opatrovat sny dětiček, ptáti, ale také nevěděli. Konečně mně řekl anděl, kterého sám Ježíšek poslal sirotě k ochraně, až je opustí duše matčina, a slíbil, že je tam zavede.

Šly zemí smutnou, nikde nebylo květin, ptáček ani dítky nezpívaly, stromy byly uschlé, žluté a na první pohled poznaly, že Soucitu ani Lásky zde nebylo. Jestli někdy, tedy je vypudili lidé, které viděly. Pohledy měli zlé, plné závisti a hněvu a, když některá květinka nebo stromeček chtěl přece vyrůst, zašlápli je, řkouce: „To je pouze naše země! Chceme ji mít pustou, aby se jí každý bál!“ Hned by se matčina duše i sirota vrátily, kdyby s nimi nešel anděl.

„Ach, vždyť my tu princeznu Milosrdenství nenajdeme!“ obě zašeptaly, vtom však uzřely díl země, samý kámen, skálu a z toho veliký hrad. U jeho brány řada zlých draků, chrlících oheň, nikoho tam pustit nechtěli.

„Nikdo vstoupiti nesmí, ani nám se to nepodaří,“ zalkala duše. „A kdyby, jak ji probudíme? Nikde žádného zvonku není, hlasy naše jsou slabé!“

„Bůh mne posílá lidem, bych je chránil, radil a pomáhal. Hleďte, za balvanem sousední skály modrá se malý Zvoneček. Skryl se tam, aby jej Závist zlá nezničila, aby mohl býti užitečným. Čeká, až ruka nevinného dítěte přijde, utrhne jej, do hradu vejde a zakleté Milosrdenství vzbudí.“

„Ale draci zlí je tam nepustí,“ zalkala duše.

Anděl se usmál, řka:

„Čistí srdcem všude mají přístup, ano i rajske brány jsou jim otevřeny. Jenom jdi siroto bédná, jejíž duše ještě se nedotkl těžký hřích, vejdi, jasným zvukem zvonku probuď Milosrdenství k životu, neboj se!“

Dítě šlo, a když se k drakům přiblížilo, pohasl oheň v jejich otevřené tlamě, sklonili hlavy, plížili se k němu, chtěli býti nevinnou rukou dítěte pohladěni. Na hlavní bráně bylo napsáno, že nikdo tam nesmí vejít, ale před ním se sama otevřela a tak přišly do velké síně, kde v černé rakvi spala krásná princezna Milosrdenství. Tělo bylo samá rána, šat potrhaný, poplvaný, ušpiněný, jako by ji vlekli bahnem. Vyhlížela utýraná, zmučená a sirota myslila, že je mrtvá. Ale, když modrým Zvonkem zazvonila, probudila se, rozhlédla kolem a místo hradu z kamene byla v paláci křišťálovém zas, obklopeném zahradami a za nimi kolem daleko široko šťastná země a v ní šťastný lid.

Jak se usmála, ptactvo zazpívalo, květiny zavoněly a duše matčina zašeptala: „Musím se vrátit k Bohu zas! Již nikdy neplač o mne, musila jsem umřít, abys ty, dítě nevinné a trpící, opuštěné, Milosrdenství probudilo...“

Pojednou mizela, dítě ji chtělo zachytit, vtom se probudilo, uvidělo, jak se nad ním ve smutku oblečená paní sklání. Pohlédlo na ni a zaplakalo, když vidělo, že zmizel krásný sen s matičkou. Paní se vlídně vyptala na všechno a poděsila se, že dítě bylo celou noc na hřbitově samo.

„Jiné dívky by křičely, utekly a ty ne?“ šeptala.

„Proč, vždyť jsem tady s maminkou!“

Paní ji vzala za ruku, vedla k velké hrobce, kde nedávno pochovala manžela vedle jediného syna a ničím a ničím nemohla utišiti velikou bolest v srdci a lítost o ně. Usedly spolu na mramorové sedátko u hrobu a, když jí vyprávěla o snu, jak Zvonkem probudila Milosrdenství, paní se zamyslela. Čím déle držela ruku opuštěné sirotky ve své, tím klidněji bylo v srdci, bolest mizela.

Po chvíli klekla, dlouho a vroucně se modlila a, když vstala, ptala se, chce-li býti její dceruškou?

Ujala se nejenom jí, ale nechala ze svého bohatství ještě vystavěti sirotčinec, v němž našlo mnoho dítek šťastný domov, který jim zajistilo Milosrdenství. Nad vchodem dala paní napsati:

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou u Boha!“

— ová.

Ve službě svátostného Spasitele.

Milo, útulno bylo v klášterní kapliče, do níž vodívala zbožná služka dívky sobě svěřené někdy v neděli na sv. požehnání. Vše se lesklo čistotou i lavice i zem. Nejkrásnější byl ovšem oltář. Prostěradlo ozdobené širokými krajkami bylo bílé jako padlý sníh a pečlivě vyžehleno. Svícny se leskly jako by byly z ryzího

zlata. A mezi nimi vykukovaly květinčky, které ctihodná sestřička vkusně urovnala, aby svou krásou i vůní také přispěly ku ozdobě oltáře, na kterém si příbytek zvolil jejich Tvůrce — Syn Boží sám.

Sem ráda spěchala Blaženka, jedno z dítek výše zmíněných. A svátostný Spasitel, který zná vše, co skryto je v duši lidské, jediný znal tajemství duše Blaženčiny. Bývalo jí často líto, že není hošíčkem, že je děvčátkem. Sotva byste asi, milé děti, uhodly příčinu. Povím vám ji. Když viděla chlapce-ministranty až u oltáře, kde velebnému pánu přísluhovali, bylo jí toho líto, že ona nesmí dál než ku mřížce. Jak by byla šťastnou, kdyby mohla býti ministrantem, aby mohla až k samému příbytku Ježíškovu, kterého tolik milovala ve své nevinné dětské duši. Nedala by se jistě tolikrát ráno pobízet, aby si pospíšila s oblékáním, pospíchala by, první by byla v kostele. U oltáře by se jistě zbožněji chovala než mnozí ministranti, které viděla se smát, šeptat, ohlízet se po lidech, kteří někdy tak nepěkně velebnému pánu u oltáře odpovídali a často u samého kostela rozpustile dováděli. Zdálo se jí skoro nespravedlivým, že nezbední hoši mají v kostele více práva než zbožná děvčátka. A že Ježíšek jim dal přednost, toho jí bývalo opravdu líto. Jednou zastávala ministranta cti-hodná sestřička a v malé hlavičce Blaženčině brzy byl hotov plán pro její budoucnost. Rekla si: „Budu sestřičkou, abych mohla být ministrantem.“

Ode dne prvního sv. přijímání ještě více přilnula svou láskou k svátostnému Spasiteli. Ráda se u něho zastavila cestou do školy a toužebně očekávala vždy jeho příchod, když směla jíti ku sv. přijímání.

Brzy naskytla se příležitost, aby Blaženka svou lásku k svátostnému Spasiteli osvědčila i jiným způsobem. Velebný pán vyzval žákyně vyšší třídy, mezi nimiž byla i Blaženka, aby společně zhotovily bílé prostěradlo ku sv. přijímání. Sotva by se byl asi práce dočkal, kdyby Blaženka se myšlenky nebyla chopila. Svěřila se doma rodičům. Otec rád věnoval potřebné peníze na zakoupení plátna a ostatních věcí, kterých bylo třeba. Matka s Blaženkou s chutí daly se do práce. Nebyla to práce malá, bylo k ní třeba vytrvalosti, trpělivosti a často značného sebe-zapření. Ale láska k Spasiteli činila práci radostnou.

Blaženka rozloučila se se školou, se svými spolužačkami. Místo nich Ježíš byl nyní jejím přítelem. Sestřičkou se sice nestala, ale přece mu horlivě a věrně sloužila. Za velké štěstí si pokládala, že mohla s dívkami zpívatí pěkné písně na kostelním kůru a v pozdějších letech sama kostelní zpěv s děvčaty cvičovala. I na varhany se naučila hrát, aby svou hrou také sloužila Kristu svátostnému. Když samotna byla na kůru a pohleděla naproti na oltář, brzy zapomněla na bolest, která ji tížila.

Spasitel nejlépe jí rozuměl, nejlépe ji dovedl potěšiti v jejím zármutku. Ač v zimě prsty při hře brzy skřehly, láska ku Kristu, která zahřívala duši, nedbala na zimu, ráda tu malou oběť přinesla. A Spasitel stá'e nových služeb od ní žádal, stále nové radosti jí připravoval. Kvítím zdobívala oltáře a tehdy jen dvířka dělila ji od svatého Vězně na oltáři. Blaženka od matky i ve škole naučila se pěkným ručním pracím a, když bylo něčeho třeba, ochotně a s radostí to udělala. Háčkovala krajky, vyšívala drobné prádélko ke mši svaté, opravovala starší mešní roucha, zašívala, co bylo roztrženo. Teď již nelitovala toho, že nebyla hochem, nezáviděla ministrantům jejich předností. Byla vděčnou předně Bohu za všechny vlohy, kterými ji obdařil. Byla vděčnou svému otci, který nelitoval peněz na její vzdělání, byla vděčnou své matce i svým učitelkám ve škole, které jí vštípily chuť k práci a v různých pracích ji vycvičily. Ač bohatství po rodičích nezískala, přece cítila se šťastnou a nebyla by s nikým svoje štěstí zaměnila.

Milé dívky, pěstujte pilně vlohy, kterými vás Bůh obdařil. Přemáhejte nechuť k práci, neodkládejte jí, když se vám hned nedaří. Vaší dobré vůle jistě Spasitel bude žehnati a přijme později rád od vás nějaký dárek, nějakou službičku. A vzpomínka na to, co jste proň vykonaly, bude vás těšiti po celý život. Ale hlavní odměnu přichystá vám Spasitel sám, tak chudý a opuštěný často na našich oltářích, ale tak nesmírně bohatý a vznešený na svém trůně v nebesích.

Komu zbylo 3. (listopadové) číslo „Pán přichází“, nechť je laskavě pošle administraci v Olomouci, Wurmova třída 16, která ho velmi potřebuje.

Moc sv. Josefa.

Z velikého množství zaručených uzdravení na přímluvu sv. Josefa uvádíme aspoň dvě.

1. Hošík, jménem Klaudius, byl stížen těžkou oteklinou ve slabině. Lékaři jej nemohli uzdravit. Jeho strýc, jenž byl knězem, rozhodl se obrátiti se na mocnějšího lékaře, sv. Josefa, jehož byl velikým ctitelem. Sloužil k jeho cti mši sv., zaopatřil chlapce sv. svátostmi a povzbudil ho k důvěře k sv. Josefu a obraz tohoto světce položil na oteklinu. A hle, horečka ustala, oteklina se ztratila a za 3—4 dni byl hoch zdrav. (Bol-land, 19. bř.)

2. Marie Grassi zasvětila se v den prvního sv. přijímání ochraně sv. Josefa. Obrázek sv. patrona, jež právě dostala, pečlivě si uschovala. Když přišla domů, vystoupila na pavlač druhého poschodí. Tu byla náhle uchválena mdlobou a spadla na kamennou dlažbu dvora. Všichni ji považovali již za mrtvou. Místní duchovní přispěchal, aby potěšil nešťastné rodiče. Tu však zpozoroval, že děvče dává známky života. I doporučil ji přízni sv. Josefa, modlil se nad ní a hle, dívka se vzpamatovala. První co bylo, že hlasitě vzdala dík sv. Josefu. Za několik hodin mohla již opět choditi. (Ott, str. 247.)

DÍTKO MARIÁRSKÉ Poslítek dětských Družin

Březen — měsíc sv. Josefa.

Jako květen je zasvěcen naší nebeské Matce, tak březen je ode dávna určen zvláštní úctě pěstouna Páně, sv. Josefa. Mnoho našich malých sodálů a sodálek jistě nosí jméno tohoto velikého svatého! Radujte se z toho, neboť máte mocného přímluvce u Boha! Jemu jistě Kristus Pán nic neodepře, oč jej bude žádati jménem vašim. Vždyť za pozemského života byl mu v Nazaretě poddán, ho poslouchal, pod jeho vedením pracoval v dílně tesařské!

Modlete se k tomuto vznešenému patronu svému denně, zvláště v měsíci březnu, zajděte si i ve všední den na mši sv., na jeho a váš svátek přistupte ke stolu Páně!

„Já se Josef nejmenuji, já sv. Josefa uctívati nemusím,“ řekne si mnohý Frantík, mnohá Anička. Tak, děti, nesmíte smýšlet. I vy ctěte vroucně pěstouna Páně. Bude to milé Marii Panně, že vzdáváte čest tomu, jehož ona ctíla a si vážila. Uděláte radost Pánu Ježíši, budete-li se s důvěrou obracet ve svých potřebách k tomu, který tak pečoval o Božské dítě.

A největší radost bude mítí sv. Josef. Vždyť on má děti nesmírně rád. V každém z vás vidí Ježíška, pro každého z vás cítí podobnou lásku, o každého z vás chce se rovně starati. Zvláště však proto jste mu tak drahé, že jste nadějí církve sv. Z dětí dospívají křesťané, kteří pro církev sv. pracují a bojují. Když budou už děti špatné, jaká je naděje, že budeme mítí dobré křesťany? Proto se vás chce ujat sv. Josef, chce se státi vašim pěstounem, chce z vás učiniti hodné, pracovité, poslušné, nábožné chlapce a děvčata. Chce, abyste byli podobní Ježíškovi, který je vašim bratrem, dokud máte čisté a nevinné srdce. Jako zachránil kdysi Ježíška před Herodesem, chce zachrániti i nyní vaše duše před zlým nepřitelem. Proto, děti, uctívejte vroucně sv. Josefa, aby vám chránil sv. víru, upevnil vaši statečnost křesťanskou, rozmnožil nábožnost a horlivost v přijímání sv. svátostí a v modlitbě.

Hleďte na to, děti, aby ve vaší rodině byl obraz sv. Josefa. Ined si prohlédněte světnici a nemáte-li ho, poproste hezky rodiče, aby vám obraz sv. pěstouna Páně koupili, abyste měly svého ochránce stále na očích a nezapomínaly se k němu modliti.

Družinské zprávy.

Novou Mar. družinu dětí máme v Dol. Dobrouči v Čechách. Čítá asi 50 členů. — Mar. družina škol. dívek u sv. Voršily v Praze oslavila svátek své patronky, bl. Mlady, pěknou akademií, při níž se střídaly básně, písně a hudební kusy k počtu bl. Po akademii bylo přijato nových 24 čekatelek. Družina má přes 100 členek. Na sbírku sv. Otce pro trpící děti sebraly mezi sebou 100 K.

Sodálové a sodálky,

buďte vzorem ostatním dětem ve zbožnosti, v pilnosti a mravném chování. To žádá od vás vaše nebeská Matka!

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Kytička pro Ježíška.

VINNÁ RÉVA.

Opírá se úzkostlivě
slabá vinná réva,
sílá již jí zmdlévá,
když jí vichry bijí divě.

Opírá se o kůl v plotě,
k němuž už se vine;
tak já opírám se o Tě
když má duše hyne.

Oporou buď silnou, Pane,
v bouřích, v pláči, v trudu,
já tvou révou budu,
z níž ti víno čisté skane.

Bílá neděle.

V celém roce jsou dva sváteční dny, které jsou vlastně dny hodných dětí. Jest to slavnost narození Pána Ježíše a neděle zvaná Bílou nedělí. Ve vánoce přišel Pán jako dítě na svět, a v Bílou neděli od prvních dob křesťanských stávali se lidé dítkami Božími. Jako by přicházeli po druhé na svět, jako křesťané, a začínali nový život. Přijali svatý křest a s ním zároveň první svaté přijímání. Pak po celý týden chodili, aspoň při bohoslužbách, oděni bílými šaty.

Proč tito šťastní oblékali bílé šaty? Na znamení slavnosti. Opravdu, slavný to jest okamžik, když člověk může si říci: jsem skutečně členem katolické církve. Neboť býti jejím členem znamená spojen býti s Bohem s nejbezpečnější jistotou. Toto slavné spojení chtěli oslaviti i na venek, a proto oblékali bílé šaty. Četli totiž ve svatém Písmě, jak sv. Jan evangelista viděl nebe a blažené lidi v něm spatřil oděné bílými rouchy. Tázał se anděla, kdo jsou a odkud přišli tito. Anděl odpověděl, že jsou to duše nevinné, které jsou stále nyní spojeny s Pánem Ježíšem a zpívají tak radostné písně, jakých nikdo nedovede.

Na znamení radosti oblékali křesťané bílé šaty po sv. křtu a po prvním sv. přijímání. Neboť to spojení s Pánem Ježíšem ve svátosti nejsvětější bylo předmětem jejich vroucích tužeb. Od té doby, kdy poznali, co to znamená spojení se tak vroucně a úzce s Božím Synem, nemohli se ani dočkat. Když pak vypněna byla jejich touha nejvroucnější, zaplesali a oděli se bílým šatem na znamení radosti. A denně spěchali do chrámu svého, buď přijmouti opět Pána, nebo aspoň býti blízko jeho tajemnému sídlu.

Na znamení čistoty právě pokřtění nosili bílé roucha. Ve svatém křtu smazány byly s duše všechny barvy nehezké. Zmizely všechny skvrny hříchu a duše zářila čistotou neposkvrněnou. Svaté Písmo praví: Jak září krásou čistý lid! Nesmrtelná jest jeho památka, Bohem jest chválen i lidmi. — Právem tedy právě pokřtění slavnostně a radostně naznačovali tuto čistotu své duše bílým šatem. A věřící ostatní hleděli na ně. Vzpomínali, jak i oni kdysi čistě bílé roucha nosili v tento den. Vzpomínali, zda by je i nyní mohli obléci.

Na znamení upřímnosti bylo roucha bílé nových křesťanů. Bílý šat neměl jiné barvy. Jen bílý byl, a nošen byl týden. To znamenalo, že chtějí upřímnou věrností býti oddáni Pánu Ježíši a jeho svaté církvi. Že nebude toto roucha zbarveno než snad vlastní jejich krví, kterou byli ochotni vycediti za víru svatou a za Pána Ježíše. A většina jich vždy vytrvala v této upřímnosti.

Dušíčko milá, kdy byla tvoje Bílá neděle, tvoje první svaté přijímání? Nebo kdy bude? A je tvoje srdéčko také plno slav-

nostní nálady, plno radosti, bělostně čisté, plno upřímné, opravdové vůle vytrvati v dobrém? Vzpomínej na svoje první svaté přijímání a buď jako první křesťané!

DR. JAR. OV.

Poněvadž velmi miloval.

Bylo to počátkem října. P. Mlčoch byl jednoho jitra právě v sakristii studentské kaple, když jeho pozornost byla vzbuzena dušeným šramotem kradmých kročejů v kapli samé.

Kročaje byly lehké a pružné, byly to tedy kročeje hocha. Ale nebylo v nich spěšnosti, v jejich dopadu nebylo hřmotu a nenucenosti, pročez, soudil P. Mlčoch, dlužno míti vůči nim nedůvěru. Malí hoši, když konají ranní návštěvu u Nejsv. Svátosti, vstupují bystře a pevným krokem. Ten hoch však, jestliže vůbec lze co dáti na různé zvuky, kradmo se vplížil do kaple.

Náhodou byly dvěře od sakristie pootevřeny, ale jen tak nepatrně, že kdo byl v sakristii, mohl přehlédnouti kapli po celé délce, aniž byl sám z kaple viděn. Hledě tou skulinou P. Mlčoch uviděl velmi malého hošíka, jak nese v obou rukou velmi velkou kytici a kráčí po špičkách prostřední lodí kaple přímo k oltáři.

Věc byla ještě tajemnější tím, že celá hochova tvář byla zakryta květinami a jeho brslenky nebyly nic tak neobyčejného, že by podle nich bylo možno poznati, kdo to je.

Zatím hoch zdánlivě bezhlavý kráčel jako nějaký zjev dále, až prošel mřížkami kněžiště a došel ke stupňům oltáře. Tam se zastavil, snížil kytici od tváře a opatrně se rozhlédl po kapli. Kdyby byl zamýšlel spáchat nějaký hrozný zločin, nebyla by se mu mohla vina zračiti v tváři zřetelněji. P. Mlčochem to trhlo, když se mu tvář hochova ukázala. A znovu jím to trhlo, když klučina, maje patrně za to, že vzduch je čistý, vystoupil po stupních a položil kytici právě doprostřed, na oltářní kámen. Klásti tam květiny je proti předpisům, ale to nebylo to, co P. Mlčochem trhlo a způsobilo, že byl jako u vyjevení.

Když odložil květiny, nenadálý příchozí učinil něco, co sice opět ukázalo jeho neobeznámenost s liturgickými předpisy, ale dokázalo, že je vyškolený a pozorný ministrant. Položil ruce na oltář, sehnul se, políbil jej a maje ruce ještě stále v téže poloze, poklekl — jak klekají kněží, a jak ani jáhnové katolické církve klekati nesmějí.

Teď ještě, aby se ten hoch obrátil a řekl „Dominus vobiscum“, řekl si užaslý učitel.

A skutečně to vypadalo, jako kdyby to měl býti jeho bezprostředně další čin, neboť se opravdu obrátil. Ale stalo se to jen proto, aby se znovu rozhlédl po celé kapli. Byl spokojen s výsledkem své druhé prohlídky. Seběhl po stupních oltáře a vyběhl, teď již se hřmotem, z kaple, zanechávaje tam jednoho z nejudivenějších učitelů, co kdy učili v druhé třídě.

A není divu, že P. Mlčoch žasl, celá událost byla neobvyklá. Ale kromě toho a nade vše: hoch, který to učinil, byl Jan Hradík, nejhlavnější, nejnedbalejší, nejnepolepšitelnější hoch z jeho třídy.

P. Mlčoch odešel zamyšlen. Když prohlížel ráno ve škole domácí přípravy latinské, scházela jen Janu Hradíkovi. A když sbíral odpolodní domácí úlohy české, nebylo tam zase jen Hradíkovy.

„Bylo ti něco, Jeníku?“ tázal se P. Mlčoch.

„Nic, důstojný pane; to asi půjdu do basy, jak se zdá.“

„Toť se rozumí; dnes odpoledne půjdeš do basy na celou hodinu. Je to hanba; je to u tebe horší, než to bylo první týden.“

„To je pravda, důstojný pane,“ odpověděl Jeník a zazubil se. „Ale já jsem ochoten odsedět to.“ A opět se zazubil.

Ten úsměv by byl rozlítl leckerého mladého učitele. Zdál se říkati: „Mně na tom nezáleží; co pak ty si z toho vybereš?“ Ale P. Mlčoch měl zkušenost, že někteří hoši se vyzývavě usmívají, když mají radost, když se zlobí, když něčeho litují, když jsou uraženi — zkrátka, když jsou v nějakém duševním stavu, ve kterém se jim hodí lépe pozměněný výraz tváře než slova. Když se tedy Jeník oním přitěžujícím způsobem zazubil, jeho učitel se nerozlítl, nýbrž také se jen usmál.

„Rád bych věděl, zda mi chce vzdorovati,“ přemítal. „Ještě si nedovedu rozřešiti toho jeho úsměvu. No, mějme strpení.“

Na ten den se Jan Hradík ani nepodíval na to, co bylo zadáno. Byl skoro němý. „Nevím, důstojný pane,“ byla jediná odpověď, kterou dával, kdykoliv se P. Mlčoch pokoušel dostat z něho něco.

Když zvonek zazvonil na konec vyučování, čekala na P. Mlčocha deputace ze sekundy.

„Důstojný pane, řekl vůdce poselství, „dnes odpoledne máme ujednání s terciány partii palestry.“

„No, to vás lituji. Prohrajete.“

„My se také bojíme, důstojný pane. Hleďte, Jeník Hradíkův u nás nadhazuje mlč. V celém nižším gymnasiu není jiného hochy, který by byl zvyklý na pohazování Jendy Roubínka jako on.“

„No, nemluv,“ odporoval vytáhlý Jenda Roubínkův, zardívaje se, až se mu tvář a vlasy téměř srovnaly v barvě. Jenda byl skromný, tichý, pilný, hodný a zrzavý.

„Důstojný pane,“ pokračoval mluvčí deputace, nemohl byste, prosím, Jeníka pustit?

„Ano, důstojný pane; prosím, pusťte ho,“ volal celý sbor za vedení Jendy Roubínkova.

„Je mně líto, hoši, ale nevím, jak bych to mohl. Kdyby měl Jeník nějakou omluvu —“

„Já nemám žádné omluvy a nezasluhuji, abyste mne pustil,“ vpadl mu do řeči Jan.

Hoši byli tak zaraženi, že se rychle vyhrnuli z místnosti.

Něco takového se ještě nikdy nestalo v životě Jana Hradíkova. Ten měl ve zvyku pokoušeti se o vyškemránání z basy pětkrát za pět školních dnů v týdnu. Jestliže škemránání nepomáhalo, Jeník mumlával, reptával, hrozil, že „vůbec vystoupí z toho kriminálu“, zkrátka protestoval a škemrával a sliboval, pokud se jeho profesoru chtělo poslouchati.

Když P. Mlčoch zůstal s Jeníkem sám, hleděl na něho s úžasem. Najednou se mu ranní příhoda vrátila se všemi podrobnostmi v paměť.

„Jeníku, dnes ráno jsem tě viděl jíti do kaple.“

Jeník zbledl.

„Vy že jste mne viděl, důstojný pane?“

„Ano.“

„S tou velkou kytkou?“

„Ano.“

„Ale vy — vy jste neřekl nikomu, že jste mne viděl — pravda že ne?“

„Ani živé duši, Jeníku.“

„A, prosím, neřeknete, důstojný pane?“

„Ovšem že ne, jestliže si to přeješ. Odkud jsi měl ty květiny?“

Jeník se na okamžik zamlčel; pak se podíval svému učiteli přímo do očí a řekl: „Ukradl jsem je, důstojný pane.“

„Cože?“

„No, nebylo to tak zlé; byly sestřiny. Jeden z těch hejsků, co za

ní chodívá, jí je dal a já jsem věděl, že se nebude po nich tuze shánět. Ostatně ona si vzala minulý týden jednu z mých stužek. Když já mám něco, co se jí hodí, prostě si to vezme. Studovala na vyšší dívčí škole v jednom klášteře, důstojný pane; dnes večer, až přijdu domů, jí to řeknu, a bude-li křičet, ať si křičí!

„Ale, co ti to napadlo, vzít ty květiny?“

„Bylo to tak, důstojný pane. Víte, že mi to od samého začátku školního roku ve škole nešlo. Dělal jsem to z pouhé zlomynosti — totiž, já jsem to dělal naschvál, důstojný pane. Já jsem chtěl bydlet s ostatními studenty v ústavě a maminka nechtěla o tom slyšet. Tak jsem se rozhodl, že se nebudu učit, navzdor — aby řekli, že musím do ústavu, bych se musel učit. A zachovávatí takové předsevzetí je hodně snadno, důstojný pane.“

Jeník se opět zazubil.

„Je to opravdu snadno?“ tázal se P. Mlčoch.

„No, já jsem myslel, že ano, až jsem se v tuto sobotu odpoledne začal připravovat na naši měsíční zpověď. Tehdy se mi najednou rozbrěsklo, že neplním své povinnosti, a jestliže hned neobráťm, že to dopadne špatně.“

„A přece jsi na dnešek pranic nestudoval, ačkoliv dnes je pondělí a ty jsi byl u zpovědi v sobotu?“

„Ano, důstojný pane; je to hrozné. V sobotu jsem byl u zpovědi a vrátil jsem se s předsevzetím, že se budu učit, kdybych si měl při tom nohu zlomit. V neděli jsem byl u sv. přijímání a mohu vám říci, důstojný pane, že se mi zdálo, že to bylo dobré svaté přijímání. Odpoledne jsem si vyndal knihy, že se budu učit, když právě dva nebo tři kluci přišli. No, já jsem s nimi hned začal dělat hlouposti a bavili jsme se báječně. Bylo to opravdu něco; dávali jsme představení z cirkus, a když bylo po něm, byl jsem tak unaven, že se mi dělaly mžítka před očima. Šel jsem tedy spat s předsevzetím, že vstanu dnes ráno o šesti a že se budu učit. Prosil jsem maminku, aby mne vzbudila. Ona mne vzbudila, ale já jsem byl tak líný, že jsem usnul znovu a vstal jsem až k snídani; ale bylo mne velice hanba. Já jsem slíbil Pánu Ježíši ve sv. přijímání, že se budu učit z lásky k němu a nedostal jsem slovu. Cítil jsem, že to musím nahradit. Uviděl jsem v sestřině pokoji tu kytici, štípl jsem ji a vytratil jsem se. A umínil jsem si, důstojný pane, že se vám nebudu omlouvat ani prosit, abyste mne pustil. Bylo mne hrozně hanba.“

P. Mlčoch rozvažoval okamžik.

„Jeníku, ty jsi nedostal Pánu Ježíši v slovu, ale tys ho odprosil. Nemyslíš, že ti to odpustil?“

„Ano, důstojný pane, já myslím,“ zněla bez váhání odpověď.

„No, pak já nemohu udělati nic lepšího než to, co on. Já tě pustím.“

„Ale, důstojný pane, víte, když člověk dostane rozhřešení, ještě potřebuje nějakého časného trestu — jako duše v očištění.“

„Nepotřebuje, jestliže Pána Boha velmi miloval,“ odpověděl starší bohoslovec. „Teď utíkej k té palestře — ne, počkej na mne. Já půjdu s tebou.“

„Budete za nás křičet?“ zvolal rozradostněný krádece květin.

„Budu vám pomáhat, jak mohu.“

Od té rozmluvy se Jeník občas vkrádával ráno do kaple a kladl na roh oltáře kytici květin. Také ve škole dosti dobře prospíval, tak dobře, že nebýval v base více než dvakrát za týden.

Ale velmi brzy nastala doba, kdy květin bylo poskrovnu a spadlého listí hojnost.

Tehdy P. Mlčoch řekl:

„Jeníku, těch květin zatím nechej; ale každý den ráno, když jdeš

do školy, jdi a řekni Pánu Ježíši, z kolika předmětů umíš. Řekni mu, že to umíš pro něho a že každý předmět je květina.“

Jeník se radostně usmál.

„To udělám, důstojný pane.“ A dostal slovu.

Od toho dne Jeník nebyl „v base“ už nikdy.

Jak dlouho budeš žít?

Jen si, prosím vás pěkně, při tom nadpisu nemyslete, že se vám ze strýčka stal nějaký hadač nebo duchař, který chce hádati. Hadači nevědí nic a duchaři také nic.

Já však vím zcela určitě, jak dlouho budete žít. Jak dlouho tedy? Déle než sto let, déle než milion let! Budete žít vždycky, věčně. —

Že to není pravda? Že vaše stařenka zemřela, že vám řekli ve škole, jak jednou také zemřete? Dejte pozor, moudré hlavičky: vaše stařenka zemřela, ale přece je živa a bude také živa věčně.

Jak tedy je to? Člověk má tělo. Tělo vidíme, víme také, že tělo umře. Člověk má však ještě duši, které nevidíme, protože jest ještě jemnější než vzduch, který dýcháme. Byli sice lidé tvrdící, že člověk nemá duše. Ale ti už dnes jsou zastaralí. Dnes všichni skutečně učení uznávají, že člověk duši má, tak jak nás tomu učí náboženství.

Proč zvíře nemůže mluvit jako člověk? Proč nemůže ti třeba váš psík povědět, zda jsi hodné dítě? Protože nemá duše. Proč zvířata nečinila dosud žádného vynálezu jako lidé? Protože nemají duše. Mají jen tělo a jeho smysly. Proč zvíře se nemodlí, proč zvířata nemají náboženství? Protože nemají duše, která by je naučila Pána Boha znáti, milovati, uctívat.

Člověk však má duši, třebaže jí nevidíme. To je jistá věc. Jednou jeden rolník to dobře řekl komusi. Ten tvrdil, že duše není, protože jí nikdo neviděl. A rolník řekl: Váš rozum také nikdo neviděl, a přece jste přesvědčen, že máte rozum.

Máš duši, a ta duše nikdy nezemře. Když umře tělo, duše z něho odejde, ale je živa dále. O nesmrtelnosti duše byli všichni národové na celém světě přesvědčeni. Byli přesvědčeni, že jednou zase duše živá spojí se s tělem, které pak také bude nesmrtelné. Proto všichni národové vždy mrtvé uctivě pochovávali. A pohané, třeba staří Slované, dávali mrtvým do hrobu pokrmu, nápoje, zbraně, aby duše zemřelého mohla toho užít. V čem však souhlasí všichni lidé na celém světě, to je jistá pravda.

Pán Ježíš nám toto přesvědčení zřetelně potvrdil, když řekl, že duši člověka nemůže nikdo zabít, že duše člověka bude vždycky živa. Buď bude věčně šťastna, byl-li člověk věrný Pánu Ježíši; nebo bude věčně nešťastná, žil-li člověk ve hříších. Ale vždycky bude žít.

Dítky milé, to je pravda tak jistá, jako že je slunce nad námi. Proto na to pamatuj, že duše tvoje bude věčně živa. Čím budeš hodnějším katolickým dítětem, tím krásnější bude tvoje duše a tím bude šťastnější na věčnosti. Nejsme jako nerozumná zvířátka, která dnes jsou a zítra není po nich ani památka. Proto musíme mít něco, co zvíře nemá: musíme mít náboženství pravé, které by nás činilo přáteli věčného Boha, jemuž po smrti těla budeme odpovídati za svůj život na zemi.

VOJT.

U prvního sv. přijímání.

1. — O prvním sv. přijímání bl. mučedníka Chanela vypravuje očitý svědek: „Nikdy nezapomenu, jak zbožně si vedl malý Chanel.

Třebas i ostatní hoši nábožně a uctivě si počínali, přece nemohl jsem odvrátiti pohled od zbožného mládencečka. Jako bych ho dnes viděl před sebou klečeti s rukama sepjatýma, s tváří zářící andělskou radostí; jako jeden z andělů u trůnu Božího klečel u oltáře. Rodiče jeho přijímali též a častěji zalétly jejich zraky k milenému synu a pozorovali jej s největší něhou. On však byl hluboce v sebe ponořen, proléval sladké slzy a cítil v srdci přítomného Boha, jeho sv. Čistotu.“

2. — Kabylské děvčátko u prvního sv. přijímání. „Co ti dnes vyprávěl Pán Ježíš?“ tázala se sestřička dívenky. „Pravil mi: Hle, jsem u tebe, žádej ode mne co chceš, vše ti dám. Jest mým přítelem,“ dodala vroucně a složila ruce křížem přes sebe, jako by se bála o svůj poklad. „Půjdeš ráda do nebe?“ tázala se jí jiná sestra. „O ano, velmi ráda!“ „Nechceš tedy již zpět do Afriky, za ubohými arab-kými a kabylskými dítkami?“ „Bude-li si to přát Pán Bůh, ráda tak učiním.“ „Co je ti však milejší, přijíti do nebe, či vrátiti se do Afriky?“ „O, raději, mnohem raději chci se dostat do nebe.“ „Co však s ubohými arabskými a kabylskými dětmi?“ „Nu, budu se za ně v nebi modlit.“

3. — Zbožná Honoria la Corre schovala si na památku na zvláštní štěstí prvního sv. přijímání oděv a knihy, kterých tohoto dne použila. Často je uctivě líbala; když pak se jí tázali, proč to činí, odvětila: „Ach, tyto předměty mne upomínají na den, kdy má duše byla v Bohu tak pohroužená, že hledím-li na ně, ještě dnes cítím takřka totéž štěstí. Obdržela milost, o níž prosila v den prvního sv. přijímání — zesnula s neposkvrněným oděvem nevinnosti 25. února 1837 v mladém věku 15 let.“

4. — Znal jsem hošíka jménem Karel. Byl to divoch první třídy. Seděti tiše ve škole a učit se, naprosto se mu nezamlouvalo; obyčejně sedával za trest v oslovské lavici. Zato, šlo-li o nějaký rozverný kousek, musel při něm býti. To rmoutilo jeho rodiče. Varovali ho a napomínali, prosili i trestali. Na chvíli dělal dobrotu, ale za nějakou dobu čertovina ho opět posedla.

V květnu r. 1894 připravoval se Karel s ostatními spolužáky k prvnímu sv. přijímání. Když přišel domů po první hodině náboženství, v níž je pan katecheta poučoval o sv. přijímání, odebral se za matkou do kuchyně a slavnostně jí ohlásil: „Maminko na Bílou neděli mne nepoznáš.“ — „Co pak máš za lubem?“ tázala se se strachem matka, bojíc se nějakého kousku. „Chci se docela změnit; zde máš mou ruku,“ pravil Karel. A vskutku, od této chvíle namáhal se hoch zcela vážně, aby zbavil se svých chyb. Ještě několikrát zaklopýtnul; leč ihned povstal, bojoval ještě statečněji a rozhodněji, až došel vítězství k veliké radosti rodičů. —

ŘÍTKO MAKIÁRSKÉ **Posílček dětských Družin**

V Jerusalemě se slaví židovské velikonoce. Ve městě je rušný život. Tu do jedné brány vchází slavnostní průvod. V čele jede na oslátku muž nadzemského vzezření. Nesmírná důstojnost spojena je v něm s milou laskavostí. Kdo na něho jen pohlédne, cítí se k němu váben. A s ním jde veliký zástup lidu. Mávají ratolestmi palmovými, házejí mu je v cestu, ano prostírají i své pláště na dlažbu, kudy má jeti. Vtom zaznívá již jásot, z něhož možno vyrozuměti slova: Hosana Synu Davidovu! Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně!

A jako všude, kde je sběh lidí, neschází ani tu mládež. Jsou to vesměs hoši, neboť děvčata se musejí držeti doma. Zvláště se dívají na jedoucího proroka. Jejich nevinné srdce počne živěji tlouci. Mnohý hoch již jej zná. Vždyť matka jej k němu kdysi přivedla, aby mu požehnal. A dodnes cítí v srdci jeho hřejivý pohled a jeho měkkou ruku, která spočinula žehnajíc na jeho hlavě. A všeobecné nadšení uchvátí i mladé duše; i hoši se přidají k zástupu, i oni mávají ratolestmi a volají slávu svému Vykupiteli.

A Kristus Pán se zalíbením se na ně dívá a v duchu jim žehná. Ale fariseové a zákoníci nepřejí mu té oslavy z dětských úst. Brání hochům volati Hosana, ale ti si nedají nic zakazovati. Ještě hlasitěji volají: Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně. A tu přistupují ti závistníci k P. Ježíši: „Slyšíš, co děti volají? To se nepatří! Zakaž jim to!“ Ale Pán Ježíš se vážně na ně dívá se slovy: „Což jste nikdy nečetli: „Z úst nemluvnat a kojenců připravil jsi chválu?“

Tato slova často mi napadají, když čtu, nebo vidím, jak zlí lidé chtějí rváti dětem ze srdce víru, zakazují jim křesťanský pozdrav, ano přemlouvají je k odpadu. Je to smutné! Ale bohudík naše děti se drží! Kolik tu hrdinných vyznavačů, ano i mučedníků pro Krista Pána. V jedné škole daly se děti raději až do krve ztlouci, než by se nemodlily. — Jinde snášejí největší nadávky a výsměch, že zdraví křesťanským pozdravem, ale nedbají. — Před sčítáním nutila kdesi matka svého hochu k odpadu, ale on jí důrazně odpověděl: Zůstanu věren víře jako synové Makabejští. — Jakou radost má Pán Ježíš z takových dětí! Věru připravil si chválu z úst nedospělých, aby zahanbil staré, kteří ho zapírají. Volejte zvláště vy sodalové a sodálky: Srdce dítek Mariiných zůstanou Ti věrna!

Družinské zprávy.

Mar. druž. škol. dívek u sv. Ignáce v Praze založena byla v r. 1918. Čítá 37 sodálek a 35 čekatelek z různých částí Velké Prahy. Členky horlivě se účastní družinských schůzí, ač mají některé velmi daleko a musí dojížděti. Ano právě ony z nejvzdálenějších míst, z Libně a z Vysočan, ani v zimních měsících nechyběly při společném sv. přijímání. Příkladná jejich horlivost zasluhuje pochvaly. — Družina pořádala jako každý rok vánoční akademii a v měsíci červnu chystá slavnost ku počtě Pána Ježíše, Přitele dítek. Akademie bývají hojně navštěvovány. Letos zřízen byl při družině odbor „Zahrádka Panny Marie“. Členky odboru obstarávají budou vlastními vypěstovanými květinami výzdobu oltáře Panny Marie při družinských pobožnostech.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Matičce Boží.

Maria, ó, jaký dík
máme Tobě vzdáti,
že jsi Tělo Páně vznik,
svatá Boží Máti?

Tělo Páně v Svátosti
často přijímáme,
co však ale dáme
za tvé strasti, žalosti?

Vroucně budem přijímat
vždy to Tělo svaté,
na Tě vděčně vzpomínat,
na Tvé srdce zlaté.

Hledej u Panny Marie!

Legenda vypravuje o poustevníku, který již mnoho let se na poušti postil, modlil, kající život vedl a při tom toužil po Ježíši, jak by se s ním nejužěji spojil. Zdálo se mu, že Ježíška málo miluje. Když vzdychal jednou ve své jeskyni touhou, zjevila se mu Panna Maria s Ježíškem v náručí. Jezulátko usmívalo se a šeptalo v duši poustevníkovu tato slova:

„Kdo chce zrno mít,
klásek mu je kryje;
kdo chce zlato mít,
ten ať v dolech ryje;
kdo chce Ježíše,
hledej u Marie.“

Od té doby stala se mu Maria cestou, po níž dosáhl velké lásky ke Kristu.

Drahé dívky! Též vy toužíte po spojení s Ježíškem, jako ten poustevník; touží po něm každé srdce, neboť On je stvořil pro sebe. Vaše očka planou svatou radostí, srdečka mocněji buší při vzpomínce: Mám jít k sv. přijímání. Vášm právem, milé dítě, těš se a plesej, neboť přivine tě k svému srdci Ježíš, který řekl: „Nechte maličkých přijít ke mně, neboť jejich jest království nebeské.“

Pohlédni však nejprve do svého srdečka. Je dosti čisto, je připraveno, není v něm ničeho, co by Ježíška donutilo s oškli-
vostí se od tebe odvrátiti? „Vyzpovídal jsem se, litoval jsem hříchů,“ odpovíš. Však to ještě nestačí, tvé srdečko je prázdné, čisté, ale dosud postrádá ozdob a krásy ctností, jež jsou Ježíš-
kovi tak milé.

Poklekní tedy ještě před Marií a popros ji, aby ona připra-
vila jesličky ve tvém srdečku, aby ona je ozdobila ze svých
ctností a Ježíška tam vložila. Panna Maria tak ráda vidí dívky
u Ježíška, tak ráda jim podává z náruče své děťátko, tak jak je
podávala pastýřům, když se mu přišli poklonit ve chlévě betlem-
ském. Viz, jak se na tebe usmívá Ježíšek z klína Mariina, ručky
k tobě vztahuje, tak rád k tobě přijde, když ho Matička poprosí,
a obohatí tě ctnostmi.

Ježíšek nehledí na to, jaké máš šaty neb střevíce, nýbrž jaké
máš srdečko, které připravíš nejlépe, když je odevzdáš jeho svaté
Matičce. Padni tedy ještě před její obraz, dříve než zavzní zvoneček,
volající tebe k hostině Boží ke spojení s Beránkem a volej:

„Maria, ty vidíš mé chudé srdce, které by rádo přijalo
Tvého Ježíška. Nuže tedy, Matičko, já ti je odevzdávám, ty sama
je připrav, jako jsi připravovala jesličky a takto připravené
daruj je svému Synáčkovi.“

Našel Matičku.

U cesty na příkopě sedí bledý, otrhaný, ušpiněný hoch. Vítr pohrává si s jeho dlouhými, nečesanými vlasy. Jest bez klobouku, má na sobě jen otrhanou košili a kalhotky rovněž takové. Nohy bosé, černé, neviděly dlouho vody. Smutně upírá svá černá očka v dáli, dlouho již tam pohlíží bez hnutí. Po lících tekou slzy. Vzpomíná na matičku, zrak upírá ke hřbitovu, kde mu ji asi před měsícem zakopali.

„Matičko zlatá,“ naříká, „pohled s nebíčka na svého Jeníka. Ach, kdybys jen věděla! Bijí mne, hlad mám, nadávají mi a ty nic neříkáš. Vezmi si svého Jeníčka k sobě, nikdo mně košilky nevypere, jako tys to dělávala, nikdo mně vlásků neučese, ani nožiček neumyje, matičko — — — ma — tič — — — ko,“ vzlyká a naříká hošík.

Příroda zaplakala, smutně zaskučel vítr nad hošíkem, jen srdce lidská zůstala tvrdší nad kámen.

Najednou zpozoroval, že jeho stádečko husí, které pásal, ne-dbajíc mezí, zašlo do obilí. Vyskočil a již je vyhání, zároveň však slyší hrozné nadávky od sedláka Martina, jemuž náleželo pole.

„Ty, sloto žebrácká, nic to nedělá a ani na ty husy nedá pozor!“ a na hošíkovu hlavu sypaly se pohlavky.

Neplakal; nemohl. Hrdlo sevřelo se mu lítostí, odehnal stádo dále nahoru ke kapličce u lesa, lehl si, hlavu zakryl dlaněmi a jen vzdychal:

„Viděla jsi to, matičko? A to není všechno, místo oběda dostanu ještě víc.“ Nyní polevily kleště, jimiž bylo sevřeno jeho srdce, propukl v pláč a naříkal dlouho; nikdo se neustrnul nad ubohým tvorem.

Pozdvihl hlavu a viděl u kapličky klečeti starou Býřilku. Velikým šátkem si utírala zaslzené oči a modlila se. Chlapce neviděla.

Jeník dodal si odvahy a šel blíže a chvíli stařenu pozoroval. Pokřižovala se a vstala, slzy jí už netekly. Namáhavě se šoupala k vesnici.

Jeník slyšel vnitřní hlas: „Pomodli se a nebudeš plakati.“ Poklekl a vybavoval z mysli modlitbičky, - kterým ho matička učila; když zemřela, nikdo se s ním více nemodlil.

„Andělíčku, můj strážníčku. .“ vzpomínal, „ale vždyť je zde Panenka Maria,“ káral se a vzpomínal dále, ale nevzpomněl si.

„Panenko Maria,“ začal sám, jak mu to napadlo, „podívej se na mne, všichni mne bijí, hlad mám, matička mi umřela. . .“ chlapec dal se zhovu do pláče, dále nemohl. Konečně mu napadlo něco z modlitky: „K tobě voláme, vyhnaní synové Evy,

k tobě vzdycháme, lkajíce a plačíce v tomto slzavém údolí . . . ,“ nerozuměl slovům, ale byl přesvědčen, že jim rozumí Panna Maria.

Pohlédl zkoumavě na obraz a viděl, že se naň Matka Boží usmívá. Rázem se mu tvář vyjasnila, zmizel zármutek. Pokřížoval se jako před ním stařenka a řekl ještě: „Paneuko Maria, řekni mojí matince, že Jeník už nepláče.“

Ve vesnici zvonilo poledne, hoch hnal stádo domů s předsevzetím, že půjde vždy jen ke kapliče.

Od té chvíle vždy, když ho bili, nebo nadávali, stěžoval si jen Panně Marii, která ho těšila a jemu pomáhala.

M. ALFONSA.

Lilie.

Zarděla se, když měsíček v příští noci vyslovil její jméno. Kalich bělostný sklonila pokorně k zemi, právě tak, jak je nakreslena sv. Panna Maria ve chvíli, kdy jí anděl nese nebeské poselství. Věděla lilie, že bude měsíček vyprávěti o nejsvětější Matce, přirovnávati k ní a jejím sestrám a cítila se toho vyznamenání nehodnou.

„Pane Měsíčku, kdy začnete o mně pěknou pohádku? Čekám, stále čekám a vy si mne vůbec nevšímate,“ volal Tulipánek a byl by si dovolil ještě více, kdyby jej Karafiát nežduchl.

Měsíček si ho opravdu nepovšiml a začal:

„Bůh nejen stvořil svět, ale vyplnil jej všemi krásami, neboť si přál, aby lidstvo žilo věčně a šťastno bylo. Stvořil slunce měsíc a hvězdy, jaro, léto, podzim a zimu, učinil plné kouzla a přivabů, že by toho umělci světa celého nedovedli. Ze všeho byl nejkrásnější ráj, domov prvních rodičů. Nejvonnější kvítka nasel tam Bůh, andělům poručil, aby o ně pečovali jak o srděčka dítek.

Jenom jeden záhonek v rajské zahradě zůstal prázdný. Adam si toho nepovšiml, zato Eva stále kolem chodila, sousedních květin a jeho se ptala, zdali Bůh nemá semene, či neví, co tam zaseti? Ale nikdo a nikdo nevěděl, tedy přemýšlela, ale nedočkala se toho.

Věčný Tvůrce před zraky pozemšťanů skrýval tajemství budoucnosti. již zná až do věčnosti. Záhonek zůstal prázdný až do chvíle, kdy spáchán byl první hřích, a první rodiče z ráje navždycky vypuzeni. Jako by Všemoudrý chtěl, aby ani větřík vanoucí rájem při hříchu nedotekl se vzácných květů, kterých na záhonu dosud prázdném jeho Božská moudrost vypěstí.

Bylo v ráji smutno až k pláči, když anděl s mečem plamenným bránu zavřel a nesměl nikoho pustiti zpět. Květinky

zesmutněly, ptáčci přestali zpívat. Všichni mohli poznati, jak hrozný je hřích a jaké má následky a záhubu, že lépe jest umřít, nežli Boha urazit. Ptali se navzájem, pro koho asi ten ráj teď bude, když v něm není člověka.

Druhý den však na smutek zapomněli. Ráno, když se vše z nočního spánku probouzelo, slétli se ptáčci-zpěváčci kolem záhonu, který do včerejška byl prázdný: nyní se na něm bělaly řady lilií. Tak bílých, že údivem nad nimi tajili dech, když větřík vůni jejich roznášel do všech koutů ráje.

Ale ještě více se divili, když vešel Stvořitel a dechem, pokynem ruky nad záhonem stvořil bytost krásy nadpozemské, jako by utvořenou z nevinného úběle všech rajských lilií. Jemnou, průsvitnou jak obláček plující na modravém nebičku. Štíhlou a vznešenou ještě ozdobil Božskými krásami všemi.

„Kdo je to?“ ptaly se Kopretiny a po nich Pomněnky, shlížejíci se ve vlnkách potůčku. Též Kapradí nedaleko, pod jehož lístky si hrály svatojanské mušky se zlatohlávkou na skrývanou.

Což její nebeská krása, celý zjev nebyl ničím proti pohledu, když se po prvé rozhlédla kolem. Jako by dvě hvězdy zářily. Tolik něhy a lásky bylo v tom pohledu, že všechno zatoužilo po její blízkosti. Úsměv podobal se slunečnímu jasu, plašil všecken smutek, žal. Chvilí vznášela se nad záhonem lilií, z jejichž bělosti stvořil ji Bůh, potom, vidouc tolik údivu kolem, zašeptala:

„Já jsem Neposkvrněná, bez hříchu počatá!“

Dále rájem šla, a když stanula na místě, kde spáchán byl první hřích, pochopila, že se má stát Matkou Spasitele, proto že musila býti bez poskvrny hříchu. Ovšem, nutno bude, aby se na svět zrodila, až doba vykoupení přiblíží se a chvíle, kdy Syna svého duším dá.

„Ano, chci lidstvu zas vrátit ztracený ráj,“ zašeptala. „Kéž by si lidé, a zvláště děti, které na svět přijdou, vážili sv. čistoty, podobaly se liliím rajským.“ Brzy zvěděl celý ráj, že je Neposkvrněnou, svatou Lilií. Víte, co ještě je podobno lístkům Lilií bílých? Svátá Hostie! Kdo ji přijímá hodně a často do srdce svého, také on stane se čistým, zůstane bez poskvrny a maje tak zajištěnou lásku Boha, smí se vrátit do ztraceného ráje, který nám vrátila Matka Spasitele — svatá Lilie.

Kupte si . . . !

Co si máte koupiti? Nic si nekupujte. Strýček vám chce jenom říci, že tak se křičí dnes se všech stran na veliké i malé lidi: „Kupte si nové náboženství! Můžete si vybrati: česko-bratrské, pravoslavné, československé nebo ještě dvě nebo tři jiná máte na vybranou. Jen odložte to svoje katolické náboženství, to je již zastaralé, nesprávné.“ — Děti milé, na to musíme říci: „Jen si nechte svoje zboží pro sebe. Naše katolické náboženství jest jediné pravé náboženství a jediná bezpečná cesta k Pánu Bohu.“

Má vůbec člověk právo vybírat si náboženství, jako si vybírá u obchodníka třeba kabát? Kabát každý je dobrý, a tak si může každý vybrati, který se mu hodí. Ale je také každé náboženství dobré? Jsou všechna náboženství stejné ceny, aby si z nich každý mohl vybrati to, o kterém myslí, že se mu hodí? Jen chvílečku pozorně čtěte, abyste poznaly, že to nemůže býti.

Dejme tomu, že by byl nějaký mocný a moudrý muž. Ten měl by ve svém sídle ukryta bohatství a tajemství, která by mohla učiniti šťastnými všechny jeho poddané. Řekl by o tom poddaným,

vyzval by je, by si přišli pro ty poklady a pro ta tajemství. Jeho sídlo však by bylo daleko, cesta k němu tak neschůdná a nebezpečná, plná propastí, nebezpečí a nepřátel, že by spousty poddaných zahynulo při hledání cesty, nedostali by se ku svému štěstí. — Co byste řekli o takovém pánovi? Že, je-li dobrý a nedělá-li si posměch ze svých poddaných, musí jim ukázati pravou a bezpečnou cestu. A všichni musejí tou cestou jíti, nechtějí-li se vydávati nebezpečí, že na cestě zahynou a nedosáhnou svého velikého štěstí.

A nyní dejte pozor! Nejmocnější a nejmoudřejší Bůh stvořil člověka. Slíbil, že dosáhne štěstí věčného, nehynoucího u Pána Boha. Ale, aby zachoval svobodu člověka, řekl Bůh, že člověk si musí to štěstí zasloužiti. A že si je zaslouží, bude-li dobře o Pánu Bohu smýšleti a žíti podle vůle Boží. Kdo však poví, jaké je to správné smýšlení o Pánu Bohu? Kdo poví, jak třeba žíti podle vůle Boží? To může pověděti jenom zase Pán Bůh. Nikdo jiný toho neví a proto nemůže tuto správnou cestu ukázati.

A Pán Bůh to pověděl. Poslal svého jednorozeného Syna, Ježíše Krista. Pán Ježíš založil církev katolickou, to jest jednu jedinou pro všechny národy. Jejím vůdcem a nejvyšším správcem učinil svatého Petra a jeho nástupce v biskupském úřadě. Sv. Petr byl biskupem v Římě. Proto jeho nástupci, biskupové v Římě, byli vždy uznáváni za papeže, t. j. za nejvyšší hlavu církve, kterou založil Pán Ježíš.

Potom povstaly jiné církve, ale ty již nezakládal Kristus Pán. Založili je lidé, a učí každá pravý opak toho, co učí ostatní. My však musíme věřiti Pánu Bohu, Synu Božímu. On jediný ukázal pravou a bezpečnou cestu k Bohu. Co lidé založili, to se také svým časem rozpadne. O katolické církvi však řekl Pán Ježíš: Já s vámi jsem až do konce světa. Ani brány pekelné církve mé nepřemohou!

Upozornění. Blíží se konec školního roku a tím i zakončení tohoto ročníku „Pán přichází“. Prosíme, aby ti, kdo nezaplatili ještě za časopis, učinili tak co nejdříve, abychom po zakončení ročníku mohli i zakončiti účty za časopis.

RÍTKO MARIÁNSKÉ Poslůvek dětských Družin

V době velikonoční poroučí církev sv. křesťanům, aby přijali sv. svátosti. Sv. zpovědi mají smýti skvrny hříchu s duše a obléci opět nádherné roucho posvěcující milosti Boží.

Víte, děti, co je milost posvěcující? Milost posvěcující je vzácný dar. Je to nebeský oheň, který dává věčný Bůh do vaší duše, aby ji Bohu co nejvíce připodobnil! Je to zář, proti které je lesk poledního slunce černou tmou! — Posvěcující milost je nádherné roucho; pouze ta duše, která jím bude oděna, smí vstoupiti někdy do království nebeského. Bez milosti posvěcující je naše duše jako mrtvá pro Pána Boha, nemůže si získati zásluh pro nebe.

Krátce řečeno, milost posvěcující je pro duši život. A jako se staráme o život pozemský, musíme se starati též, abychom si udrželi život nadpřirozený — milost posvěcující. Největším nepřítelem milosti, smrtícím jedem pro duši je těžký hřích. Chápete, proč sv. církev, tak starostlivá o náš nadpřirozený život, nás vede v této době k sv. zpovědi? Chce nám vrátiti život, jestli jsme jej ztratili těžkým hříchem. Ale ona nás vede i k sv. přijímání. Proč? Abychom posílili duši k boji. Co křesťan — to bojovník Boží, to úhlavní nepřítel těžkého hříchu. Aby jistěji v boji obstál, aby bezpečněji těžké pokušení přemohl, přijímá do svého srdce Vítěze nad hříchem, Krista Pána.

Uznáte jistě, že je člověk tím silnější, čím více požívá vydatné a silné stravy. Nuže, obraťte to na duši. I vaše duše bude tím silnější, tím stálejší v dobrém, čím častěji ji budete posilovati Tělem Páně. Družinská pravidla vám předpisují měsíční sv. přijímání. Družina má mítí samé hrdiny, nejzdatnější bojovníky za duševní dobra. Zúčastňujte se rádi a pilně nebeské hostiny!

Ale ještě jedno vás bude síliti v dobrém. Do doby velikonoční každoročně vpadává měsíc květen — měsíc úcty mariánské. Duše Marie Panny milosti Boží byla krásná jako příroda v jarním květu. — Takovými květinami milosti mají býti i srdce sodálská. Maria Panna, kterou jste si vyvolili za paní, přímluvkyni a matku, vám podává pomocnou ruku. Pomůže vám, abyste si zachovali srdce čisté a svaté. — Kdo není vroucím ctitelem Matky Boží, kdo nemá stále její vzor na očích, ten stěží si uchová milost posvěcující. Svět a hřích ho dostanou brzo do svých osidel. — Proto, moji mladí přátelé, ať nepřejde ani dne v měsíci květnu, kdy byste nějakou modlitbou, nějakým dobrým skutkem, sebezapřením, návštěvou chrámu Páně, sv. svátostmi neuctili vznešenou a mocnou Královnu máje.

Družinské zprávy.

Mariánská družina dětí u sv. Kajetána v Praze III., pod ochranou Panny Marie, Matky ustavičné pomoci a Andělů Strážných, bude mítí v měsíci květnu první přijetí. Přijato bude 18 dívek a 12 hochů. Před Květnou nedělí účastnili se čekatelé i čekatelky třídních duchovních cvičení pro děti, pořádaných v družinské kapliče. Zúčastnily se i jiné děti malostranské, na 200 dítek. Vlp. provinciál Redemptoristů měl promluvy na heslo: „Ježíš, Přítel dítek, miluje děti, milujte i vy jej.“ Na Květnou neděli bylo společné sv. přijímání. Sodálové a sodálky z Prahy, srdečně vás zveme na své první přijetí. Den přijetí ještě oznámíme. Čekatelé a čekatelky.

ČASOPIS KATOLICKÉ MLÁDEŽE
věnovaný úctě nejsvětější Svátosti oltářní.
Pořádá P. Emilián Soukup, dominikán.

J. S. BOŘITA.

Srdce Páně.

Znám tichou svatou hlubinu,
v níž láska věčně hoří,
jež stráví každou provinou,
v svém žáru světce tvoří.

Toť srdce Páně proklané,
jež všem se otevírá,
kdo slab je a kdo zmrá,
zas odtud silný povstane.

Té lásce horoucí se koř,
jž Srdce jeho buší,
a celý v něj se zbožně vnoř,
svou vykoupěj v něm duši!

Přítel na prázdniny.

Ve škole máš přátel dosti. Začátkem prázdnin snad se od tebe odloučí přítel a přítelka nejmilejší — a bude ti smutno. Neboť lidské srdce je již takové, že nestačí samo sobě, chce mít přátelskou duši.

Ale nesmí ti býti smutno. Hleď, představím ti přítele, jemuž nikdo se nevyrovná. On chce býti tvým přítelem nejen o prázdninách, nýbrž ustavičně. A hned ti ukáži jeho obraz. Je to nej-světější Srdce Pána Ježíše. Vidíš, jak Pán sestupuje s oltáře, ukazuje na své srdce a praví světici před ním klečící: „Viz tu srdce, jež lidi tolik miluje.“

.2

Co pravil Pán Ježíš sv. Markétě Alacocque, to i tobě praví: „Srdce moje chce býti tvým přítelem, protože tě má rádo.“

Dušinko, přijmi jej za svého přítele. Pán Ježíš jest přítel mocný. Jest jednorozený Syn Boží. Sv. Pavel volal radostně: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ A bude-li Srdce Pána Ježíše tvým přítelem, ničeho nemusíš se báti. Jeho všemohoucnost povede tě bezpečně.

Bohatý přítel jest Srdce Pána Ježíše. Jeho jest nebe i země a všechno, co v nich jest. To výslovně slíbil Pán svatě Markétě, že bohatství své pomoci štědře bude rozdávat všem, kteří učiní jej svým přítelem a kteří budou se k němu přátelsky chovati. Jak často potřebujeme, by nás někdo potěšil, aby pomohl v bojích, aby chránil před nejrůznějšími nepřáteli. Čeho nikdo nedovede, to učiní dobré, bohaté Srdce Páně. Jeho bohatství jest nevyčerpatelné.

Věrně milující přítel je Srdce Pána Ježíše. Věrnost ukáže se, když přítel má za přítele trpěti. A Pán Ježíš mohl jediný o sobě říci, že nikdo neukázal ani větší lásky, ani věrnější lásky. Neboť nikdo více netrpěl za nás, nežli on. Tak můžeš vždy na něho spoléhati. Nikdy nebude netrpělivý, vždy má čas pro tebe a pro tvé záležitosti.

Dušinko, učiň Srdce Páně svým přítelem na prázdniny. Budeš mít více času. Dej toho času také více Pánu Ježíši. Zajdi si k němu a pomodli se: „Nejsladší Ježíšovo Srdce, dej, ať miluji tě více.“ A tvůj přítel povede tě, naučí tě milovati, co je ušlechtilé, naučí tě nenáviděti vše nízké.

M. ALFONSA:

Chudobka.

Bylo kdysi jedno království, daleko od vás, ani byste tam nedošli. Bolely by vás nožky, neboť se tam jde přes devět jiných říší, devět velkých lesů, devět vysokých skal a propastí mezi nimi. Teprve potom za devátou řekou začíná ono království. Nebylo tam štěstí, lidé žili nespokojeni, neboť jejich král neměl spokojenosti, nevěděl, kde ji hledati. V koruně měl již všechny vzácné perly, drahokamy, královská roucha nová každý den, nejlepší vína a jídla, ale ještě spokojen nebyl.

Poručil tedy, že všichni jeho poddaní musí se mu přijít aspoň jednou za rok poklonit, kdyby museli třeba týden cesty jít pěšky. Poslechli, nejhlubší poklony dělali, říkali, že on je nejlepším králem světa, ale co všechno platno bylo, když to jeho srdci spokojenosti nedalo. Stále byl neklidný, nic jej netěšilo.

Svolal tedy učence z celého království, každému slíbil velkou odměnu, když poví, kde a jak najde spokojenost. Přihlásilo se jich mnoho, každý z nich tvrdil, učenějšího člověka nad něho ve světě že není.

Za několik měsíců přihlásil se jeden a řekl:

„Králi, tvoji spokojenost zajistit může jenom sousední říše, bude-li tobě náležeti celá.“

Král mnoho nepřemýšlel, vždyť se jednalo o spokojenost, vzácný to poklad srdce. Nařídil vojsku, aby za noci přepadlo sousední zemi.

Po dlouhých bojích přišel posel, oznamoval, že celou říši již si podmanili, princové s králem jsou do zlatého vozu společně zapřaženi, čekají na jeho příchod. Rychle sedl na koně, jel tam, nechal se do královského hradu pokořenými princy dovézt, potom je dal do žaláře, ujal se vlády obou říší, ale ve chvíli té uchvátila duši jeho nespokojenost, jaké ještě nikdy nepoznal.

Uslyšel o tom velký mudřec, přišel a pověděl, že král bude spokojeným, když chudý uhlíř v hlubokém lese, který se cítí úplně šťastným, daruje mu svoji košili, kterou musí on král nositi. Hned jel k němu se všemi sluhy, komonstvem. Skutečně jej našli, seděl u milíře, kde páčil uhlí, a zpíval. Panstvo vlídně přivítal, aniž tušil, že je před ním velký král. Když se ho tázal, je-li spokojený, hned přisvědčil, řka:

„Úplně, nechtěl bych měniti ani s císařem a králem žádným, neschází mi nic jenom — košile. Ještě nikdy jsem nevydělal tolik, abych si ji mohl koupiti. Nelituji toho však, vím, když bych měl jednu, chtěl bych dvě, potom tři a začal bych být nespokojeným.“

Král odejel s nepořízenou, učence vyhnal, uzavřel se do komnaty, zasmušile hleděl před sebe, až z něho všichni měli strach. Jednoho dne, když mysleli, že nespokojeností začíná šílet, oznámil sluha, že nějaký cizí muž v divném rouchu nese mu spokojenost. Osopil se, kázal psy vyhnati jej ze hradu, ale hned zas nařídil, předvésti jej a připravit na to, že bude o hlavu kratší, nedá-li spokojenosti. Neznámý se toho nezalekl, s úsměvem vešel.

Byl to sluha svatého Krále, Kristův kněz. Mocnář udiveně hleděl na kněžský šat. Bosé nohy o kameny zkrvácené, neboť boty sedral v polovině cesty.

„Je možno, abys ty, ubožáku, mohl dáti spokojenost?“

„Ano králi, od chlapeckých let jsem se hledání Pravdy a spokojenosti zasvětil, znám cesty k nim. Mnoho roků Knížeti pokoji sloužím.“

„Ale vždyť jsem o tobě nikdy neslyšel, divnou je tvoje řeč i chování a šat, kdo tě poslal ke mně?“ dále ptal se král.

„Ten, který dává pokoj a mír, jehož nezná svět!“, zašeptal kněz.

„A kdo jest ten, který má větší moc, nežli já?“ hněval se král.

„Pán, Stvořitel nebe i země, milostí svých dává jenom tichým a pokorným srdcem, chudým duchem, neboť sám se v chudobě zrodil, příklad pokory dal a ve způsobě chleba prosté mezi námi

se skrývá, dlí, čistým srdcem se zjevuje, sestupuje v ně. Pozoruji, mocný pane, že mne nechápeš, neboť nikde ve tvé zemi jsem neviděl křížů, znamení spásy, ani chrámů, v nichž by dárce pokoje přebýval. Nemůžeš znáti ani mne, když v srdci tvém není On!“

„A mohl bych jej viděti, požádati o duševní pokoj a mír?“ nedočkavě ptal se král. Kněz místo odpovědi poklekl, odhalil hrud, na níž skrýval Hostii sv. ve sněžně bílé schránce. Poklonil se, do výše ji zvedl, stáhl ale ruku zpět, když ji král chtěl do svých rukou vzíti.

„Krista ve svátosti smí se dotknouti jenom kněz, chceš-li jej přijmouti do srdce, naléztí pokoj a mír, musíš se z hříchů vyznati, slíbiti polepšení, pokořiti se před Králem králů, Chudobce pokorné, svaté, již skrývám na hrudi jako nejdražší poklad nebes i země.“

Král čekal, že k němu přijde mocný král, nebo aspoň velký učenec a zatím chudý kněz ve tmavém rouchu ukazuje jako kousek bílého chleba a tvrdí, že obsahuje Dárce pokoje. Ovšem, neměl v srdci sv. víry, nechtěl věděti, že musíme duševním zrakem na tajemství nejsvětější Svátosti oltářní hleděti. Rozhněval se král, řka:

„Nikdy se nepokořím. před Kristem, kterého nevidím, ani se nebudu zpovídati knězi — člověku i kdyby stokrát řekl, že od Boha má moc dávatí a bráti milosti, odpouštěti. Je přece člověk jako já, ostatně, vždyť jsem nikoho nezabil, nic neukradl. Klid se mi, ty lháři, s očí, zasloužil bys smrt, ale nechám tě zatím v žaláři.“

Poslal kněze do vězení, ale pokoje neměl. Ano, svědomí se pojednou probudilo, začalo vyčítat a rylo, hryzlo, až král začal plakat a naříkat a sám nevěděl proč. Stále viděl před sebou sv. Hostii, něco mu šeptalo, že v jiné způsobě Bůh nemůže sestoupiti do duší, když je pouhý duch. Že mohl by mu dáti pokoj ten, jenž sídlí v nebesích, kde je místo pokoje, království blaženosti věčně.

Za několik dní si kněze zavolal, poručil, aby mu Krista ve sv. Hostii podal; ale zpovídati že se nebude. Usmál se kněz, řka:

„Do srdcí nečistých nikdy nesestoupí Pán, ani pokoj a štěstí, neboť Pán nenávidí pýchy světa, když sám se v chudobě zrodil, stal se pokornou Chudobkou. Dokud se nevyznáš, nebudeš mítí klidného svědomí ani pokoje; Kristus miluje srdce tichá a pokorná. Moje duše již umírá touhou po tomto svatém Chlebě, ale skrývám jej pro tebe, abys v něm našel život a pravdu.“

Král se tomu usmál: „Kdybych Krista viděl, věřil bych!“ Kněz ale odpověděl hned: „Pak by nebylo třeba víry, její tajemství nemělo by ceny. Ostatně, nevěřili v Něho ani, když na světě

žil, mezi vlastní přišel a oni ho nepřijali! Kdyby na svět přišel, ukřižovali by jej židé s jejich vládnoucími společníky zas!“

Jeho řeč tak rozhněvala krále, že poručil, aby hned kněze popravili, a jak dokoná, by onen chléb mu vzali, králi přinesli. Kněz šel s úměvem, čekaje na vhodnou chvíli, kdy bude moci sv. Hostii přijmouti, zachrániti před zneuctěním. Ještě nedošel na popraviště, když posel přijel za ním na koni, volal kněze ku králi, který prý náhle onemocněl.

Prosil kněze, aby ho nejenom vyzpovídal, ale také podal Tělo Páně. Myslí, že brzy zemře a ta šťastná věčnost přece stojí za to pokořením, za odložením lidské pýchy. Po zpovědi se rozplakal, když přijal Krista jako slunce zářícího mírem a pokojem ve sv. Hostii, pocítil v duši takové blaho, jako ještě nikdy. Ve chvíli té poznal milost, cenu sv. víry, a že bez ní byl chudým žebrákem, třeba seděl na trůně, který se zbořit může, ale duševního pokladu se — mimo hříchu — nikdo zmocniti nemůže.

Neumřel! Otevřel sám žaláře, neprávem uvězněné prosil za odpuštění, vrátil jim svobodu a sušil slzy vdov a sirotek. Aby usmířil Krále pokoje nebes i země, postavil velké svatyně, v nich připravil zlatené svatostánky Chudobce, sv. Hostii. Podle cest a na rozcestí, do vesniček tichých i na rozhraní měst kázal postavit kříže s umučeným Spasitelem, aby se mimojdoucí učili od Něho pokoře, odpuštění a lásce nadzemské. Věděl, že v jeho říši bude pokoj a štěstí i blahobyť, až v srdcích mocných i poddaných, ve společnosti i v rodině vládnouti, sídliti bude Ježíš Kristus. Bez Něho není pokoje, vítězství hříchu, svár i rozbroje!

Teprve nyní byl onen král šťasten, spokojen úplně. Stal se slavným a ctěným pro jeho velikou, nesmírnou lásku k Ježíškovi ve svatostánku. Nejraději prodléval v kostele, šeptaje:

„Srdce Ježíšovo, pokoji a smíre náš, oběti hříšníků, tichý a pokorný srdcem, učiň srdce moje podle srdce svého!“

„Pane Měsíčku, jestli pak tuto povídku znají také dětičky, které teď spí v postýlkách a poslouchají, co jim Strážní andělé ve snu šeptají. A mohla by se jejich srdečka státi také Chudobkami? O, to by bylo ve světě tak pěkně, jako když Pán Bůh na jaře rozseje tisíce Sedmikrás — Chudobek do zelených travníků. O, jejdamine!“ přerušil vypravujícího Tulipánek, jsa již hodně ospalý.

„Ano, mohou se státi, ale jen tehdy, když budou tiché a pokorné srdcem a milovati Ježíška ve Svatosti oltářní.“

Ale teď, milé květinky, musím jít. Chce se vám také spát a slibil jsem Strážným andělům, že se jich zeptám, jsou-li srdečka všech dětiček hodná, tichá, zdali se snaží býti podobna Chudobce svaté.“

Chrousti.

Do malého domku proti bytu Frantíkových rodičů přistěhovali se noví lidé. Frantík si rád získával nové druhy a proto byl zvědav, neobjeví-li se na protějším dvorku kamarád. Čekal přede dveřmi, když tu kolem jeho hlavy zabzučel chroust.

„Jé! Chroust!“

Zapomněl na všechny kamarády a již letěl jako vítr za dědinu na chrousty. Tak rád chytal chrousty! Mlynářici tak pěkně bzučeli. navlečení na nitce.

Frantík měl škaredou vlastnost. Poslouchal rád bzučícího chrousta a nepomyslel, že bzučí bolestí. V létě týral mouchy, týral motýlky. Nepokládal si to ani za tak zlé, omlouvaje se, že jest to hmyz škodlivý. Nezamyslel se nikdy hlouběji, aby vzpomenu, že i zvířátko cítí bolesti, a má-li se ničiti, že se tak má státi jedním okamžikem.

Frantík již měl chroustů plnou čepici. Držel ji u vrchu pevně sevřenou, aby se některý nedostal na svobodu. Před vesnicí potkal Karla.

„Co to máš, Frantíku?“ ptal se Karel.

„Chrousty!“

„Jé, už chrousty? Dej mi.“

„Ja! Chyť si sám,“ řekl a utíkal domů. Doma chrousty uložil do krabičky a vyhledával mlynáříka. Našel pěkného. Tykadla měl široká jak lopatky a byl ze všech největší.

„Ten bude vrčet,“ liboval si, navlékaje ho na nitku. Šel ven a roztočil jej. Chroust rozpíal křidélka, vrčel a vrčel. Frantík se smál a vyskakoval radostí, jakého má statného mlynáříka.

Chroust se konečně unavil. Zavřel křidélka a jen některou nožkou chvílemi pohnul. Frantík se zlobil: „Nebudeš vrčet?“ A točil jím vší silou. Chroust však již nezačal.

Vtom se ozve na protějším dvorku plačtivý hlas: „Mami, maminko, ať toho chrousta pustí!“ Frantík se obrátil a ztrnul.

U plotku stál hoch — asi ten nový kamarád — bledoučký, se zkřiveným tělem, na berličce s nohou, po koleno uřezanou. Smutné oči měl zalité slzami a vyčítavě hleděl na Františkovo řádění.

Frantíkovi vypadl chroust z ruky. Stál tu zahanbeně, rozpálený a se sklopenýma očima. Chroust pomalu vlekl se po zemi. Najednou nemohl na něco vylézt. Frantík si toho všimnul a přejel ho mráz. Ležel tam jeho druh, kterému před chvílí utrhál nožky. Jedním skokem octl se u obou a rázem je zašlápnul.

Běžel domů, vypustil ostatní chrousty a pak sedl za stůl s čítankou. Nečetl v ní však. Hlavu měl ve dlaních a tváře mu jen hořely. V mysli utkvěl mu hoch s uřezanou nohou.

Jak asi bolestně působilo naň jednání Frantíkovo. Svědomí se začalo probouzeti. Slyšel vrčet všechny ty chrousty, které kdy navlékl na nitku, bzučely mu v uších všechny mouchy, které chytal po oknech, aby jim utrhál křidélka, vyvstali mu před očima všichni ti motýlci, kteří se svíjeli na jeho desce napíchnuti. Dal se do pláče. Na otázku ulekané matky proč pláče, vzlykal:

„Já už to nebudu dělat, maminko — já už nebudu.“

„A co nebuděš dělat?“ nechápala matka.

„Nebudu navlékat mlynáříky, ani trhat křidélka, ani — ani nožičky,“ a plakal usedavě.

Matka pochopila. Viděla již hošíka naproti a poznala, že on byl asi příčinou, že Frantík poznal svoji surovost, které teď tolik lituje.

Pohládila ho se slovy: „Neplač; je dobře, žeš poznal svoji škaredou

vlastnost. Vidiš, hochu byla odejmuta noha z nutnosti a tys je trhal svévolně, třebas jenom zvířátkům.“

„Maminko, prosím tě, odpusť — já — já už nikdy toho neudělám,“ prosil Frantík v pláči. Maminka mu ovšem odpustila.

Druhý den se přišoural Frantík k novému kamarádu.

„Jak ti říkají?“ optal se skoro šepem.

„Vojtěch.“

„Vojtěchu, budeš se mnou? Já už nebudu nikdy trápit chroustů.“ S ostatním se nepřiznal.

„Když nebudeš trápit chroustů, tak budu.“

Frantík byl pln radosti. Našel nového kamaráda. Nosil mu knihy na čtení, vyprávěl mu o škole a zvířátek už nikdy netrápil.

A co vy, děti? Nevěřím, že by mezi vámi jedno bylo, které by dělalo něco podobného, jako dříve Frantík. Věřím, že vy netrápíte zvířátek, ale nedopusťte ani, aby byly trápeny od jiných. Vždyť takovým jednáním hrubne duše a srděčko zatvrdne a do takového srděčka potom nerád by vcházel Pán. Učte sebe i ostatní cítit i s mravenečkem a potom tím méně ublížíte člověku.

Milé dívky.

Jistě máte rády Ježíška a proto přistupujte často ku sv. přijímání. Poproste rodiče, aby vám objednali knížečku „Petřík, malý apoštol častého sv. přijímání.“ Knížečka vypráví o malém Petříkovi, který denně božského Spasitele ve sv. přijímání přijímal a s ním v modlitbách rozmlouval. Prosíval též Ježíška, aby jeho nevěřícího tatínka ku pravé víře obrátil, a slíbil Pánu Ježíši, že rád zemře, jestliže ho vyslyší. Pán Ježíš hrdinského a obětavého Petříka vyslyšel, vzal ho k sobě a tatínek se obrátil. Každému hodnému dítěti tato knížečka se velice líbí. Po druhé vydala a zasílá „Mariánská družina bohoslovců“ v Olomouci, Salesianum. Cena 1 Petříka 1.50 Kč, 10 výtisků 14 Kč, 100 výtisků 130 Kč.

PÍTKO MARIÁNSKÉ
Posílček dětských Družin

Družinské zprávy.

Mar. druž. školních dívek u sv. Voršily, v Praze měla 1. května slavné přijetí, které vykonal nejd. biskup dr. Ant. Podlaha. Bylo přijato na 80 sodálek. Po přijetí uspořádaly nově přijaté sodálky pěknou akademii, která byla hojně navštívena příbuznými nových sodálek a deputacemi pražských Mar. družin.

Mar. druž. dětí u sv. Kajetána v Praze měla první přijetí dne 15. května. Podrobnější zprávu uveřejníme později.

Sodálové a sodálky! O prázdninách nebudete mít schůzí. Bude pro vás doba osvěžení a odpočinku. Ale pamatujte vždy na to, že jste dívky Marie Panny! Každou neděli a zasvěcený svátek ať jdete na celou mši svatou, každý měsíc aspoň jednou k sv. přijímání, svou družinskou modlitbu ráno a večer ať nikdy neopomenete! Mravným a zbožným chováním buďte vždy vzorem ostatním dětem!

Dne 14. a 15. srpna 1921 koná se všeobecný sjezd Mariánských družin čs. v Brně! Kdo může, ať se ho zúčastní!